

คริสตจักรบนพิภพ

The Church in the World by William H. Cole

เขียนโดย

วิลเลียม เอช. โคล

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกัญชร ต. คอนสีลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

คำนำ

ผู้ที่ยังไม่เคยฟัง นาย วิลเลียม เอช โคล์ เทศนา ตามความเห็นของข้าพเจ้า ว่าเขาไม่อ่อนเหมือนไม่มีอ้อที่เอนลู่ไปตามกระแสลมเลย เขาแข็งแกร่งเหมือนต้นโอ๊ก ที่ยืนต้านลมพายุนั่นเอง เราจะเห็นความมั่นคงและเข้มแข็งได้จากดวงจิตเมื่อเวลาที่เขาประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้า

ข้าพเจ้าเห็นความรื้อรอนในชีวิตของ นายวิลเลียม โคล์ ตามแบบฉบับของพระคริสต์ ในภาระกิจของท่าน ประดุจข้าพเจ้าต้องเปลวไฟ ขอให้ท่านที่มาฟังและอ่านเรื่องของท่านได้มีความรู้สึกเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ด้วยเปลวอันร้อนระอุเช่นนี้ท่านก็ได้มารับใช้พระเจ้าในประเทศไทย ซึ่งอยู่คนละซีกโลกจากประเทศของท่าน พร้อมด้วยแฮมมิ่ง เซอร์รี่ ผู้ภรรยา และเบรนดา บุตรสาว ในนามของสหคริสตจักรเพนเตคอส แห่งประเทศไทย ในฐานะเป็นเจ้าอธิการทั่วไป

เรื่องที่ท่านเขียน “คริสตจักรบนพิภพ” นี้ เหมาะสมกับสมัยปัจจุบัน เพราะไม่ปรากฏถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ หลังจากยุคของอัครสาวก (ซึ่งเป็นการถกเถียงเรื่องนี้กันในสมัยปัจจุบัน)

นักวิจารณ์ต่างๆ ไป จะเพิกเฉยต่อความยุ่งยาก และเร้นแค้น ซึ่งมีเป็นประจำวันไม่ได้ และสำหรับบุคคลอีกจำพวกหนึ่งซึ่งคอยสังเกตการณ์ที่จะบังเกิดขึ้นในโลกนี้ (ลูกา ๒๑:๒๖) ด้วยความสนเท่ห์ จะกระทำให้เราได้รับกำลังใจเมื่อได้อ่านบทความที่เขียนขึ้นในปัจจุบันนี้ได้เป็นอย่างดี

มิได้หมายที่จะให้ผู้อ่านทุกท่าน ต้องเห็นพ้องกับคำทำนายนี้ แต่ขอให้ยึดเอาสาระสำคัญของเรื่องนี้ให้มั่นคง คือการปรากฏพระกายขององค์พระเยซูคริสต์ และวิธีการของพระองค์ ในอนาคตไว้ให้ดี

ข้าพเจ้ามิใช่จะรัก นายโคล์ ในฐานะที่เป็นเพื่อนสนิทเท่านั้น แต่ข้าพเจ้านับถือเขาเสมือนครู และเป็นนักเทศน์ที่ยึดถือพระวจนะของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลงด้วย ขอให้ท่านได้พบความจริง ซึ่งผู้แต่งได้ทุ่มเททั้งเวลา และต่อสู้กับสถานการณ์อันเลวร้ายเพื่อจะให้ท่านเป็น “เจ้าสาวของพระคริสต์”

เจมส์ เอ. สจ๊วตท์

สารบัญ	หน้า
คำนำ	2
สรุปความของหนังสือวิวรรณ์	8
การแต่งหนังสือวิวรรณ์	8
จุดหมายสำคัญของหนังสือนี้	9
ข้อคิดสำคัญ	10
มีข้อสังเกต ๗ ประการ	11
๑. คริสตจักรบนพิภพ	11
๒. คริสตจักรในสวรรค์	12
๓. การปรากฏของคริสตจักร โลกปลอมและรัฐบาล โลกปลอมพร้อมกับผู้นำ	13
๔. ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง	14
๕. เหตุการณ์ตอนปลายของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง	16
๖. “บนแผ่นดินโลกจึงมีความสุขสงบสำราญท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง”	17
๗. ชั่ววันรันดร์	18
คริสตจักรบนพิภพ	19
ที่โยฮันเห็นนั่นคืออะไร	22
คันประทีปทองคำทั้งเจ็ดดวงนั่นคืออะไร?	22
ทำไมคันประทีปจึงทำด้วยทองคำ ?	23
มีเฉพาะ ๗ คริสตจักรในมณฑลเอเชียในสมัยนี้ด้วยหรือ ?	23
ความหมายถึงการขึ้นท่ามกลางคันประทีปของพระคริสต์นั้นเข้าใจอย่างไร	24
ความหมายถึง : “ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” คือประการใด ?	25
การฉลองพระกายของพระเยซู มีความหมายพิเศษบ้างไหม ?	25
พระพักตร์ของพระเยซูผิดธรรมดาไปมีความหมายบ้างไหม ?	25
คริสตจักรเอเฟโซ	27
คริสตจักรแห่งชะมูระนา	27
คริสตจักรแห่งเประมาโม	27
คริสตจักรแห่งธูอาไตร์	27
คริสตจักรแห่งเมืองซร์ได	27
คริสตจักรแห่งเมืองฟีละเคิลไฟอะ	28
คริสตจักรแห่งเมืองละโอดีโกอะ	28
ดาวทั้งเจ็ดในพระหัตถ์ของพระคริสต์หมายถึงอะไร ?	29
จุดประสงค์และข้อความของคริสตจักรนั่นคือประการใด	29
ใจความของคริสตจักรคืออย่างไร	30
คริสตจักรที่เมืองเอเฟโซ	30
และเขียนฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักร ที่อยู่เมืองชะมูระนา	52
จงเขียนฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองเประมาโม	57

เขียนถึงทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองธูอาไตร์	61
และเขียนฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองซาร์ได	64
และแก่ทูตแห่งคริสตจักรเมืองฟีลาเด็ลไฟอะ	67
เขียนไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่เมืองละโอดีโกอะ	70
การเขียนตีของพระเจ้าคืออะไร	74
คำสัญญาของแต่ละคริสตจักร ในทุกๆ ยุคมีความหมายประการใดบ้าง	84
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรเอเฟโซ	84
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรชะมูระนา	84
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรเปเรฆาโม	84
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรธูอาไตร์	85
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรซาร์ได	85
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรฟีละเด็ลไฟอะ	85
พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรละโอดีโกอะ-	85
ในระยะไหน ที่ข้อความของคริสตจักร พอดีเปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์กันบ้าง ?	86
ระยะแรกได้แก่คริสตจักรครั้งที่ ๑ (๒๖-๑๐๐) ข้อความที่มีถึงคริสตจักรแห่งเมือง	
เอเฟโซ	86
ระยะที่สองคริสตจักรที่ถูกข่มเหงและถอยหลัง (๖๗-๓๑๓)	92
การข่มเหงครั้งแรก	93
การข่มเหงครั้งที่ ๒	94
การข่มเหงครั้งที่ ๓	94
การข่มเหงครั้งที่ ๔	95
การข่มเหงครั้งที่ ๕	96
การข่มเหงครั้งที่ ๖	96
การข่มเหงครั้งที่ ๗	97
การข่มเหงครั้งที่ ๘	98
การข่มเหงครั้งที่ ๙	99
การข่มเหงครั้งที่ ๑๐ เป็นครั้งสุดท้ายโดยรัฐของโรมัน	99
ระยะที่สามคริสตจักรคืนมน (๓๑๓-๔๗๖)	106
ระยะที่สี่คริสตจักรในความมืด (๔๗๖-๑๕๑๗)	113
การแก่งแย่งระหว่างโป๊ปและจักรพรรดิ	114
สงามระหว่างโรมันคาทอลิกและอิสลาม	116
การแตกแยกภายในคริสตจักรโรมันภาคตะวันออกและภาคตะวันตก	117
การต่อสู้ระหว่างคริสตจักรโรมันและคริสตจักรแท้ที่ซ่อนอยู่นั้นเริ่มขึ้น	119
ระยะที่ห้าคริสตจักรในยุคปฏิรูป (๑๕๑๗-๑๗๓๘)	122
ระยะที่หกคริสตจักรแห่งการฟื้นฟูใจใหญ่ (๑๗๓๘-๑๘๑๔)	131
ยุคที่เจ็ดคริสตจักรที่คอยทำการเสด็จกลับขององค์พระผู้เป็นเจ้า	144

การเปลี่ยนแปลงในทางการทูต (การเมือง)	147
การเปลี่ยนแปลงแห่งโลกสังคม	150
การเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจแห่งโลก	151
การเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ดินโลก	152
การเปลี่ยนแปลงแห่งคริสตจักรสากล	152
เครื่องหมายถึงถึงเวลา (นาฬิกา) ของพระเจ้า คือ ซาติยิสราเอล	159
ตอนจบ	170

สรุปความของหนังสือวิวรณ์

ในหนังสือวิวรณ์มีหัวข้อใหญ่ ๑ ประการ ในตอนนี้เราจะบรรยายถึงข้อแรกคือ “คดีศดจักรบพิภพ” หรือสามบทแรกของพระธรรมใหม่ฉบับสุดท้ายเราจะต้องเรียนกันทั้งสามเล่มอย่างรีบด่วน เพื่อหาภาพที่เหมาะสมกับข้อกล่าวหาถัดไป

ผู้แต่ง:

ผู้แต่งได้กล่าวไว้ในหนังสือวิวรณ์โดยแนะนำบุคลิกลักษณะขององค์พระเยซูไว้อย่างมีหลักฐาน และยังได้กล่าวต่อไปว่า พระองค์ถูกใช้มาโดยทูตของพระเจ้าเป็นผู้สำแดงให้แก่โยฮัน (๑:๒) เมื่อได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ถึงที่มาขององค์พระเยซูคริสต์อย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว เราก็ออมรับว่า ท่านโยฮันผู้เป็นศิษย์ที่รักของพระเยซู เป็นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์นี้จริง (โยฮัน ๑๓:๒๓, ๑๕:๒๖, ๒๐:๒, ๒๑:๗;๒๐)

ถ้าเป็นความจริง และผู้แต่งก็รับรองด้วยเช่นนี้ ก็เป็นการหาได้ยากนักที่พระเจ้าจะทรงใช้คำพูดของมนุษย์ให้รับรองข้อความในหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นหลักฐานแก่คริสตจักรทุกยุคทุกสมัยต่อมา ท่านโยฮันได้ถูกเลือกกว่า เป็นศิษย์ที่พระเยซูทรงรัก ดังจะได้พบในตอนหนึ่งปรากฏว่า โยฮันได้นอนพิงอกของพระเยซู แสดงถึงความรักอันสุดซึ่งต่อพระองค์ในลักษณะเช่นนี้ และพระองค์ก็ทรงพอพระทัยด้วย และก็เป็นท่านโยฮันผู้ซึ่งพระองค์ทรงฝากฝัง ให้ดูแลมารดาของพระองค์อีกด้วยพระองค์จะไม่ทรงมอบหมายเกียรติอันสูงเช่นนี้ แก่ผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งไม่มีจิตใจที่อ่อนโยน และที่พระองค์ทรงไว้วางใจเหมือนท่านโยฮันเลย

เราจะพบจิตใจที่สูง และเมตตาของศิษยาภิบาลในหนังสือฝากของโยฮันเป็นอย่างดี และจะรู้ถึงน้ำใจของท่านต่อสานุศิษย์ เสมือนบิดามีต่อบุตร (โยฮันฉบับ ๑,๒ และ๓) โดยประการเช่นนี้ เราจึงรู้แน่ว่า หนังสือวิวรณ์เป็นประโยชน์แก่เรามากยิ่ง มีหลายๆ เสียงที่อ้างว่าหนังสือวิวรณ์ไม่มีความสำคัญมีแต่ความขัดแย้งกันเท่านั้น เราจะลงความเห็นด้วยไม่ได้ว่าเป็นคำกล่าวขวัญที่ถูกต้อง เพราะว่า เราจะพบพรพิเศษสำหรับผู้ที่อ่านและฟังคำพยากรณ์นี้จะได้รับความสุข (๑:๓)

ได้เขียนที่เกาะปัตโม โยฮันได้เขียน (๑:๑๐) “ข้าพเจ้าโยฮันผู้เป็นพี่น้องกับท่านทั้งหลาย และเป็นเพื่อนร่วมการยากลำบากด้วยกันกับท่านทั้งหลาย และอาณาจักรและความอดทนของพระเยซู เพราะเนื่องด้วยพระคำของพระเจ้า และเนื่องด้วยเป็นพยานฝ่ายพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้อยู่ที่เกาะปัตโมนี”

“พระวิญญาณได้ทรงคลอใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วันอาทิตย์) และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาเบื้องหลังข้าพเจ้าเสียงแตร” เกาะปัตโมนีอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเอเฟโซประมาณ ๖๐ ไมล์ ยาวประมาณ ๑๐ ไมล์ และกว้าง ๖ ไมล์ ไม่มีต้นไม้เลย มีแต่หินขรุขระทั่วไป โยฮันได้ถูกเนรเทศมาที่นั่นตามคำกล่าวกันมา แต่ทรงอนุญาตให้กลับมาอยู่ที่เมืองเอเฟโซโดย เอ็มเปอเรอร์ เฮอร์มา ในปี ๙๖ เอดี และยังมีชีวิตอยู่จนถึงการปกครองของกษัตริย์เทรแชน ซึ่งเริ่มในปี ๙๘ เอดีเป็นต้นมา

จุดหมายสำคัญของหนังสือนี้

ประโยคแรกของหนังสือนี้มีไว้แต่กล่าวถึง **ข้อคิดสำคัญ** เท่านั้น แต่ยังให้ความคิดถึงจุดหมายสำคัญด้วย อ่านว่า “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่พระองค์ – ให้สำแดงแก่โยฮันผู้ทาสของพระองค์ เนื่องด้วยเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า” บางทีโยฮันอาจจะไม่เข้าใจถึงความหมายขณะที่ท่านเขียนก็เป็นได้ แต่พระเจ้าก็ได้ทรงใช้ท่านให้เป็นผู้ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ซึ่งต้องอุบัติขึ้นแก่คริสตจักรในสมัยเดิม กับทั้งเป็นคำที่เขียนถึงเราผู้อยู่ในสมัยที่จวนจะสิ้นอยู่นี้ด้วย สำหรับคริสตศาสนิกชนในสมัยเดิม ข้อความในบทที่ ๑-๓ นั้นก็เป็นคำสั่งสอน และบทต่อไปก็เป็น “บทประเล้าประโลม” ในการให้รู้ว่าพระเจ้าจะเป็นผู้มีชัยชนะในตอนสุดท้าย ที่ต้องรู้ลึกตามแนวนนี้ก็เพราะพวกนี้ได้รับความข่มเหงอย่างแสนเข็ญในสมัยนั้น

แต่สำหรับเราผู้อยู่ในสมัยที่จวนจะสิ้นสุดลง บท ๑-๓ นั้นก็เป็นเหมือนไม้ที่วัดถึงมาตรฐาน ซึ่งตั้งอยู่แต่ละขณะของคริสตจักรแห่งชาติหรือคริสตจักรประจำท้องถิ่น หรือมีการรับผิดชอบเฉพาะแต่ละบุคคล และยิ่งกว่านั้นเราจะพบว่าใน ๓ บทนี้ช่างเข้ากับประวัติศาสตร์ของคริสตจักรได้เป็นอย่างดีตั้งแต่แรกตั้งคริสตจักรมาจนถึงทุกวันนี้

ตั้งแต่บทที่ ๔ จนจบ จะเห็นลักษณะของพระคริสต์ได้ดีเด่นกว่าหนังสือใดๆ ทั้งสิ้น และก็จะให้เราเข้าถึงความมีชัยในพระคริสต์ได้เป็นอย่างดีด้วย โยฮันยังเป็นผู้ที่เน้น “ความเป็นพระเจ้า” ของพระคริสต์ในกิตติคุณของท่าน ซึ่งจะได้เปรียบเทียบกับแนวเดียวกับในหนังสือวิวรณ์ได้ด้วยเช่นกันท่านได้กล่าวใน (โยฮัน ๑:๑,๑๔) ว่า “เมื่อเดิมนั้นพระวาทนะเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนะอาศัยอยู่กับพระเจ้า และพระวาทนะนั้นเป็นพระเจ้า พระวาทนะนั้นบังเกิดเป็นเนื้อหนังและอาศัยอยู่กับเรา” บริบูรณ์ไปด้วยคุณและความจริง (๑๔)

ข้อความ ๒-๓ ข้อนี้ในหนังสือกิตติคุณ ก็เป็นลักษณะที่เราพอจะสังเกตได้ในหนังสือวิวรณ์นี้ เราจะพบภาพที่งามเด่นของพระคริสต์ ซึ่งท่านรักยิ่งจนกระทั่งสิ้นสุดชีวิตของท่านในหนังสือนี้

ข้อคิดสำคัญ

ขณะที่เราศึกษาบทเรียนไปที่ละขั้นๆ เราจะเห็นเหตุการณ์ในระยะที่สิ้นสุด ของสมัยนี้แจ่มกระจ่างยิ่งขึ้นพระองค์ทรงสำแดงแผนการแก่คริสตจักรและแก่ชนชาวโลกที่ไม่สนใจอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นชาติอิสราเอลเข้ามาปรากฏตามคำของผู้ทำนาย ในวาระสุดท้ายนี้ เหตุฉะนั้นข้อความที่สำคัญยิ่ง ก็คือการปรากฏขององค์พระเยซูคริสต์ และเหตุการณ์ในอนาคตตามแผนผังของพระองค์

มีข้อสังเกต ๗ ประการ

จำนวนที่ “เจ็ด” ใ้ใช้กว่าพันคำในพระคัมภีร์ จะสังเกตได้ว่า ในตอนต้นแห่งพระธรรมเดิมบทที่ ๑ พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกในหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นทรงงดจากการทำงานเป็นพิเศษ (เยเนซิส ๑:๒)

นี่ก็เพียงแต่ยกตัวอย่างเท่านั้น เราจะเห็นว่าจำนวน “เจ็ด” นี้จะต้องพิจารณากันเป็นพิเศษในพระธรรม ในวิวรณ์ก็เช่นกัน จะพบจำนวน “เจ็ด” นี้หลายๆ แห่งเช่น “คริสตจักรทั้งเจ็ด” “วิญญาณทั้งเจ็ด” “เทียนไขทั้งเจ็ด” “ดาวทั้งเจ็ด” “ทูตสวรรค์” “ตะเกียง” “ตรา” “แตร” “ดา” “เขาสังข์” “ศิระ” “มงกุฎ” “โรคน่า” “ขัน” “ภูเข” “กษัตริย์” และยังมีกล่าวตามมาอีกในหนังสือคู่มือของแฮเลห์ เทาที่ได้พบสี่เจ็ดสิในรุ่งกินน้ำ ดนตรีก็มีเสียงเจ็ด โน้ตก็มี และผู้ที่ได้กล่าวข้อความเหล่านี้ได้อ้างถึงข้อความที่ได้พบในหนังสือพิมพ์ (แต่จำฉันฉบับไม่ได้) กล่าวถึงนักวิทยาศาสตร์พูดว่าได้มีข้อบันทึกถึงความปกติไม่แปรปรวนของอากาศแล้วระยะเวลาครบรอบทุกๆ ๗ ปีก็จะบังเกิดขึ้นตามธรรมชาติอย่างสม่ำเสมออันเรื่อยๆ มา ฉะนั้นสรุปแล้วความหมายถึงจำนวนที่เจ็ดนี้แสดงให้เห็นชัดว่า “เป็นจำนวนครบถ้วน” (๑:๓ , ๑๔:๑๓, ๑๖:๕, ๒๒:๗, ๒๒:๑๔)

ผู้แต่งบทความในหนังสือวิวรณ์ตามแผนผังจากหนังสือชื่อ “จากนิรันดร์ถึงนิรันดร์” ท่านยังรู้สึกแปลกใจมากที่หนังสือนี้ยังแบ่งแยกออกได้ถึง ๗ ประการโดยง่ายอีกด้วย จะเห็นได้ดังนี้ :-

๑. คริสตจักรบนพิภพ (บท ๑,๒ และ๓)

ในสามบทนี้พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงถึงเหตุการณ์เพื่อจะทรงสำแดงถึงพระองค์เองและถึงคริสตจักรของท่าน ในบทที่ ๑ ก็จะกล่าวได้ว่าเป็นบทนำ ในบทที่ ๒ และ ๓ นั้นก็กล่าวถึงข้อความที่มอบหมายให้เจ็ดคริสตจักรในเอเชีย เป็นรายการเฉพาะแต่ละคริสตจักร

เมื่อเดิมนั้นมีมากกว่าเจ็ดคริสตจักรในทวีปเอเชียในเวลานั้น ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากจะต้องอยู่ในค่ายของจำนวนที่ครบถ้วน เพื่อให้สมดุลกับการเผยแพร่ไปยังคริสตจักรต่างๆ ทั่วโลก และทุกๆ ยุคทุกสมัยได้ด้วย ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ข้อความเหล่านี้เป็นข้อความที่เหมาะสมที่จะใช้สอนประวัติคริสตจักรตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

๒. คริสตจักรในสวรรค์ (บทที่ ๔- ๕)

“เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูชายพระชนม์และคืนพระชนม์แล้วฉันคิดว่าเราผู้ยังเป็นอยู่และคอยท่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า จะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรสังข์ของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นก่อน ภายหลังจากนั้นเราผู้ยังเป็นอยู่จะคอยอยู่ และจะถูกเรียกขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในท้องฟ้า อย่างนั้นแหละเราจึงจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” เรชะโลนิเก ๔:๑๓-๑๘

ในบทที่ ๔ ตั้งแต่ต้นนี้: “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้นในสวรรค์.....และมีท่านองค์หนึ่งประทับอยู่ที่พระที่นั่งนั้น.....และล้อมรอบพระที่นั่งนั้น.....มีผู้ปกครองยี่สิบสี่คน (๔ :๑-๔)

ในบทที่ ๕:๘-๑๗ กล่าวว่าใครเป็นผู้ปกครอง ๒๔ คน? ซึ่งอยู่ใน (บท ๔:๔) เขาเหล่านั้นคือผู้ที่ถูกไล่โดยพระโลหิตของพระเยซูออกจากทุกตระกูลและทุกภาษาและทุกชาติและทุกประเทศถวายแก่พระเจ้า เป็นการแน่นอนว่าบนสวรรค์จะต้องมีมากกว่า ๒๔ คน เท่าที่ปรากฏในตอนนี แต่จำนวน ๒๔ เป็นสัญลักษณ์แสดงถึง ๑๒ ตระกูลของชาติอิสราเอล (ซึ่งจะมีนามของ ๑๒ ตระกูลจารีอยู่ที่ประตูของเมืองเยรูซาเลมใหม่) และอีกจำนวน ๑๒ ก็แสดงถึงชื่อของอัครสาวก ๑๒ คน (จะได้จารีที่ขอบนรากฐานของเมืองเยรูซาเลมใหม่) จำนวนชื่อเหล่านี้ แสดงถึงความซื่อสัตย์ของคริสตศาสนิกชนซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ เขาเหล่านี้กำลังรอคอยที่จะได้ถูกเรียกให้พบกับพระคริสต์ในอากาศด้วยดังนั้นเราจึงต้องสรุปว่า การรับคริสตจักรขึ้นไป (คือเหตุการณ์ใน ๑ เรชะโลนิเก ๔:๑๓-๑๘) ต้องเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่ข้อที่ ๑ ของวิวรณ์บทที่ ๔)

ในระหว่างนี้จะมีเหตุการณ์ที่สำคัญ ๒ ประการจะบังเกิดขึ้น ประการแรกคือคริสตจักรจะถูกเรียกให้ไปขึ้นบนพระบัลลังก์ของพระคริสต์ (โรม ๑๔:๑๐) การพิพากษาครั้งนี้มิใช่จะพิพากษาตามความดีหรือความชั่วของแต่ละบุคคล แต่จะเป็นการให้บำเหน็จ คือมงกุฎแก่ผู้ที่ซื่อสัตย์ ในวิวรณ์บทที่ ๔:๔ “และมีมงกุฎทองคำที่ศีรษะของเขา” เป็นที่เข้าใจของผู้แต่งในตอนนีว่าการพิพากษามนบัลลังก์ของพระคริสต์ได้เสร็จสิ้นไปแล้ว ภายหลังจากการถูกเรียกร้อง บนอากาศ (เรปเจอร์)

ประการที่ ๒ การแกะตราและคลี่หนังสือนั้นออก (บท ๕:๑-๑๔) ตราเหล่านี้ได้ถูกปิดไว้มิให้แพร่ถึงพระพิโรธของพระเจ้าต่อคนชั่ว ซึ่งจะติดตามมาในบทต่อไป

๓. การปรากฏของคริสตจักรโลกปโลม และรัฐบาลโลกปโลมพร้อมกับผู้นำ (๖:๑-๘, ๑๓:๑-๑๘, ๑๗:๑-๑๕, ๑๘:๑-๖, ๑๙:๑-๑๗)

ในตอนนี้จะพบพระคริสต์ปโลมมาปรากฏตัวตน (๖:๑-๒) ในระยะนี้มีเหตุการณ์หลายประการบังเกิดขึ้น ตราในตอนต้น,ที่สอง ที่สาม และที่สี่นั้น เมื่อได้ถูกแกะออกแล้ว ก็จะแสดงให้เห็น “พระคริสต์ปโลม” สงคราม, ความอดอยาก, และความตายในระหว่างทุกกัณฑ์เหล่านี้ซึ่งเป็นเวลา ๓ ปีครึ่งจะปรากฏกายของ “ผู้ทำนายเท็จ” มันจะเป็นปากเสียงประกาศข่าวเท็จให้แก่ “พระคริสต์ปโลม” รัฐบาลโลกปโลม (๑๓:๑-๑๘) บทที่ ๑๗ เผยให้เห็นว่าบนหัวทั้งเจ็ดของสัตว์ร้ายซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของรัฐบาลโลกปโลมจะมีหญิงชั่วซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรโลก (ศาสนา) ปโลมปรากฏขึ้น และในระยะอันเดียวกันนี้จะปรากฏตัวของ “พยานแท้” สองคนประกาศให้โลกรู้เป็นเวลา ๓ ปีครึ่ง ปรีกปรีว่า “พระคริสต์ปโลม” ว่าเป็นตัวปโลมและประกอบภารกิจ (๑๘:๑-๖) ในระยะต้น ๆ ประเทศอิสราเอลทำสัญญาไมตรีกับพระคริสต์ปโลมโดยเข้าใจว่ามันเป็นพระมาซีฮาของตน (เกนิเจ้า ๕:๒๗ และอื่นๆ) การสัญญานี้มีกำหนด ๗ ปี แต่พอได้ถึงครึ่งเวลามันก็จะล้มเลิกต่อข้อสัญญานี้เสีย จึงกระทำให้ประเทศอิสราเอลอพยพหนีเอาตัวรอด (๑๙:๑-๑๗)

๔. ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง (บทที่ ๖:๘-๑๗, ๗:๑-๑๗, ๘:๑-๑๗, ๙:๑-๒๑, ๑๐:๑-๑๑, ๑๑:๑-๑๕, ๑๒:๑-๒๐, ๑๓:๑-๘, ๑๖:๑-๒๑, ๑๗:๑๖-๑๘)

ถ้าจะเรียนกันให้ละเอียดตามหนังสือ “อนาคตของท่านตามพระคัมภีร์” ผู้แต่งขอให้เหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงได้เรียบเรียงตอนนี้เช่นนี้ ภาคนี้และภาคที่ ๓ รวมอยู่ในระยะ ๓ ปีครั้งด้วยกัน เหตุการณ์ก็จะติดต่อกัน ตามความเห็นของผู้แต่งดังต่อไปนี้ เมื่อสิ้นภาค ๓ หรือเมื่อเริ่มภาคที่ ๔ ทรราชวงศ์ที่ห้าจะถูกเปิดออกเผยให้เห็นคนเหล่านั้นที่ถูกประหาร โดยผู้ทำนายเท็จเพราะเขาไม่ยอมก้มลงกราบไหว้รูปปั้นของพระคริสต์ปลอม (๖:๕-๑๑, ๑๓:๑๑-๑๘) ให้สังเกตดูว่า ไม่มีใครจะกราบนมัสการรูปเคารพก่อนสร้างรูปนั้นมาก่อนได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ตั้งตราที่ห้าภายหลังการสร้างรูปเคารพในบทที่ ๑๓ และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกันในบทที่ ๑๗ ตราที่ ๖ ก็ติดตามมาภายหลังซึ่งแสดงถึงพระพิโรธของพระเจ้า (๖:๑๒--๑๗) ในบทที่ ๗ ก็มีการกล่าวถึงผู้ที่ถูกสังหารเมื่อแะตราดวงที่ ๕ (๖:๕-๑๑) บทที่ ๘, ๙, ๑๐, ๑๕, ๑๖ เป็นบทที่ได้เปิดตราดวงที่ ๗ ซึ่งมี “แตร” แห่งพระพิโรธที่ทั้ง ๗ เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดและ “จับ” แห่งพระพิโรธที่ทั้งเจ็ดด้วย ภายหลังจากเริ่มภาคที่ ๔ (อาจเป็นเวลาประมาณ ๑ ปีภายหลัง) พยานทั้งสองคนจะถูกสังหาร และต่อมาอีก ๓ วันก็เป็นที่ขึ้นจากตาย (๑๑:๗-๑๔)

พอถึงตอนนี้ก็พอดีมาถึงบทที่ ๑๔ ซึ่งมีชาตียิสราเอล ๑๔๔,๐๐๐ คนปรากฏขึ้นขึ้นจากความตาย ตามความเข้าใจของข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า ในจำนวนคนเหล่านี้ได้ถูกฆ่าเพราะไม่สามารถหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในหุบเขากับพวกของตน ตามที่ปรากฏอยู่ในบทที่ ๑๒

เหตุการณ์ในระยะนี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก เว้นเสียแต่จำนวนคน ๑๔๔,๐๐๐ คนซึ่งเป็นชาวยิสราเอลและได้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นไปบนสวรรค์ ต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า (๑๔:๑-๑๕)

๕. เหตุการณ์ตอนปลายของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง (บทที่ ๑๗:๑๖-๑๘, ๑๘:๑๕)

ในตอนจบของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนี้ ได้แบ่งออกเป็นสามภาคหรือตอน “ผู้ทำนายเท็จ” (ซึ่งเป็นผู้นำของศาสนาโลกปลอม) “และพระคริสต์ปลอม” (ผู้นำรัฐบาลโลกปลอม) จะทำการร่วมกันปกครองชาวโลก ในบทที่ ๑๗:๑๖-๑๘ ศาสนาโลกปลอม ได้ถูกรัฐบาลโลกปลอมทำลายเสียสิ้นพระคริสต์ปลอมไม่พอใจกับผู้ร่วมงานคือ ผู้ทำนายเท็จตั้งแต่พระคริสต์ปลอมอยู่ในตำแหน่งของกษัตริย์ทั้งโลก แต่พระธรรมบังไว้ชัดว่า พระเจ้าทรงพอใจให้รัฐบาลโลกปลอมทำลายคริสตจักรปลอมเสีย (๑๗:๑๖-๑๘)

เหตุการณ์ได้แปรสภาพที่ต่อไปในบทที่ ๑๘:๑ ซึ่งกล่าวถึงสวรรค์ ในตอนต้นของบทนี้ จะได้กล่าวถึงการวิวาห์ระหว่างพระเยซูกับคริสตจักรแท้ได้เริ่มขึ้น ภายหลังจากความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก ที่เห็นศาสนาโลกปลอมได้ถูกทำลายลงและอีกครั้งตอนของบทที่ ๑๘ จะเห็นพระคริสต์เสด็จมากับ คริสตจักรของพระองค์ เพื่อทำลายการปกครองจอมปลอมและจะได้ตั้งอาณาจักรสากลที่แท้ขึ้น สงครามจะเกิดขึ้นในระยะนี้มีชื่อว่า “อะระมะเมโดน” (๑๔:๑๔-๒๐, ๑๖:๑๖) ท่านจะต้องสังวรณไว้ด้วยว่า พระคัมภีร์ส่วนมากจะได้เอามาใช้ให้เข้ากันจากพระคัมภีร์เดิมเพื่อจะเข้าใจในหนังสือวิวรณ์ได้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามท่านจะไม่ได้เห็นข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่กล่าวถึงในขณะนี้ เพราะเป็นส่วนย่อยและจำกัดในบทความตอนนี้ ในตอนจบของสงครามครั้งนี้ พระคริสต์ปลอมกับผู้ทำนายเท็จจะถูกทิ้งลงในบึงไฟ (๑๘:๒๐)

ประการแรก ชาติอิสราเอลจะสังเกตได้อย่างแน่นอนว่าองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระมาซีฮาของเขา (ชะคาเรยา ๑๓:๖-๗, ๑๒:๑๐) ประการที่สองเนื่องจากสงครามนี้เป็นการใหญ่ที่น่าสยดสยองยิ่ง จะต้องใช้เวลาตั้ง ๗ ปี เพื่อจะกวาดล้างซากศพและอาวุธ และสิ่งศพมนุษย์ที่ต้องพินาสลงในครั้งนั้นยะเอสเคล (๓๕:๘-๒๔ วิวรณ์ ๑๘:๑๗-๑๘) ประการที่สามการพิพากษานานาประเทศก็จะเริ่มขึ้น มัดธาย ๒๕:๓๑-๔๖ การพิพากษาไม่เหมือนกับกรพิพากษานานาประเทศนี้ต้องบังเกิดขึ้น ๑๐๐๐ ปี ก่อนการพิพากษาบนบัลลังก์ขาว (๒๐:๑๑-๑๕) มีบางประเทศที่จัดหาที่พักในยามฉุกเฉินให้แก่ชาติอิสราเอล ภายหลังเมื่อพวกอิสราเอลได้ตรึงพระเยซู และก็มีบางประเทศที่เกลียดชังและได้ฆ่าชาติอิสราเอล ทั้งนี้พระเยซูคริสต์จะเป็นผู้พิพากษา คล้ายๆ กับเมื่อเสร็จศึกสงครามแล้วก็จะต้องให้มีการตัดสินเป็นรายๆ ไป ต่อผู้กระทำการทารุณต่อชาติอิสราเอล

๖. “บนแผ่นดินโลกจะมีความสุขสงบสำราญท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง” (๒๐:๑-๑๓)

ข้อพระคัมภีร์ของเหตุการณ์ในตอนนี้อยู่ในพระคัมภีร์เดิมประมาณ ๕๗% เหมือนกับสงครามอะระมะเมโดน ตามความเข้าใจของผู้แต่งเข้าใจว่า เหตุการณ์ตอนนี้จะดำเนินต่อเนื่องกันดังต่อไปนี้

ชาตานจะถูกทิ้งลงในเหวลึกหนึ่งพันปี ทั้งนี้ก็จะสมหวังที่มนุษย์โลกได้รอคอย “บนแผ่นดินโลกจะมีความสุขสงบสำราญท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง” (๒๐ :๑-๓) และอีกหลายข้อในพระคัมภีร์เดิมได้อ้างถึง ต่อมาชาตานจะต้องถูกปล่อยออกชั่วขณะหนึ่ง ในระหว่างนี้มันจะเป็นตัวการที่จะหาเหตุให้มีการต่อสู้กับชาติอิสราเอล แต่มันจะถูกเผาผลาญด้วยไฟจากสวรรค์โดยพระคริสต์ (๒๐ :๗-๙) ในที่สุดชาตานจะถูกทรมาณอยู่ในบึงไฟ(๒๐:๑๐) ตอนนี้จะมาถึงการพิพากษาบนพระที่นั่งบัลลังก์ขาว ในคราวนี้ผู้ที่ไม่ได้ถูกเรียกให้พ้นจากความตายเมื่อคราวรับคริสตจักรที่ดี หรือในคราวอื่นๆ ก็ดี จะถูกพิพากษาในครั้งนี้เป็นแน่แท้ จะมีทั้งผู้ชอบธรรมและคนบาปยืนอยู่ที่หน้าพระที่นั่งบัลลังก์ขาวนี้ แล้วจะถูกพิพากษา (๒๐:๔; ๖; ๕) ความตายจะถูกทำลายและนิรันดรจะเริ่มต้นขึ้น

๗. **ชีวิตนิรันดร์** (บทที่ ๒๑ และบทที่ ๒๒:๘-๒๑)

ข้อสุดท้ายสองข้อในบทที่ ๒๐ และ ๒๑ ได้บังคับให้เราได้พบกับคำว่านิรันดร์

๑). ทะเลบึงไฟ สำหรับทรมานคนชั่วจะถูกการพิพากษา

๒). แผ่นดินใหม่สำหรับผู้ชอบธรรมที่ถูกพิพากษาบนพระที่นั่งบัลลังก์ขาว (๒๐:๔-๖ ; ๑๕)

๓). กรุงยะรูซาเล็มใหม่สำหรับผู้ที่ได้รับสิทธิ์ในการเป็นขึ้นมาจากความตายในครั้งแรก (ซึ่งมีหลายตอนด้วยกัน)

(๒๐:๖) ตามความตั้งใจของผู้เขียนเรื่องนี้ก็ใครจะสอนให้เข้าใจถึงสถานที่ทั้งสามแห่งนี้ว่า ผู้ที่ได้รับสิทธิ์จะไม่

ต้องกังวลกับกาลเวลา เพราะจะไม่มีกำหนดเวลาที่สิ้นสุดลงได้เลย!

ข้อสังเกต ถ้าจะศึกษารายละเอียดของภาคที่ ๒ ตลอดจนถึงภาคที่ ๓ โปรดอ่านหนังสือ “อนาคตของท่านตามพระคัมภีร์” ซึ่งเขียนโดยผู้แต่งเช่นกัน

คริสตจักรบนพิภพ

วิวรณ์บทที่ ๑-๓

ถ้าท่านอ่านหนังสือวิวรณ์โดยไม่เข้าใจเสียเลยตั้งนานมาแล้ว ท่านจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อจะได้มาเรียนกันครั้งนี้อีกที การเรียนเรื่องวิวรณ์นั้นจะกระทำให้อัจฉริยะสูงขึ้นไป เป็นหนังสือที่เผยความลึกลับในอนาคต และยังได้กล่าวถึงองค์พระคริสต์อันเป็นที่รักของเรา การเรียนพระธรรมวิวรณ์นี้ก็คล้ายกับมาร่วมรับประทานอาหารที่มีรสอร่อยเมื่อเราหิวจัด

ข้าพเจ้าขอเชิญท่านมาร่วมรับประทานอาหารที่โต๊ะนี้ด้วยกันเพราะจะให้ความสุขแก่ท่าน ทั้งจะมีกำลังเข้มแข็งในพระเจ้าด้วย มีทั้งยา, ป้องกันโรคพยาธิ, เป็นเนื้อที่ให้กำลังและยังมีของหวานเพื่อกระทำให้อาหารของท่านชุ่มชื้นและยินดีด้วย

ท่านอัครสาวกโยฮันรับพระคำทำนายนี้ โดยเดชฤทธิ์และการคลีจากพระเจ้า (๑:๑) ข้าพเจ้าเข้าใจว่า พระเจ้าทรงเห็นว่าหลายๆ คนจะไม่สนใจกับการอ่านหนังสือนี้อย่างจริงจัง ฉะนั้นพระองค์จึงสัญญาจะประทานความสุขเป็นพิเศษแก่ผู้ที่ลองชิมรสสุ (๑:๓) อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังทรงแถมพร้อมกับรสซึ่งยังไม่จืดแต่จะต้อง “ยอมน้อมจิตใจรับข้อความที่ได้เขียนไว้” (ตามคำแปลของโมฟิต)

ท่านโยฮันได้ปราศรัยย่อๆ ถึงผู้ที่ท่านเขียนถึงว่า “โยฮันคำนับมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในมณฑลเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายได้รับพระกรุณาธิคุณและสันติสุข” ท่านยังได้แสดงออกอีกว่าท่านไม่ได้เป็นผู้เขียนให้ท่านนั้น แต่ – “มาจากพระองค์ผู้ทรงสภาพอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อนและผู้ทรงสภาพอยู่เบื้องหน้านั้น และจากวิญญาณทั้งเจ็ดนั้นที่อยู่เฉพาะพระที่นั่งของพระองค์ และจากพระเยซูคริสต์ผู้หวังเป็นพยานอันสัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้นำในจำพวกคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งได้กลับเป็นขึ้นมาและผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงบนพื้นโลก (๑:๔-๕)

โดยมาก ผู้แต่งมักจะเขียนคำนำให้เป็นการอุทิศถึงตัวเอง ท่านอัครสาวกโยฮันก็ยังได้ปฏิบัติตามนี้ด้วย ให้สังเกตดูประโยคสุดท้ายของข้อที่ห้า ท่านได้อุทิศข้อความให้เป็นเกียรติแก่พระเจ้าดังนี้ จงถวายพระเกียรติยศและไอศวรรค์ยานุภาพแก่พระองค์นั้นสืบๆ ไปเป็นนิตย์ ผู้ใดที่รักเราทั้งหลายและได้ทรงปลดปล่อยบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระบิดาของพระองค์ อาเมน. “ (๑:๕-๖)

ในตอนปลายของบทนำ ซึ่งเป็นการอุทิศของท่านต่อพระเจ้าดูเหมือนท่านได้สรุปและรวบรวมใจความของเหตุการณ์แห่งมโนภาพเหล่านี้ และได้พูดโดยเป็นที่น่าสพึงกลัวดุจดั่งเสียงฟ้าร้องถึงเหตุการณ์ที่จะบังเกิดขึ้นถึงองค์พระเจ้าผู้ที่จะเป็นผู้พิชิตศึกที่อะระมะเมโดน (บทที่ ๑๕) โดยกล่าวขึ้นว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และในตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่เห็นพระองค์จะเห็นพระองค์ด้วย และทุกชาติทุกตระกูลแห่งแผ่นดินโลกจะก่าสลดเศร้า เพราะพระองค์ จงเป็นไปอย่างนั้นเถิด” อาเมน.(๑:๗)

ไม่มีการแก้ตัวกันแล้ว พระเยซูก็ทรงประกาศว่าพระองค์เป็นผู้ใด “เราเป็นอาละฟา (เป็นคำแรกในภาษาฮีบรู) และ โอเมกา (เป็นคำสุดท้ายของภาษาฮีบรู) ทรงเป็นทั้งเบื้องต้นและเบื้องปลาย พระองค์ทรงตรัสตั้งนั้น ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงเป็นอยู่เบื้องหน้าและทรงมีมหิทธิฤทธิ์ทุกประการ (๑:๘) คำ “มหิทธิฤทธิ์” ไม่เคยปรากฏในที่ใดนอกจากครั้งหนึ่งใน ๒ โกริน โธ ๖:๑๐ รวม ๒ แห่งในพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น คำๆ นี้ “มหิทธิฤทธิ์” ตรงกับคำ Shaddai หรือ Jehovah Sabaoth ในพระธรรมเดิมขอให้หัดดูให้ซึ่งสักหน่อย พระเยซูทรงตรัสว่าพระองค์เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในการปกครอง พระเจ้าผู้ได้ขาดและเป็นเจ้าของสากลโลก (ข้อขยายความจากพจนานุกรมในภาษาฮีบรู และเฮีบร่ายของสตรอง)

คริสตศาสนิกชนที่รู้ว่าความรอดของเขาได้ฝังลึกในพระคริสต์ก็มีความสุข เพราะว่าความรอดของเขาที่ถาวรและมั่นคงเท่ากับความเป็นอยู่ของพระเจ้าผู้ช่วยเองด้วย เมื่อเรามาสารภาพรับความเชื่อที่ไม่กางเขน หวังพึ่งในพระคุณแห่งพระมหาไถ่องค์เมฆไปตกพระบุตรของพระเจ้า เรามีได้มาสารภาพแก่นุชย์ผู้ที่ล่อลวงโลก ผู้ซึ่งโลกจะจดจำชื่อของเขาผู้นี้ไว้ไม่ได้นาน ไซ้ไหม? แต่

ขอบพระคุณพระเจ้าเราได้ทอดตัวของเราไว้ได้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างทั้งโลกนี้และยังทรงรับกำเนิดเป็นมนุษย์ปดฺุชน ทรงยอมพลีพระชนม์มาเป็นผู้ไถ่เราให้พ้นจากความบาป ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราอีกด้วย ในเมื่อแผ่นดินโลกที่ๆ เป็นอยู่รอบๆ เราเดี๋ยวนี จะอันตรายานสูญไปด้ว้ความร้อนจนละลายไปสิ้น แต่จิตวิญญาณที่มอบไว้ใ้พระเจ้าจะไมรู้สึกสันสะเทือนหวั่นไหวและจะดำรงคงอยู่อย่างปลอดภัยที่สุด ในหนังสือโยฮันกับวิวรณ์สองเล่มนี้ ท่านโยฮันได้สำแดงให้เรารู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าได้เป็นอย่างดี การที่ได้ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังตามเพศของมนุษย์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (โยฮัน ๑:๑; ๑๔) ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้ทำนาย เป็นมหาปุโรหิต และกษัตริย์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ (โยฮัน ๔:๑๙ และเอีบราย ๗:๑๔-๑๗ โยฮัน ๑๘:๑๗ วิวรณ์ ๑๙:๑๖)

พระเจ้าทรงตรัสกับโยฮันในบทที่ ๑:๑๑ ว่า “สิ่งที่ท่านเห็นจงเขียนเป็นหนังสือไว้ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในมณฑลเอเชีย คือที่เมืองเอเฟซและที่เมืองซามูร์นาและที่เมืองเปเรมาโม และที่เมืองซุดาไคระ และที่เมืองซัรได และที่เมืองฟีละเต็ลไฟอะ และที่เมืองละอิดีโกอะ”

ที่โยฮันเห็นนั่นคืออะไร ?

ท่านโยฮันได้หันมาฟังเสียงที่พูดกับท่านแล้วก็ได้เห็น “คันประทีปทั้งเจ็ดคนนั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์รอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ พระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ และขาวดุจหิมะ และพระเนตรพระองค์ดุจแสงเพลิง พระบาทพระองค์ดุจทองเหลืองเกลี้ยงเหมือนกับที่หอมให้บริสุทธิ์แล้ว พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำอันมากมาย พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ทรงถือ ควางดาวทั้งเจ็ด และมีพระแสงสองคมออกมาจากพระโอษฐ์ และพระพักตร์เหมือนดวงอาทิตย์ เมื่อส่องแสงกล้า (๑:๑๒-๑๖)

คันประทีปทองคำทั้งเจ็ดดวงนั้นคืออะไร ?

คันประทีปทองคำทั้งเจ็ดดวงนี้ได้มาจากกรอบที่ได้ตั้งอยู่บนโต๊ะ (ให้สังเกตดูแผนผัง) คันประทีปไม่ได้ทำขึ้นจากซี่ผึ้งซึ่งอาจจะละลายลงได้ แล้วจะต้องเปลี่ยนใหม่ แต่ทำด้วยทองคำ อันที่จริงตัวไม้ที่นั่นไม่ใช่ไม้ แต่น้ำมันจะไหลผ่านเทียนไขถึงที่ใหม่ นั่นคือน้ำมัน พระคริสต์ได้ทรงเลือกภาษาขณะนี้เป็นแต่เพียงเครื่องหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในมณฑลเอเชีย คริสตจักรไม่ใช่เป็นแสงสว่าง แต่เป็นเพียงนำแสงสว่างซึ่งได้นำเลี้ยง (น้ำมัน) แห่งพระวิญญาณ เฝ้าให้ชีวิตเราเป็นแสงสว่าง (๑:๒๐)

พระเยซูทรงใช้เรื่องๆ หนึ่งในการสั่งสอนซึ่งมักจะซ้ำกับเรื่องนั้นก็คือ เรื่องหญิงพรหมจารีที่ฉลาด ๕ คน และที่โง่ ๕ คน พระองค์ทรงเน้นคำสอนจากเรื่องนี้เป็นมูลฐานสั่งสอนประชาชน หญิงทั้งหมดเป็นสาวพรหมจารี (ความหมายถึงถึงคันประทีปที่ทำด้วยทองคำ) แต่หญิงเหล่านั้นไม่มีน้ำมันในตะเกียงของเขากันทุกคน เมื่อเจ้าบ่าวเสด็จมา ผู้ที่มีน้ำมันก็เข้าไปในการสมรสได้ เมื่อผู้เข้าประตูแล้ว ประตูก็ปิด ภายหลังหญิงพรหมจารีอีก ๕ คน กลับจากการหาซื้อน้ำมัน ได้ร้องขึ้นว่า “พระองค์เจ้าข้าๆ ขอทรงเปิดประตูให้เราด้วย” แต่ทรงตรัสว่า “แท้จริงเราบอกแก่เจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้า” (มัทธิว ๒๕:๑-๑๓)

เรื่องใน ม.ธ. บท ๒๕ นี้ก็ตรงกับข้อความในวิวรณ์บท ๑:๒-๓ คริสตจักรทั้งหลายเป็นเครื่องหมายถึงถึงดวงประทีปทองคำ เราจะรู้ภายหลังว่ามีใช้ทุกคริสตจักรเหล่านั้นจะมีน้ำมัน ซึ่งแสดงถึงแสงสว่างที่จะเลี้ยงให้เกิดมีความสว่างจันใด เราผู้เป็นศสนิทชนมิได้มีชีวิตอยู่ในโลกโดยไม่อยู่ฝ่ายโลกและการบาปเท่านั้น แต่ชีวิตของเราจะต้องประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (คือน้ำมัน) จากพระเจ้าด้วย

ทองคำนั้นจะต้องผ่านการหลอมมามากคล้ายๆ กับชีวิตของเราก็เช่นกัน ขอให้เราเข้าใจตามนี้ว่า คันประทีปจะนำแสงสว่างไม่ได้โดยไม่มีน้ำมัน และน้ำมันนี้จะต้องหล่อเลี้ยงตัวคันประทีปจึงจะเกิดแสงสว่างขึ้นได้

ทำไมคันประทีปจึงทำด้วยทองคำ ?

ไม่เป็นการแปลกที่พระเจ้ายกทองคำเป็นตัวอย่างของคริสตจักร (มาลาคีย์ ๓:๒) พระเจ้าทรงเป็นเสมือนช่างกลุ่แร่ อาจารย์เปโตรก็เตือนเราให้- *อย่าคิดประหลาดใจที่ท่านต้องมีความทุกข์อย่างสาหัส เป็นที่ล่องใจท่าน เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์แปลกประหลาดได้บังเกิดแก่ท่าน* (เปโตร ๔:๑๒) ดังนั้นทองคำจึงเป็นสิ่งที่พระคริสต์ทรงเลือกให้เป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรเพื่อความมั่นคง และเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์

มีเฉพาะ ๗ คริสตจักรในมณฑลเอเชียในสมัยนี้ด้วยหรือ ?

ในสมัยโน้น มีคริสตจักรมากกว่าเจ็ดแห่งด้วยกัน ดูเหมือนพระเยซูจะหมายถึงการบริบูรณ์ครบถ้วนมากกว่าจำนวนที่เราเข้าใจกัน ทั้งนี้ก็หมายถึงความสมบูรณ์ของคริสตจักรส่วนรวมตั้งแต่เดิม ปัจจุบัน และทุก ๆ ยุคตลอดมา (ให้ดูข้อสังเกตตอนที่เจ็ด หน้า ๓)

ความหมายถึงการยืนท่ามกลางคันประทีปของพระคริสต์นั้นเข้าใจอย่างไร ?

เป็นการทรงเตือน ให้คริสตจักรระลึกถึงคำตรัสครั้งสุดท้ายว่า

“นี่แหละเราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิตย์กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว ๒๘:๒๐)

เมื่อโยฮันได้ชวนให้ระลึกถึงมโนภาพครั้งนี้ขึ้นอีก ซึ่งพูดถึงการข้ามแห่งคริสตจักรครั้งแรกในสมัยของนีโรว์ (A.D ๖๗) และครั้งที่ ๒ ในสมัยของโดมิกัน (A. D. ๘๑) พวกอัครสาวกโดยมากถูกฆาตกรรม พระเยซูทรงตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องค้ำและเบื้องปลาย และเป็นผู้มีชีวิตอยู่สืบๆ ไปเป็นนิตย์” (๑:๑๓,๑๗)

บางทีชาตนาจะมาสู่คริสตจักร ให้เห็นความขุ่การามของมันแก่เรา แต่จงเชื่อสัตย์และอย่าวิตกกัวมัน เพราะวาพระองค์สถิตอยู่กับเราและทรงได้ชัยชนะเหนือมันแล้ว เมื่อการทนทุกข์ทรมานนี้จะผ่านพ้นไป ทูตองค์หนึ่งจะผูกมัดชาตนาเป็นเวลา ๑ พันปี (๒๐:๑-๒) ในเมื่อพระองค์ทรงใช้ให้ทูตแต่องค์เดียวผูกมัดชาตนาได้ เราผู้อยู่ได้ความคุ้มครองของพระองค์จะไปกัวมันทำไม ?

ความหมายถึง : “ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” คือประการใด ? (๑:๑๓)

โยฮัน คงระลึกได้ถึงครั้งหนึ่งเมื่อท่านได้เดินตามถนนในกรุงเยรูซาเล็ม ซะมาเรีย และตามชายฝั่งทะเลกาลิลายกับพระเยซู ในขณะที่ท่านได้เห็นองค์พระเยซูเดินอยู่ท่ามกลางคันประทีป แม้ว่าร่างกายของพระองค์จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยสง่าราศีก็ตาม พระองค์ก็ยังมีรูปร่างเป็นอย่างมนุษย์ธรรมดาท่านนั้น

การฉลองพระกายของพระเยซู มีความหมายพิเศษบ้างไหม ?

พระนามจารึกไว้ที่เสื้อผ้า และที่ต้นพระอุระของท่านแสดงว่าท่านเป็นพระมหากษัตริย์ และฉลองที่ยาวกรอมพระบาทนั้น แสดงถึงตำแหน่งมหาปุโรหิต (โยฮัน ๔:๑๕ เฮ็บราย ๗:๑๔-๑๗ และโยฮัน ๑๘:๑๗ วิวรณ ๑๕:๑๖) เราจะเห็นสายสะพายทำด้วยทองคำคาดไว้เหนืออกของกษัตริย์ ในสมัยนี้และเสื้อคลุมยาวๆ ที่ใส่กันทุกวันนี้ ก็แสดงถึงตำแหน่งปุโรหิตซึ่งยังใช้กันอยู่ในสมัยสืบเนื่องมาตั้งแต่โบราณ ตัวอย่างในจำพวกบาทหลวงโรมันคาทอลิกและพระสงฆ์ในพุทธศาสนา

พระพักตร์ของพระเยซูผิดธรรมดาไป มีความหมายบ้างไหม ?

พระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจแสงเพลิง พระบาทของพระองค์ดุจทองเหลืองเกลี้ยงเหมือนกับที่หลอมให้บริสุทธิ์แล้ว พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำล้นมากมาย พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ทรงถือคางหิ้งเจ็ดดวง และมีพระแสงสองคมออกจากพระโอษฐ์ และพระพักตร์เหมือนดวงอาทิตย์ เมื่อส่องแสงกล้า” (๑:๑๔-๑๖)

ข้าพเจ้าขอให้ความเห็นว่าคุณพระเกศาขาว แสดงถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเนตรดุจแสงเพลิง และพระบาทเป็นทองแดงพุ่งออกจากเตาไฟ และพระสุรเสียงดุจเสียงน้ำล้นมากมาย (คล้ายเสียงฟ้าร้อง) และดาบมีสองคมออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ้าจะเปรียบก็จะรู้ถึงหน้าที่ๆ ทรงมอบหมายของพระองค์ซึ่งปรากฏในวิวรณบทที่ ๑๕ ในบทนี้เราจะเห็นการบรรยายคล้ายกัน เว้นแต่ฉลองพระองค์นั้นจมอยู่ในเลือด ในบทนี้การกระทำของพระองค์ก็เห็นได้ชัดเจนดี พระองค์ทรงเสด็จมาครั้งสุดท้าย เพื่อจะเท พระพิเคราะห์ลงบนแผ่นดินที่ชั่วช้าเลวทรามและจำพวกนี้ได้บีบบังคับพลไพร่ของพระองค์มาเป็นเวลาช้านานแล้ว รวมความแล้วก็จะเห็นได้ว่าเป็นการแก้แค้นที่ทรงกระทำเพื่อคริสตจักรของพระองค์ ที่จะมาในตำแหน่งเจ้าสาวของพระองค์ ซึ่งในปัจจุบันนี้ได้ถูกเบียดเบียนและข่มเหงบนแผ่นดินโลก

อีกประการหนึ่งเราจะสังเกตว่าลักษณะของพระคริสต์ได้กล่าวไว้ในตอนต้นขณะเมื่อเปิดฉากของคริสตจักรทั้งเจ็ดพอเป็นสังเขป แต่ครั้งที่ปรากฏรูปร่างของพระคริสต์ซ้ำๆ กันก็บ่งถึงความเป็นอยู่แต่ละคริสตจักร จะเร็นแค้นสักแค่ไหนความช่วยเหลือของพระองค์ก็สามารถจะจัดความทุกข์ภัยได้

คริสตจักรที่เอเฟซุส เป็นผู้นำของคริสตจักรทั้งหลายและพระองค์ทรงตั้งเตือนว่า “ศิษยาภิบาลอยู่ในพระหัตถ์ของเรา ไม่ใช่อยู่ในมือของคริสตจักรเอเฟซุส และคือตัวเราเองเป็นผู้เดินท่ามกลางคริสตจักรทั้งปวง” (๒:๑)

คริสตจักรแห่งซามูเอล ได้ถูกข่มเหงอย่างหนักและทรงเตือนให้ระลึกถึงความหลังของการคืนฟื้นจากความตายถ้าได้ตายในความไว้วางใจของพระคริสต์ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า “ท่านผู้เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายผู้ถึงความตายแล้วและยังคืนชีพมาอีก” (๒:๘)

คริสตจักรแห่งเปรีแอม ตกอยู่ในความบาปอันร้ายแรง จวนจะได้รับพิเคราะห์จากพระองค์อยู่แล้ว ทั้งนี้พระองค์ทรงใช้โทษประหารเป็นเสมือนดาบสองคม ซึ่งอาจจะตัดทั้งข้างบนและข้างล่างหยั่งผลให้คือ ๑) กลับใจเสียใหม่หรือ ๒) นำความตายมาสู่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม (๒:๑๒)

คริสตจักรแห่งซุอาโตรี เป็นคริสตจักรที่น่าสรรเสริญอยู่หลายประการ แต่ยอมคบกับผู้สอนปลอม ฉะนั้นพระเยซูทรงสำแดงว่า “พระองค์มีจักขุดูเปลวไฟ และมีเท้าคูของเหล็กที่เกลี้ยกล่อม” ทั้งนี้พระองค์สำแดงถึงความสามารถโดยตรัสถึง (จักขุดูเปลวไฟ) และความแข็งแกร่งที่สามารถกระทำให้แตกหักได้ (เท้าคูของเหล็ก) ให้เป็นการลงโทษแก่ผู้ที่ไม่ยอมกลับใจ (๒:๑๘)

คริสตจักรแห่งเมืองซาร์ได ที่ตีสองหน้าทีที่ชื่อเสียงโด่งดัง แต่ก็มีชีวิตอย่างตายๆ ในตอนนี้พระองค์ได้สำแดงว่าพระองค์มีองค์วิญญานทั้งเจ็ด (ครบถ้วน) อยู่พร้อม คุณล้ายจะทรงคริสต์แก่คริสตจักรนี้ว่า พระองค์มีทั้งฤทธิ์อำนาจที่จะประทานชีวิตและลงโทษ พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า พระองค์มีคาราเจ็ดดวง เพื่อจะไม่ให้คริสตจักรซาร์ไดใช้อำนาจในตำแหน่งเหนือกิจการซึ่งนำชื่อเสียงมาสู่คริสตจักรของตน (๓:๑)

คริสตจักรแห่งเมืองฟีละเดลีโฟ เป็นคริสตจักรที่เคร่งครัดมาก พระเยซูได้สำแดงพระองค์เป็นกษัตริย์จะไขและนำพระพรมาสู่ผู้เหล่านั้นที่ประพฤติด้วยความสัตย์ซื่อในทางของพระเจ้าอย่างไม่มีขอบเขต (๓:๗)

คริสตจักรแห่งเมืองละอิดีโก เป็นคริสตจักรที่หลงและเหินห่าง – พระคริสต์ทรงประกาศลงโทษแก่คริสตจักรนี้และผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อจะถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ซื่อสัตย์จะทรงโปรดให้ฟังร่วมกับพระองค์บนพระที่นั่งของพระองค์ (๓:๑๔-๒๑) พระองค์ทรงเห็นว่า “พระองค์ทรงสุภาพเที่ยงแท้ และสัตย์ซื่อ และเป็นพยานสัตย์จริง” ท่านอาโมชกล่าวว่าพระอาชญาของพระเจ้าเที่ยงตรง “นี่แน่ะเราจะสังและจะร่วมเรือนอิสราเอลในท่ามกลางนานาประเทศ คุณคนร้อนข้าวด้วยตะแกรง และมีได้ตกถึงดินแม้แต่สักเม็ดเดียว” (อาโมช ๕:๕)

ดาวทั้งเจ็ดในพระหัตถ์ของพระคริสต์หมายถึงอะไร ? (๑:๑๖)

คือหมายถึงทูตทั้งเจ็ดของคริสตจักรทั้งเจ็ด ทั้งนี้เราจะต้องจำตัวเลขเจ็ดไว้ให้ดี และความหมายเกี่ยวกับทูตทั้งหลายด้วย ในที่นี้คำว่าทูตไม่หมายถึงตัวตน (ทั้งเห็นได้และเห็นไม่ได้ด้วย) ตามที่เราเข้าใจกันถึงทูต ศัพท์เดิมของ “ทูตสวรรค์” หมายถึงผู้นำข่าว คงไม่ผิด ถ้าจะพูดว่าเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรทั้งเจ็ด หรือจะเข้าใจอย่างถูกต้องก็หมายถึงผู้นำข่าวกิตติคุณของพระคริสต์ (๑:๒๐ ตามปทานุกรมของสะดรอง)

จุดประสงค์และข้อความของคริสตจักรนั้นคือประการใด ?

สำหรับคริสตจักรที่โยฮันได้เขียนถึงนั้น ก็เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะดักเตือนและสั่งสอน ในประการแรกทรงชมเชยเมื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ ประการที่สอง ทรงเตือนไม่ให้กระทำการที่ไม่ทรงพอพระทัย ประการที่สาม ทรงสัญญาจะประทานบำเหน็จอันยิ่งใหญ่แก่ผู้ที่ฟังและทำตามคำสั่งของพระองค์อย่างเคร่งครัด (บทที่ ๒ และ ๓)

ทั้งนี้มิใช่เฉพาะหมายถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดเท่านั้น แต่ทั้งสามประการนี้ ที่ได้กล่าวไว้ก็มีความหมายสำหรับเราในสมัยปัจจุบันนี้ด้วย

ในประการที่สี่ เป็นที่ยอมรับว่าหนังสือวิวรณ์เป็นคำทำนาย ฉะนั้นเราควรจะเข้าใจว่า จดหมายทั้งเจ็ดฉบับถึงคริสตจักรที่ความหมายเป็นคำทำนายด้วย

ใจความของคริสตจักรคืออะไร ?

พระองค์ทรงกล่าวคำนำโดยแสดงให้เห็นว่า ใครเป็นผู้เขียนมาให้แต่ละคริสตจักร แล้วทรงสรุปย่อความลงในต้นฉบับแล้ว จึงแสดงข้อความรายละเอียด ของแต่ละคริสตจักรต่อๆ กันไป

คริสตจักรที่เมืองเอเฟโซ

ท่านโยฮันเขียนว่า “เรารู้จักกิจการของเจ้ากับการเหน็ดเหนื่อยและความเพียรของเจ้า และซึ่งเจ้าทนต่อทรชนเหล่านั้นไม่ได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่อวดว่า เขาเป็นอัครสาวก แต่หาได้เป็นอัครสาวกไม่ และเจ้าได้สังเกตว่าเขาเป็นคนปลอม และพวกเจ้าได้มีความเพียร และได้อดทนเพราะเห็นแก่นามของเรา และไม่ได้อ่อนระอาไป แต่เรามีข้อความที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง ด้วยว่าเจ้าสละความรักดั้งเดิมของเจ้า เหตุฉะนั้นจงระลึกถึงสิ่งที่เจ้าพลาดแล้วนั้น และกลับใจเสียใหม่ประพฤติตามอย่างเดิม ถ้ามิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้าและจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจเสียใหม่ แต่พวกเจ้ายังมีชื่อคืออยู่อย่างนี้ ก็คือว่าเจ้าเกลียดชังการประพฤติของพวกนิโคไลตันที่เราเกลียดชังด้วย (๒:๒-๖)

“เรารู้จักกิจการของเจ้ากับการเหน็ดเหนื่อยและความเพียรของเจ้า” การชมเชยคริสตจักรเอเฟโซ จากองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยผ่านท่านโยฮันเป็นที่น่าชื่นใจยิ่งถ้าไม่เป็นความจริงแล้ว พระองค์จะมีได้ตรัสชมเชยเลย “กิจการความเหน็ดเหนื่อยและความเพียร” ทั้งสามประการนี้จะต้องประกอบกัน จึงจะเป็นที่ชอบตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราจึงแลเห็นความสำคัญใหม่ในข้อนี้ มิฉะนั้นพระองค์จะมีคริสต์เฉพาะแต่เพียง “กิจการ” คำเดียวเท่านั้น

เพราะเหตุใด พระองค์จึงแยก “กิจการ” และ “ความเหน็ดเหนื่อย” กิจการนั้นแสดงถึงการกระทำที่สำเร็จแล้ว และความเหน็ดเหนื่อยก็คือความตั้งใจและออกกำลังที่จะกระทำให้อะไรสำเร็จขึ้นต่อไป ชาวเอเฟโซได้กระทำกิจการซึ่งยังต้องใช้ความเพียรเพื่อให้การนั้นสำเร็จต่อไป คำ “เหน็ดเหนื่อย” นี้หมายถึงความพากเพียรพยายาม โดยต้องใช้กำลังกาย, ความคิดและหยาดเหงื่อ คล้ายกับการกระทำอย่างหนักหน่วงในการคลอดบุตรของผู้หญิงก็เช่นกัน

ในการที่จะเน้นถึงกิจการและความเหน็ดเหนื่อยต่อไปอีก พระองค์ยังทรงชมเชยถึงความเพียรอีก ตามคำแปลจากหลาย ๆ ทางก็ใช้คำ “อดทน” ด้วยประการเหล่านี้เราพอจะรู้สึกชาวเอเฟโซซัดขิ้นบ้าง กิจการที่กำลังทำอยู่นี้ไม่ใช่ย่อยๆ เขาทั้งหลายไม่อยู่นิ่งเฉย กำลังจะให้กิจการเข้ารูปเข้ารอย คนก็มีประชุมนมัสการกันอย่างคับคั่ง มีคนยากก็จะจัดการให้ได้เรียนพระคัมภีร์อย่างเต็มที่ ชาววาสก็ได้ออกไปเป็นพยานเรื่องกิตติคุณ ถ้าจะพูดกันในสมัยนี้แล้ว ก็จะพูดได้ว่า พวกเขาชนได้ประกาศกิตติคุณทั่วๆ ไป ฝ่ายระวีวารศึกษาก็ได้นำให้คนภายนอกเข้าโบสถ์ คณะสตรีคริสเตียนก็ได้ส่งเสริมในการคุณประโยชน์ทั่วถึงกัน แผนกเผยแพร่งานตัวหาคนงานที่จะทำกิจการในไร่นาของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด และกิตติคุณก็ได้ประกาศทางวิทยุอย่างเต็มที่

ชาวเอเฟโซไม่เฉยเมยต่อกิจการของพระเจ้า เขาทำการอย่างจริงจังขอบคุณพระเจ้าที่มีผู้ที่สามารถและขยันในโบสถ์ของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงติเตียนถึงกิจการของคริสตจักรเอเฟโซ แต่ทรงชมเชย.

“ และซึ่งเจ้าทนต่อทรชนไม่ได้” พระคริสต์ทรงชี้ให้เห็นความดิ้นรนใหม่ของคริสตจักรที่เอเฟโซทุกวันนี้เราต้องการมีใจกล้าต่อสู้กับความชั่ว เขาจะต้องฟันฝ่าอุปสรรคเหล่านี้เพราะพวกอัครสาวกได้ตายไปหมดแล้ว เว้นแต่โยฮันเท่านั้นแม้ว่าผู้นำชั้นนำจะหมดไป พวกเขาก็ยังยืนหยัดต่อสู้กับความชั่วมักทำให้เราเมื่อจะทำดี สติปัญญาและความอดทนเท่านั้นที่จะให้เราก้าวหน้าต่อไปได้ ในเมื่อเราจะทำความดีก็มักจะถูกเหล่าร้ายคอยจับตามองด้วยคยามเหยียดหยาม แทนที่จะยืนหยัด ไม่ปรองดองในเรื่องเงิน และชอบรับความสรรเสริญ ซึ่งด้านสนับสนุนคริสตจักรเอเฟโซไม่ปฏิบัติตามอย่างเด็ดขาด คริสตจักรที่บริสุทธิ์นี้แหละที่เคยยืนหยัดต่อสู้กับพระเทพีไดอานา และความชั่วร้ายต่างๆ ในสมัยนั้น จะเห็นตัวอย่างของมาตรฐานอันสูงของคริสตจักรนี้ ได้จากการที่คริสตจักรนี้ได้เฝ้าดาราทาทำเลห์กอล ซึ่งมีราคาถึงห้าหมื่นบาท (กิจการ ๑๕:๑๕) ในสมัยนี้คริสตจักรส่วนมากมักนิยมและสนับสนุนความบาป แต่พระเยซูทรงชมคริสตจักรเอเฟโซว่า *เจ้าทนต่อทรชนไม่ได้* แต่คริสตจักรในปัจจุบันนี้ไม่เหมือนกับคริสตจักรเอเฟโซ ดังนั้นขอให้เรายืนหยัดและต่อสู้กับความบาปและสิ่งอธรรมต่อไป

“เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่ได้ว่าเขาเป็นอัครสาวก แต่หาได้เป็นอัครสาวกไม่ และเจ้าได้สังเกตว่าเขาเป็นคนปลอม” ท่านเปาโล ผู้ให้กำเนิดคริสตจักรฟิลิปปอยเขียนถึงชาวเธสะโลนิเกว่า “เราวิงวอนท่านให้รู้จักคนเหล่านั้นที่ทำการท่ามกลางท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนสติท่าน” (๑ เธสะโลนิเก ๕:๑๒) บางคนพูดว่า “อย่าไปเชื่อ” ไม่แปลกอะไรในการเชื่ออะไรก็ได้ ที่สุดก็ไปสวรรค์แห่งเดียวกัน” ถ้าเชื่อตามเขาก็แยกันสิเราเปาโลได้เขียนไว้อีกตอนหนึ่งถึงชาวอะลาเบียว่า “ข้าพเจ้าประหลาดในนักที่ท่านทั้งหลายได้มีใจรวนเร เมินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านเข้าใจพระคุณของพระคริสต์และไปหาภคคฤศมอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ยังยกย่องภคคฤศมของพระคริสต์ แต่ว่ามาตรแม้นเราก็คือ หรือทูตสวรรค์ก็คื จะมาประกาศภคคฤศมอื่นแก่ท่านนอกจากที่เราได้ประกาศแก่ท่านแล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกแขวงสาปตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดเดี๋ยวนี้อีกว่า ถ้าผู้ใดจะมาประกาศภคคฤศมอื่นแก่ท่านที่ผิดกับซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกแขวงสาป อะลาเบีย ๑:๖-๘ คริสตจักรที่เมืองเอเฟโซได้จดจำข้อความนี้ไว้อย่างมั่นคงเหมาะ และไม่เคยยอมเข้าฟังคำสอนที่ผิดเพี้ยนจากภคคฤศมของพระเจ้าเลย

อย่างไรก็ตาม เปาโลได้พูดถึงเรื่องภคคฤศมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเกี่ยวกับ “ความตาย” การถูกฝังไว้ การฟื้นขึ้นมาจากตายของพระคริสต์และสิ่งที่เกี่ยวข้องถึงประสบการณ์ในชีวิตของเรา การตายของเรา (กลับใจเสียใหม่) การถูกฝังไว้ (รับบัพติสมาในน้ำ) การฟื้นคืนชีวิต (การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์) เป็นที่น่าเสียดายที่เราใช้คำพูดเป็นการแข่งด่ากันในข้อความที่ไม่สำคัญ แทนที่จะใช้คำพูดให้เป็นประโยชน์ต่อพระภคคฤศมตามความหมายของอาจารย์เปาโล การแข่งด่ากันนั้นได้กระทำให้แตกแยกกันระหว่างคริสตศาสนิกชน

ถึงอย่างไรก็ตาม เรายังจะปรองดองกันได้โดยหันหน้าเข้าหากัน ปรีกษาข้อความซึ่งกันเพื่อจะพูดสิ่งเดียวกันได้โดยสันติ (โกรินโธ ๑:๑๐)

ให้เราไตร่ตรองถึงข้อสุดท้ายในตอนนี้ เพราะเกี่ยวกับข้อคิดอันสุดท้าย “แต่ว่าพวกเจ้ายังมีข้อคืออยู่อย่างนี้ คือว่าเจ้าได้เกลียดการประพฤติของพวกนิโกลายตัน ที่เราเกลียดชังด้วย” ให้สังเกตว่า พระองค์มิได้ตรัสว่า “เจ้าเกลียดพวกนิโกลายตัน” แต่ทรงตรัสว่า เจ้าได้เกลียด การประพฤติของพวกนิโกลายตัน

ตอนนี้ทำให้หลายความหมายลงไปมาก เป็นการเหมาะสมที่เราผู้ได้รับพระพรของพระเจ้าแล้วและรู้ข้อความในพระคัมภีร์จากพระองค์ (สิ่งที่เรารู้และเข้าใจก็หมายถึงพระเจ้าทรงประทานให้เราโดยเฉพาะ) ฉะนั้นเราจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระคริสต์ได้อย่างดี เราจึงไม่ควรจะเกลียดพี่น้องชายหญิงที่เชื่อไม่เหมือนเรา เพราะเป็นการแน่นอนที่สุดถ้าจะเกลียดเขาแล้ว เราก็จะปิดประตูใจของเขาในความเชื่อใหม่ที่เขาคงเป็นทาสอยู่นั้นเสีย

มีบทเรียนตอนสำคัญอยู่มากที่คริสตจักรอาจจะรับรู้และศึกษาจากชาวโลก ถ้าจะติดต่อและสัมพันธ์ระหว่างกัน พระเยซูทรงสอนถึงความฉลาดของชาวโลกผู้เป็นคนชั่วว่า “เพราะเมื่อเราจะติดต่อกันแล้ว ชาวโลกนี้ก็ฉลาดยิ่งกว่าลูกของความสว่าง” (เอมูค)

ข้าพเจ้าได้คิดว่าในบางครั้งบางเวลาเราก็คงมีความรู้สึกในจิตใจซึ่งขัดแย้งกับความเห็นของเราระหว่างคริสตศาสนิกชนหรือคณะหนึ่งคณะใด ไม่มากก็น้อย โดยมากความรู้สึกทางจิตใจมีทางออกไปในทางที่ไม่เมตตา เช่น ไม่ทักทายปราศรัยเมื่อพบกันตามตลาด ไม่หยุดรับให้ขึ้นรถเมื่อเห็นเขาผ่านท่านไป และที่ร้ายแรงก็คือ ไม่ยอมพูดด้วยทั้งๆ ที่เขามาหาถึงบ้านก็ยังไม่พูดด้วย

ผลที่จะได้รับคืออะไร? เราก็จะเป็นศัตรูกัน และไม่สามารถที่จะฟัง หรือให้ความเห็นของเราไปเสียอีกคนหนึ่งความเมตตาจิตนี้ สามารถจะดึงเขามาดีกว่าได้คารมกันเสียอีกเปาโลเขียนไว้ตอนหนึ่งหนึ่งในหนังสือโรมยืนยันข้อนี้ด้วย ในโรม (๑๒: ๑๔;๑๗-๒๑) ว่า “จงอวยพรแก่คนที่เกี่ยวข้องท่าน จงให้พรอย่าแข่งด่าเลย จงมีใจยินดี อย่าตอบแทนความชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงประพฤติตามความชอบธรรมอันเป็นที่นิยมแก่คนทั้งปวง เหตุการณ์ซึ่งเกี่ยวกับท่านทั้งหลาย หากท่านจัดได้จงกระทำตนให้เป็นที่ยอมรับแก่คนทั้งปวง คู่ก่อนท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้แค้นนั้นเป็นพนักงานของเรา เราเองจะตอบแทน อย่าเลย แต่ถ้า

ศัตรูของท่านอยากอาหารจงให้เขากิน ถ้ากระหายน้ำจงให้เขาดื่มน้ำ ด้วยว่าถ้าทำอย่างนั้นจะกองถ่านเพลิงไว้ที่ศีรษะของเขา (จะกระทำให้เขาละลายแทบจะดำดินหนีไปเลย) อย่าให้ความชั่วมีชัยแก่ตัวแต่จงรับความชั่วด้วยความดี

นาย เดลคาร์เนกกี นักมนุษยธรรมที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า “ มีแต่วิธีเดียวถ้าจะใช้การได้กรรม ให้เกิดประโยชน์ฝ่ายตัวนั้นก็คือให้หลีกเลี่ยงเสียเถิด” และได้กล่าวต่อไปว่า “ผลของการได้กรรมนี้จะปรากฏว่า ถ้าในสิบจะยังทำให้แต่ละฝ่ายแน่ใจว่าเขาจะแพ้กว่าใครทั้งสิ้น” ท่านผู้นี้ได้ศึกษาเป็นนักโศกวิทยาที่ลือชื่อผู้หนึ่ง ยังให้ความเห็นเช่นนี้ จึงใคร่ที่จะสังวรณไว้ว่าอย่าใช้กรรมเพื่อหวังจะให้อีกฝ่ายหนึ่งคล้อยตามเราเลย แม้ว่าจะสามารถสักปานใดก็ตาม จะช้าของจนไม่คำนึงว่าตัวของตนจะเป็นฝ่ายเสนอหรือฝ่ายค้านในเรื่องใดๆ ก็ไม่หวั่น เพราะเชื่อในกรรมของตัวเอง เป็นเดิมพันอยู่แล้ว ท่านว่าวิธีนี้ ไร้ประโยชน์และเลิกใช้วิธีได้กรรมเสียเมื่อพบปะกันจะดีกว่า (กิจการ ๑๕:๘-๙) ยกตัวอย่างมีผู้ชายของมาที่บ้านข้าพเจ้า จะขายกาน้ำที่เป็นเหล็กกล้าไม่มีสนิม ข้าพเจ้ามีเกลือนิยมนราคาแพงอยู่ใบหนึ่ง เขาหยิบมาดูแล้วเอาเงินตราขูดจนเป็นรอย และพูดว่ากาน้ำของท่านไม่ดี ผู้ของข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าเลยโกรธเขามากและไม่สนใจจะซื้อกาน้ำที่เขาวดว่าดีนั้นด้วย

เป็นการน่าแปลกใจที่คริสตศาสนิกชนได้ใช้วิธีนี้ เพื่อโน้มน้าวให้ผู้ที่ไม่เห็นเหมือนตัวมาเชื่ออย่างตัว ที่ใช้วิธีผิดหลายๆ ครั้งเรามักชอบใช้วิธีตักเตือนและเมื่อไม่เกิดผลก็มักจะตอบตัวเองว่า “ช่างเถอะมันได้เตือนเขาแล้ว” ให้เราตัดสินใจอย่างเด็ดขาดและไม่พอใจโดยวิธีตักเตือนเท่านั้น แต่จะต้องใช้ความพยายามชักชวนให้เขารู้ “ความจริง” อย่างสุดซึ่งจริงใจเสียก่อน โดยมากเมื่อเขาเห็นเจตนาอันแรงกล้าต่อเขาๆ ก็มักจะยอมคล้อยตามเรา ความหวังดีมิได้เกิดขึ้นจากความเกลียดชังแต่โดยความเมตตาและอดทน

เราผู้เชื่อในการรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ที่ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์ มักถูกพวกคริสตศาสนิกชนเกลียดชังถูกดูถูกดูแคลน เราสามารถที่จะชักชวนให้คริสตศาสนิกชนมีน้ำใจก้าวหน้าเหนือคำสอนจากมัธย มาระโกและโยฮัน 14 ได้เข้าถึงคำสอนในหนังสือกิจการของอัครสาวก และคำสอนในหนังสืออื่นๆ เพื่อจะได้รับฤทธิ์เดชโดยใช้วิธีเกลียดกันและปราศจากความเมตตาได้ไหม? มิได้แน่นอน!

เราควรจะทำทุกประการโดยแสดงไมตรีจิตต่างหากบางคนตีความหมายของ “คำยินยอม” กับ “เมตตา” เท่าๆ กันแต่เป็นการที่ผิดกันไกล ไม่จำเป็นที่เราจะยินยอมในความเชื่อที่ผิด เพื่อจะแสดงความกรุณาต่อคนที่เชื่อผิดเสมอไป

พระเยซูทรงใช้คำพูดให้ปรองดองกับศัตรูว่า “จงรักศัตรูของท่าน” ไม่หมายความว่าให้เรารักสิ่งที่ชั่วในตัวตนของศัตรูด้วย

เราไม่ควรจะใช้วิธีปรองดองกับการผิดใดๆ เพื่อแสดงความเมตตาปรานีเป็นสื่อ ความจริงจะไม่ขยายตัวออกได้ปราศจากการติดต่อกับผู้ที่ไม่เชื่อเสียก่อน และการติดต่อนี้จะไม่ได้ผลถ้าไม่ได้แสดงออกจากจิตเมตตาของผู้หวังดี ดังนี้เราจะสังเกตได้ให้เห็นคริสตจักรที่ไม่เจริญ เพราะสมาชิกขาดความเมตตา เรามักจะชี้ถึงจุดที่บกพร่องในคริสตจักรที่ไม่ได้รับฤทธิ์เดชพระวิญญูณตามที่ปรากฏในกิจการของอัครสาวกหรือแก่ชาวโลกทั่วๆ ไป โดยพูดว่า “เราได้เตือนท่านแล้วแต่ท่านไม่ยอมฟัง อันที่จริงเท่าที่ชาวโลกเขาไม่ฟังคำเตือนของเรานั้นเพราะเรามีจิตใจที่ยังเกลียดชังออกหน้าออกตาอยู่ จึงกระทำให้เขารับคำเตือนไม่ได้ เป็นความจริงที่คนส่วนมากไม่ยอมรับและต่อสู้ในการรับเชื่อทางพระคริสต์ ทั้งๆ ที่เรากระทำดีทุกอย่างแก่เขาก็ตาม ถึงอย่างไร ในที่สุดก็ยังมีบางคนที่ยอมเชื่อบ้าง

สมมุติว่า เราได้ติดต่อกับผู้ที่ไม่เชื่อตามแนวความคิดของเรา และกับผู้ที่ไม่เชื่อเสียเลยก็ตาม และยังไม่ได้รับพระวิญญูณหรือรับบัพติศมาในพระนามพระเยซูคริสต์ เราจะขึ้นต้นกับเขาอย่างไรดี? เราจะใช้วิธีที่ๆ เราเห็นว่าเป็นทางเดียวที่ถูกต้องและไม่พลาดผิดแต่ประการใดกับเขาเหล่านี้ จะเหมาะสมไหม? ให้เราดูแบบฉบับของนักวิทยาศาสตร์เป็นคำตอบดังมีในเรื่องต่อไปนี้ นายเดล คาร์เนกกี ได้เล่าถึงนักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่ง ซึ่งได้ทำการค้นคว้าทางชีวโลกเหนือ โดยได้ใช้เวลาตั้งหกปีอยู่กันอย่างก้นดาร์กินแต่เนือกับน้ำเป็นอาหาร ได้เล่าถึงการค้นคว้าต่างๆ ให้ฟัง และคำตอบที่ได้รับจากนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้ จะกระทำให้ท่าน คาร์เนกกี ลืมไม่ได้เลยว่า “นักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่เป็นผู้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นจริงแท้ไหน แต่พยายามค้นหาเฉพาะแต่ความจริงฝ่ายเดียว”

จะเป็นการดีถ้าเราจะมาแลกเปลี่ยนหาความรู้ แทนที่จะมาได้เพียงกันว่าเราถูกเขาผิดดังนี้ (กิจการ ๑๗:๒, ๑๘:๔,๑๕) เปาโลได้ใช้วิธีนี้ มีหลายๆ ครั้งที่ข้าพเจ้าได้รับความรู้ใหม่ๆ จากผู้ที่ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีอะไรที่เป็นประโยชน์เลย ขอให้เราเป็นผู้ที่รับฟังที่ดี ถ้าเราตั้งใจฟังให้ดี โอกาสอันดีที่เราจะแสดงออกก็จะมาถึง และจะเสนอข้อคิดของเราได้เป็นอย่างดีด้วย เป็นการ

เหมาะสมที่เราจะพูดในข้อคิดของอีกฝ่ายตรงข้ามว่า “ถูกแล้วฉันยังไม่เห็นด้วยกับท่าน แต่ฉันอาจผิดพลาดไปก็ได้” ฉันมักผิดพลาด บางครั้ง ถ้าผิดก็ยอมรับฟังกันได้ ให้เรามาหาข้อเท็จจริงกันต่อไปดีกว่า”

มีคล้ายๆ มนต์ขลังในคำพูดเหล่านี้คือ “ฉันอาจจะผิดพลาดได้” “ฉันมักจะพลาดพลั้งได้บ่อยๆ” “ให้เรามาทดสอบหาข้อเท็จจริงกันเถอะ” ให้เราใช้ไหวพริบทางคำพูดบ้างก็คงไม่ให้เราเสียเหลี่ยมในการเป็นคริสตศาสนิกชนที่ตื่นัก เราไม่สามารถชักจูงให้คนมาเชื่อในพระคริสต์ และ “ความจริงอันสมบูรณ์” ได้ ถ้าเรายังถือตัวว่าดีเลิศกว่าผู้อื่น และไม่ยอมถ่อมตัวให้แก่เขาเสียบ้าง ถ้าเราไม่เห็นความดีงามในผู้อื่นเสียเลยเราจะไปนำเขามาได้อย่างไร และถ้าเราจะไม่กระทำตัวเราให้เป็นที่น่าเชื่อถือต่อผู้อื่นแล้ว เราก็ไม่สามารถที่จะนำเขามาให้เห็นชอบในทางของเราเช่นกัน

ขอให้ข้าพเจ้าให้ข้อคิดบางประการในการชักจูงจิตใจให้เขาได้เห็นความจริงบ้างได้ไหม ?

๑. ในประการแรกเราต้องเชื่อและไว้วางใจเด็ดขาดในข้อพระกัมภีร์ ถ้าเราเกิดสงสัยถึงองค์พระคริสต์และความรักยิ่งของพระองค์แล้ว เราก็เป็นคนหมดหวังเสียแล้ว ผู้ที่จะขายของถ้าไม่รู้แน่เสียก่อนว่าสินค้าของตนนั้นดีเลิศ ก็คงจะขายได้ยาก ถ้าฝืนใจขายไปก็เท่ากับขายของปลอม ไม่รักชื่อเสียงเราจะเห็นได้ว่าพวกอัครสาวกเป็นผู้ที่เชื่อจริงและไม่แปรปรวนต่อความจริงของพระคริสต์ ท่านเหล่านี้ได้เอาชีวิตเป็นประกันโดยยอมตายเพราะพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทุกคน

๒. เราจะต้องตื่นตัวต่อความจริงที่จะนำไปสอนผู้อื่นอยู่เสมอ โดยมากผู้ที่เปลี่ยนความเชื่อจะต้องมีลักษณะและท่าทีของตนเองเสมอ ไม่เป็นคนเหงาหงอยและต้องมีความสง่าผ่าเผย

๓. อย่าเป็นผู้ที่ค้นหาความผิดของผู้อื่นเสมอ การดีนี้จะปิดจิตใจของผู้ที่เราอยากนำมาทางเรา แทนที่จะเป็นฝ่ายผู้ที่ถูกชวนมา เขาจะกลายเป็นผู้ที่แก้ตัวๆ เองว่าคืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องรับความเห็นจากเราก็ได้ อย่าลืมนะว่า พระคริสต์ท่านนั้นจะต้องเป็นผู้ตัดสินตัวเขา ในบั้นปลายแห่งชีวิตของเขาด้วย

๔. จงจำไว้ว่า เราผู้เดียวไม่ใช่ผู้ตรัสรู้ไปหมดทุกอย่าง เรายังจะต้องเป็นผู้ที่เรียนอยู่เสมอ “จงอดคำให้สำแดงคนให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอายเพราะเป็นคนที่ดีตรงในการใช้คำแห่งความจริง “ (๒ โทมัส ๒:๑๕)

๕. อย่าลืมนะว่า เรากำลังติดต่อกับมนุษย์ที่มีจิตใจที่สะท้อนได้ง่าย ถ้าเอียงอยู่เสมอ มีทั้งหยิ่งและถือตัว โดยทั่วไปแล้ว มนุษย์จำพวกนี้ไม่ยอมให้เหตุผล การโต้เถียงของเราจะไม่เกิดผล ถ้าฝ่ายตรงข้ามจะตั้งข้อรังเกียจในตัวของท่านขึ้นมา

๖. นายลินด์คอน (วีรบุรุษของชาวอเมริกัน) ได้กล่าวว่า “คนโดยมากชอบความยกย่อง” เราจะไม่รู้ลึกว่าเสียหายประการใด ในเมื่อเราชมเชยผู้ที่เรากำลังจะชักจูงมาในทางของเรา แม้ว่าในเมื่อเราผลอไป เราไปดูถูกเขาๆ ก็จะเกลียดเราทันที ผลก็คือการลงทุนลงแรงก็จะสิ้นสุดลง เหตุฉะนั้นจึงสมควรจะต้องถ่อมตัวไว้ ผู้นำตัวของโลกกล่าวว่า “เหตุผลที่แม่น้ำและทะเลได้รับกาเลี้ยงหล่อจากสายลำธารจากเนินเขา โดยมีน้ำอยู่ไม่ขาดก็เพราะอยู่ในระดับที่ต่ำ และเป็นฝ่ายรับอยู่ตลอดกาลนั่นเอง”

เรื่องที่ถูกกล่าวนี้มีใจเป็นสิ่งใหม่ พระเยซูทรงตรัสไว้ตอนหนึ่งประมาณ ๑๕๐๐ ปีเศษแล้วว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้นก็ให้ผู้นั้นเป็นคนต่ำสุดและเป็นผู้รับใช้คนทั้งปวง” (มาระโก ๙:๓๕)

๗. ต้องเป็นผู้ที่เชื่อสัตย์จริงๆ ไม่มีอะไรที่จะทำให้เกิดความโกรธ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งจะรู้ว่าถูกยอซึ่งไม่เป็นความจริง แม้จะใช้โดยวิธีป้อยอกคนที่โง่เขลาก็ไม่เกิดผลเสมอไป การป้อยอกเป็นของปลอม ถ้าเราจะใช้เงินปลอมก็จะถูกจับได้สักครั้งแน่ๆ เราจะต้องแสดงตัวว่าเราเป็นผู้สัตย์ซื่อและหวังดีจริงๆ ต่อเขาอย่างจริงๆ

๘. เมื่อการโต้แย้งกันจนจะถึงขั้นเดือดร้อน ให้เราเปลี่ยนเรื่องเสีย และพูดถึงข้อความที่ทั้งสองฝ่ายพอใจกันต่อไป ให้ลืมพอให้บรรยากาศค่อยดีขึ้นแล้ว ถึงเริ่มต้นใหม่ถึงเรื่องเดิมต่อไป

๙. จงหาวิธีที่คู่สนทนา อยากรู้ถึงข้อเสนอของเรา เช่นเมื่อพูดถึงบัพติศมาโดยพระวิญญูณ ก็นั่งนิ่งถึงพระพรที่เราได้รับ และถ้าเขาอยากจะรับบ้าง ก็จะได้พระพรเช่นเดียวกัน โดยผู้ที่กระหายในสิ่งที่ต้องการจริงๆ มักจะได้สิ่งนั้น

๑๐. จุดประสงค์ของเรา จะต้องเป็นความเที่ยงธรรม (เราจะพูดกันต่อไปถึงตอนนี้ภายหลัง)

๑๑. ข้าพเจ้าสังเกตว่าคุณค่าแห่งการยิ้มแย้มแจ่มใสของชาวไทยได้เป็นอย่างดี *อย่าเป็นแมวขโมยที่หน้าเศร้า* บางคนจะย้อนตอบว่า “จะไปยิ้มได้อย่างไรในเมื่อความทุกข์มันท่วมหัวจนไปหาความสุขได้อย่างไร?” คงจะเป็นจริงดังที่ทั้งผู้กล่าวและผู้ฟังก็รู้ไม่ถึง อย่างไรก็ตามขอให้เราทนเอาเพื่อเห็นแก่พระคริสต์เถิด เราเป็นผู้แทนของพระองค์ไม่สมควรที่จะให้ปัญหาเศร้าส่วนตัวทำให้หน้าตาและคำพูดสำคัญกว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย ขณะที่นำเขามาถึงทางของพระเจ้า

๑๒. *อย่าเป็นผู้ที่พูดเสียผู้เดียว* เราควรจะเป็นฝ่ายฟังเสียบ้าง ให้อีกฝ่ายหนึ่งพูดให้มากเท่าที่เขาจะพูดได้และอย่าไปขัดจังหวะขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ควรให้เขาพูดจนจบ แล้วเป็นที่ที่เขาจะฟังเราในตอนนี้บ้าง

๑๓. *จงใช้ลีลาคำพูดของเขามาใช้* คำพูดที่เขาจัดเจน ถ้าเราใช้คำพูดที่มีศัพท์สูงๆ กับผู้ที่มีความรู้น้อยเขาจะไม่เข้าใจความหมายของเรา ถ้าเราใช้ศัพท์ที่ต่ำมาพูดกับผู้ที่มีความรู้สูง เขาจะไม่พอใจเป็นต้น

๑๔. *จงเป็นคนกล้าพอที่จะรับว่าตัวผิด เมื่อผิดพลาดไป* ตามปกติเรามักไม่ยอมรับผิดแม้ว่าจะถูกหรือผิดต้องขอให้ความหนุนใจจากพระวิญญูณช่วยนำเรา ยาโกโบกล่าวไว้ว่า *เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสารภาพผิดต่อกันและกัน* (บทที่ ๑๕-๑๖) เมื่อได้กระทำไปแล้ว เขาจะไม่กล้าติเตียนท่านหรือรื้อฟื้นกล่าวหาท่านต่อไป

๑๕. *อย่าเป็นคนใจแคบ* ขอมเป็นผู้เสียเปรียบแม้ว่าเสียงที่ได้รับแต่น้อยอยู่นั้น ไม่เป็นความปรารถนาของท่านเพื่อให้เรารับสิ่งที่ดีกว่า เพื่อจะได้สิ่งที่มีค่ากว่าจากเขา สิ่งที่ได้มานี้ข้าพเจ้าไม่หมายถึงคำสอนผิดๆ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเคยพบประสบการณ์ในแผนนี้ คือ พอเรื่องมันจนจะรวบรัดกันได้แล้ว แต่ไม่ตกลงกันได้เพราะในตอนสำคัญนี้ ไม่สามารถจะรับหรือปฏิเสธข้อหาให้เหมาะสมคล้ายๆ กับการลังเลใจว่าจะใส่น้ำตาลหรือเกลือในผลไม้เปรี้ยวๆ ไม่ควรหวังที่เราจะต้องระมัดระวังสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเป็ผลเกี่ยวข้องต่อการชักจูงให้ผิดพลาด พ้นจากหายนะและข้อยุ่งยากทั้งหมด ?

๑๖. *ให้ผู้อื่นพ้นจากการขายหน้า* ขอบกตัวอย่างถึงการสนทนาระหว่างข้าพเจ้ากับศิษยาภิบาลที่มีความสะเทือนใจอย่างยิ่งเรื่องรับบัพติศมาในนามของพระเยซู ข้าพเจ้าอ้างว่าอัครสาวกได้ให้บัพติศมา “ในนามของพระเยซู” ตามปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งสิ้น เขาตอบข้าพเจ้าว่า เขาได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระเยซูตาม (มัทธิว ๒๘:๑๙) ข้าพเจ้าได้ชี้แจงอย่างใจเย็นในตอนนี้ว่าพระเยซูกล่าวถึง “ชื่อ” หรือนามเช่น พระบิดา พระบุตร (พระเยซู) พระวิญญูณบริสุทธิ์เป็นแต่ตำแหน่งและนามคือพระเยซู ตอนนี้ศิษยาภิบาลได้มีสีหน้าพอจะเข้าใจได้ แต่มีศิษยาภิบาลอีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เห็นว่าถ้าสหายของเขาจะตกลงง่ายก็จะขายหน้า เขาจึงได้เถียงขึ้นมาซึ่งข้าพเจ้าไม่คิดว่าเขาจะนำมาใช้คือ “ใคร” แม้แต่สาวกจะไม่ผิดกันบ้างละ แม้ไปใครก็ยังถูกดูว่าเป็นพวกที่แยกพวกขิวโดยเปาโล ทั้งนี้ก็จะเห็นว่าอัครสาวกก็ไม่สามารถกระทำตามคำสั่งของพระเยซูได้ ข้าพเจ้าชักชวนจึงกล่าวต่อไปว่า ท่านไม่รู้เรื่อง

ของพระเยซูเว้นไว้แต่คำพูดของอัครสาวกเท่านั้น เมื่อมาถึงตอนนี้บรรยากาศออกจะตึงเครียด ถ้าผู้กล่าวคนที่สามไม่พูดขึ้น โดยใช้วาจาที่ฉลาดคมคาย ความเป็นมิตรระหว่างเขาทั้งสองก็อาจจะล้มเลิกกันไป เขาคงจะไม่ได้มาสนทนากับข้าพเจ้าต่อไปอีก สิ่งที่ข้าพเจ้าควรจะทำในขณะที่เห็นเขาพอจะเข้าใจคำพูดของข้าพเจ้าได้บ้างในตอนนั้นคือ ข้าพเจ้าควรปล่อยให้ความกดดันของเขาลดลง โดยข้าพเจ้าจะยอมรับวิธีที่เขารับความจริงได้ แล้วข้าพเจ้าได้เกิดโมโหขึ้นจึงเกือบทำให้เสียการไป ฉะนั้น ผู้ชายของที่มีใจบังคับให้ท่านซื้อ มักจะขายสินค้าที่ไม่สู้จะดี มีราคาเท่าใดนัก แต่สินค้าที่มีค่าเหล่านั้นได้สงวนไว้ให้ผู้ชายที่ซื่อสัตย์และสามารถฉันทัด ผู้ฉลาดไม่คว่นพูดพล่อยๆ ในเมื่อจะกระทำการสำคัญๆ ย่อมได้ผลที่งามเสมอไปฉันทัดนั้น ถ้าผู้ที่ท่านสนทนาอยู่เป็นผู้ฉลาด เขาอาจจะไม่ยอมตัดสินใจในทันที แต่ต้องใช้เวลาคริกตรองเสียก่อน

๑๗. สรุปแล้วให้เรทำใจเย็นๆ และแสดงตัวเป็นมิตรอยู่เสมอ ไว้ตัวและภูมิของตน แต่ไม่แสดงว่าหยิ่ง จงรำเรียง แต่ไม่เกินขอบเขตจนรำคาญตา

ในสมัยเมื่อเราเป็นเด็กๆ ในโรงเรียน เราคงจำความจากเรื่องนิยายพอที่จะเป็นแนวคิดได้บ้าง เป็นเรื่องลมกับดวงอาทิตย์ที่ได้เถียงกันว่า ใครจะแข็งแรงกว่ากัน ลมพูดขึ้นว่า “ข้าจะแสดงตัวว่าข้านี้แหละ แข็งแรงกว่าเจ้าจงมองดูตาแก่ที่ใส่เสื้อตัวนั้น ดูซิ ข้าจะแสดงให้เห็นว่าแกจะถอดเสื้อออกเร็วกว่าเจ้าจะทำให้แกถอดเสื้ออีก” ในระหว่างนี้ดวงอาทิตย์ได้หลบบังเมฆขณะลมได้เริ่มพัดอย่างหนักหน่วงคล้ายลมสลาตัน ยิ่งพัดแรงเท่าใด ตาแก่ก็ยิ่งรัดเสื้อรอบๆ ตัวให้แน่นเข้า ในที่สุดเจ้าลมก็สงบลงและยอมแพ้ แล้วคราวนี้ดวงอาทิตย์ได้โผล่ออกมาจากเมฆและก็ยิ้มให้ตาแก่เล็ก ในไม่ช้าแกก็เอามือลูบเหงื่อที่หน้าผาก แล้วก็ถอดเสื้อออก เรื่องนี้แสดงให้เห็นความจริงว่า “ความอบอุ่นและไม่ตรึงจิต การวิสาสะอันมิตรและความเห็นอกเห็นใจกัน อาจทำให้มนุษย์เปลี่ยนความคิดได้ดีกว่าจะใช้ความหึกโหม นายลันด์คอนกล่าวว่ “น้ำผึ้งหยดเดียวดักแมลงวัน ได้มากกว่าน้ำดีขมตั้งถัง”

การกระทำของคริสตศาสนิกชน ควรต้องใช้หลักมาตรฐานที่ซึ่งแห่งความเชื่อเป็นบรรทัดฐาน ความรักจะต้องเป็นเครื่องวัดที่ขาดไม่ได้ ให้เราฟังคำตรัสของพระคริสต์ตั้งแต่ครั้งโบราณว่า “จงรักศรัทธาของท่าน อวยพรผู้ที่แข่งค่าท่าน” ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามกิจการของเราก็จะขาดความหมาย คล้ายกับเรื่องในละครที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ที่ไม่มีใครระลึกถึง แม้ว่าจำได้ก็เพียงเป็นเงาๆ คลุมด้วยผ้าม่านที่คร่ำคร่าระดับไว้แต่ความอายเท่านั้น

แม้ว่าคณะสหคริสตจักรเฟ้นเดคอส จะได้รับความเข้าใจผิดมาเป็นเวลาตั้ง ๕๐ ปีเศษ เราไม่ควรจะมีอารมณ์ขมขื่น ถึงกับเกลียดชังพี่น้องที่ไม่สามารถมองเห็นความต่างกับตัวเรา เนื่องจากความเชื่อมาเป็นเวลานานๆ ขอบคุณพระเจ้าที่ได้พบความจริงอันเที่ยงแท้ที่ว่า “ท่านจะได้รับฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานความจริงว่า “พระเจ้าทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง” นักเทววิทยา (หมอศาสนา) ได้กล่าวถึงเรื่องความสำคัญแห่งความจริงในข้อนี้ว่า (เป็นข้อลึกลับ) (ติโมเธียว ๓:๑๖) ถ้าจริงอย่างว่าตามที่เปาโลกล่าว และสำคัญยิ่งแล้วเราจะเห็นอย่างไร เพื่อคนนับพันๆ ที่ยังไม่ได้รับข้อลึกลับอันอัศจรรย์นี้?

ถ้าเปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า เป็นข้อลึกลับเราไม่ควรที่จะต้องอดทนและแสดงความเมตตาจิตต่อผู้ที่ไม่เข้าใจข้อนี้บ้างหรือ? ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรจะทำตามนี้

บูกเกอร์ที่วอชิงตัน เป็นนิโกรชาวเขาที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ได้กล่าวว่า “อย่ายอมให้ใครดูถูกท่านผู้ที่ต่ำ จนนท่านจะดื้อเกลียดเขา เพราะการกระทำของเขาเช่นนั้น” (อย่าเกลียดผู้นำท่านให้ตกหลุมพราง) พระเยซูผู้ยิ่งใหญ่ทรงตรัสว่า “ถ้าผู้ใดคบแก้มขาวของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้ด้วย (มัทธิว ๕:๓๕) ครั้งหนึ่งเปโตรถามองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ข้าพเจ้าควรยกโทษให้พี่น้องของข้าพเจ้ากี่ครั้งเมื่อเขาได้ผิดต่อข้าพเจ้า ถึงเจ็ดหรือ?” พระเยซูทรงตอบว่า เราบอกแก่เจ้าว่า มิใช่เจ็ดครั้ง แต่จนถึง ๗๐ ครั้ง (คุณเจ็ดครั้ง) เปาโลเขียนว่า จงอดสำห้ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ด้วยว่า นอกจากการนั้น ไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เฮีบราย ๑๒:๑๔ ให้เรายืนหยัดต่อความจริง แสดงถึงเมตตาจิตต่อคนทั้งๆไป ให้เราปฏิบัติตามตัวอย่างของพระเยซู โดยเกลียดบาปแต่รักคนบาป ถ้าเรารักคนบาปได้เราก็อาจจะรักผู้ที่ยอมรับว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ได้ เราจะกระทำ

ประการใดที่ผู้เหล่านั้น ที่รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับเราได้รับ? อย่าลืมว่า ขณะที่เรายังอยู่ในความบาป พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อเรา มีเหตุผลหลายประการที่เห็นว่าวิธีชักชวนให้รู้ถึงความจริงนี้เป็นวิธีที่ดีเลิศ

ประการแรก จะต้องเห็นว่าวิธีการนี้ไม่มีไว้สำหรับคนฉลาดที่ไม่กล้ารับความจริง ถูกแล้วถ้าไม่ฉลาดก็ต้องใช้วิธีนี้ และคนเชื่อจริงทำจริงนี้จะต้องเข้มแข็งมีวินัยดีเลิศที่บังคับความดันตัวให้อยู่ในขอบเขตได้ ไม่ใช่เพียงแค่จะปล่อยไปตามอารมณ์ หรือประนีประนอม พุศกันตามจริงแล้ว เราจะต้องตื่นตัวอยู่เสมอ คอยหาโอกาสที่จะสอนความจริงแก่เขาทั้งหลายอยู่ทุกขณะ

ประการที่สอง การชักจูงนี้ไม่แสวงหาความละเอียดให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง แต่ก็แสดงตัวเป็นมิตรและแลกเปลี่ยนความเข้าใจกันเป็นอย่างดี ผลที่จะได้รับก็คือความรู้ใหม่และการคืนดีกันกับพระองค์เจ้า ผลที่จะได้รับการไต่ถามกันก็คือความขมขื่นเกลียดชังและหลงจากทางจริง

ประการที่สาม การชักจูงนี้เป็นวิธีหนึ่งที่ต่อสู้กับคำสอนที่ผิดแทนที่จะต่อสู้กับบุคคลที่หลงเชื่อในคำสอนที่ผิดนี้ให้เรารู้ว่า นี่คือการสงครามระหว่างความดีและความชั่วระหว่างพระเจ้ากับซาตาน แต่ไม่ใช่เพราะบุคคลแต่ประการใดเลย

ประการที่สี่ เป็นการแสดงออกถึงการรับข้อผูกมัดทางจิตใจโดยไม่ตอบแทนแต่ประการใด ขอมเป็นฝ่ายถูกชกต่อยโดยไม่รู้ ท่านมหาตมาคานธีได้บอกให้ชาวอินเดียใช้วิธีนำชัยชนะก่อนได้รับความอิสรภาพจากประเทศอังกฤษ ในทางการเมืองว่า “อาจจะต้องเสียเลือดเนื้อขนาดแม่น้ำไหลก่อนที่จะได้รับความอิสรภาพคืนมา แต่เลือดนั้นจะต้องเป็นเลือดของพวกเขาเอง” พระเยซูได้ตรัสไว้ในมัทธิว ๒๔:๕ ว่า “ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านไว้ให้ชนทุกชนล่าบาทและฆ่าท่านเสีย และชาติต่างๆ จะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา “ ถ้าจำเป็นที่เลือดจะไหล ก็ขอให้พ้นจากพวกที่ยังไม่เคยได้รับรู้ถึงข้อเท็จจริง และจากผู้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ และจากพวกที่ถูกปล่อยให้หลงเชื่อไป เราพร้อมที่จะรับความใส่ร้าย แต่จะไม่ยอมป้ายสีให้แก่ผู้ใดเราจะไม่ยอมหนีจากเรือนจำเหมือน อัครสาวกซึ่งไม่ยอมหลบหนีเช่นกัน ก็เพราะประการเดียวกันก็คือยอมติดคุกเพราะความใส่ร้ายต่อความจริงเป็นมูลฐาน ถ้าการติดคุกเพื่อประกาศความจริงแล้วก็ขอให้เราเข้าคุกเพื่อประกาศกิตติคุณกันเถิด บางทีผู้คุมอาจจะกลับจิตใจได้ (กิจการ ๑๖:๒๕) เช่น เปาโลกับซีลา โดยการร้องเพลง

ประการที่ห้า วิธีใช้เมตตาจิตยอมขจัดข้อผูกมัดซึ่งเกิดจากภายในของวิญญาณจิตของเรา ท่านจะรู้สึกผ่อนคลายในดวงจิตของตนเอง และจะไม่ต้องรู้สึกเหนื่อยโดยไม่ปรากฏหน้าตาเพื่อกระทำชั่ว

แต่ว่าพวกเขายังมีข้ออยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า เจ้าเกลียดชัง “การประพฤติ” ของพวกนิโกลายตันที่เราเกลียดชังด้วย (๒:๖) ให้เราเกลียดชังการประพฤติ แต่ให้รักคนนิโกลายตัน เพื่อเราจะสามารถช่วยให้เขากลับใจใหม่ได้

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้บอกให้โยฮันเขียนว่า “เรารู้การทุกข์ลำบาก และความพากเพียรของพวกเขา และมีความอดทน และไม่อ่อนระอาใจ” อย่างไรก็ตาม เรายังไม่ได้พบกับ “ความรัก” ของชาวเอเฟซุสปรากฏตามหน้ากระดาษที่เราบรรยายมาในตอนนี้อย่างเห็นแม่แต่น้อย

เวลาได้ผ่านล่วงมาตั้ง ๓๐ ปี ภายหลังที่เปาโลได้เขียนถึงคริสตจักรนี้ว่า “ในเมื่อข้าพเจ้าได้ยึดถึงความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ และ “ความรัก” ของท่านต่อ “สิทธิชนทั้งหลาย” ก็ไม่ขาดที่จะขอบคุณต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายเสียมิได้ โดยได้ระลึกถึงพวกท่านทั้งหลายในการอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย” ถ้าเราได้ศึกษาดูในจดหมายของเปาโลเราจะเห็นการต่อสู้ระหว่างชาติยูดา (ฝ่ายคริสตจักรเดิม) กับชาวต่างชาติ (ฝ่ายคริสตจักรของชาวต่างประเทศ) เดินชดอยู่เสมอ พวกยูดาพยายามชักชวนคนต่างชาติให้เป็นเหมือนพวกยูดา ก่อนขอมให้เป็นคริสตศาสนิกชน เปาโลได้ค้านข้อนี้ตลอดกาล และได้ดิเคียนหัวหน้าคริสตจักรนี้ซึ่งเปโตรเป็นหัวหน้าอยู่ (ฆะลาเทีย ๒:๑๔) อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ปรารถนาที่จะแยกคริสตจักรใดๆ ทั้งนั้น แม้จะเป็นคริสตจักรของชาติยูดาหรือของคนต่างชาติก็ดี หากแต่ท่านปรารถนาที่จะให้แต่ละฝ่ายปรองดองต่อกันและกัน และประเพณีของแต่ละฝ่ายให้ดำรงคงอยู่ต่อไป ถ้าจะไม่ผิดกฎในการกระทำที่เป็นบาป และสมควรอย่างยิ่งที่จะมีคริสตจักรเดียวเชื่อมโยงด้วยความรักของพระคริสต์ใจจิตใจของเขา ข้าพเจ้าก็ยิ่งรู้ว่าทุกวันนี้อีกการต่างๆ ก็มีขอบเขตแต่ละประเทศให้มีความสัมพันธ์อันจำกัดของแต่ละประเทศขึ้น จะอย่างไรก็ตามจะดำเนินตามกฎนี้ได้หรือไม่นั้น จะไม่กำหนดขอบเขตเฉพาะชาติใดๆ ใดแล้ว ก็เป็นการเหมาะสมยิ่ง ที่จะให้เกิดมีความสนิทสนมรักไคร่ระหว่างชาติหนึ่งชาติใดได้ เป็นการดียิ่ง

ในสมัยที่มีชาตินิยมแพร่หลายอย่างกว้างขวาง คริสตจักรมักถูกชาวโลกประนามว่า พวกเราเขลาเบาปัญญาทำเกินขอบเขตไป เช่นจะเห็นชาวผิวขาว (คอกเคเชียน) ผิวดำ (นิโกร) และชาวตะวันออก แสดงความรักต่อกันและกันโดยมีการกอดและจูบกันในที่เปิดเผยนั้น เป็นสิ่งที่ไม่น่าดู วิธีนี้เปาโล ได้เริ่มปฏิบัติกับคณะของผู้ปกครองของชาวเอเฟซุส (กิจการ ๒๐:๓๖-๓๘) แต่ชาวโลกทนต่อการกระทำเช่นนี้ไม่ได้ ในบางแห่งก็จะลงประหารชีวิตถึงตาย อย่างไรก็ตามการเกลียดต่อประเพณีเช่นนี้ ทางคริสตจักรซึ่งเปาโลได้เป็นผู้สนับสนุนก็คือว่า ไม่ผิดแต่อย่างใด เพราะว่าเราผู้เป็นส่วนอวัยวะอันเดียวกัน ติดสนิทกันเป็นอย่างดี ก็ยังเป็นคริสตจักรอันเดียวกัน ทั้งนี้เปาโลก็นั่นอยู่เสมอว่า เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดกาล เท่าที่ปรากฏในเอเฟซุส บท ๔:๑๖ “มีกายอันเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียวจึงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ซึ่งพระวิญญาณทรงประทานให้” เอเฟซุส ๔:๑๖

ในระยะเวลาที่เปาโลยังมีชีวิตอยู่ ชาวเอเฟซุสได้มีความรักใคร่กันเป็นอย่างดี แต่พระสุรเสียงของพระเจ้าได้ตรัสในยุคนั้นว่า “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง ด้วยว่าเจ้าสละความรักดั้งเดิมของเจ้า เหตุฉะนั้นจงระลึกถึงสิ่งที่เจ้าพลาดแล้วนั้น และกลับในเสียใหม่ ประพฤติตามอย่างเดิม วิวรรณ์ ๒:๔ ข้าพเจ้ามิได้ขยายความถึงเรื่องความรัก ตลอดหน้ากระดาษหลายๆ ครั้งใช่ไหม? ข้าพเจ้ายังรู้สึกว่ายังพูดไม่หมดเลยให้เรามาหาคำสอนของเปาโลกันอีกต่อไปในเรื่องความรักนี้

คำว่า “รัก” ในที่นี้ตรงกับวิวรรณ์ ๒:๔ ได้ศัพท์มาจากคำกรีกซึ่งปรากฏใน โกรินโท บทที่ ๑๓ ในบทนี้จะพบคำกล่าวถึงข้อนี้อย่างไล่คะแนนไม่ทัน ระดับสูงสำหรับเรามาก ข้าพเจ้าต้องร้องไห้ เพราะขาดตกบกพร่องเฉพาะพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้าคือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า อาจารย์เปาโลได้สอนว่าเป็นไปได้ในการที่ พุทธภาษาแปลกๆ เป็นภาษามนุษย์ก็ดีเป็นภาษามนุษย์ก็ดี แต่ยังไม่มีความรักเป็นไปได้ที่จะ พยายามได้ แต่ยังไม่มีความเป็นไปได้ที่จะ เข้าใจข้อลึกลับทั้งปวง และยังไม่มีความรักเป็นไปได้ ที่มีความรู้ทั้งสิ้น แต่ยังไม่มีความรักเป็นไปได้ ที่มีความเชื่อมากยิ่งที่สุด พยายามจะยกเขาไปได้ แต่ยังไม่มีความรัก เป็นไปได้ที่จะ บริจาคของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนจน แต่ยังไม่มีความรัก เป็นไปได้ที่จะยอมเอาตัวเราไปเสีย (เผาทั้งเป็น) แต่ยังไม่มีความรักบาง คนจะร้องว่า เป็นไปไม่ได้ๆ แต่เรายังไม่ถึงตอนจบในบทความของเปาโลตอนนี้

ท่านได้กล่าวต่อไปว่า “ความรักนั้นอดทนนาน และกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ความรักไม่ได้กระทำสิ่งอันเป็นที่น่าอายกระดาก ความรักไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ความรักไม่มีใจหงุดหงิด ความรักไม่ยินดีในการประพฤติผิด แต่ความรักมีความยินดีในการประพฤติชอบ และความรักเชื่อในส่วนดีของเขายู่เสมอและความรักมีความหวังอยู่เสมอ และความรักมีความเพียรทนต่อทุกอย่าง ความรักนั้นจะสูญไปก็หาไม่ได้” (โครินโท ๑๓:๔-๘)

สหของข้าพเจ้า จะไปหาข้อใดได้อีกจากศัพท์ในพจนานุกรมที่มีความหมายดีกว่านี้ เช่น เปาโลได้กล่าวไว้ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาตั้งห้าปีเพื่อจะหาคำตอบ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าพบมันแล้ว

ข้าพเจ้ามานึกดูว่า กฎเกณฑ์ที่จะใช้ไขปัญหาข้อนี้คงอยู่ในหนังสือมัดธายที่ได้กล่าวถึง ตอนเมื่อพระเยซูทรงเสด็จไปที่บ้านนางมาเรียชาวเบธธาเนีย “มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคามากมาเผ่าพระองค์ แล้วเทน้ำมันลงบนพระเศียรของพระองค์ขณะมีทรงนั่งเสวยพระกระยาหารอยู่ พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจจึงว่า ทำให้ของเสียทำไมน้ำมันถ้าจะขายก็คงได้เงินมากแล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ (ขอให้คิดถึงการคอยเวลาที่ทำความดีแก่คนจน) ให้สังเกตดูบันทึกต่อไปด้วย เพราะตอนนั้นคือกฎเกณฑ์ปัญหาของเราพระเยซูทรงทราบ (จุดประสงค์ของผู้หญิง) จึงตรัสแก่เขาว่า “ทำให้หญิงนี้เสียใจทำไม? เขาได้กระทำความดีแก่เรา” แนนะที่หญิงผู้นั้นเป็นคนจน และน้ำมันก็แพงประมาณ ๑๐๐๐ บาท ในสมัยนั้น และถ้าคิดเป็นราคาในปัจจุบันนี้ก็คงแพงกว่า จะอย่างไรก็ตาม พระเยซูคงไม่แก้ตัวแทนหญิงนี้ ก่อนที่ได้ทรงทราบเสียก่อนว่า เพราะเหตุใดเธอจึงลงทุนด้วยราคาแพงเช่นนี้ จุดประสงค์ของเราสำคัญถึงขนาดว่า แม้ว่าลงทุนด้วยราคาสูง “จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไหม” ถ้าหากว่าจุดประสงค์ของเราไม่เที่ยงธรรม (มัดธาย ๒๖:๑๓)

เมื่อเจตนาของเราเหมาะสมในทางที่ชอบ เราก็อาจทนต่ออุปสรรคต่างๆ ได้ เราจะรักผู้ที่ไม่น่ารักลงได้ เราจะทนต่อสิ่งที่เหลือทนจนได้ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระคริสต์เจ้า แต่ถ้าจุดประสงค์บังเกิดขึ้น โดยความมักใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัวเช่น อยากรับเป็นผู้ประกาศศาสนาผู้มีชื่อเสียง ศิษยาภิบาลศาสนาทูต หรือจะเป็นคนสำคัญในคริสตจักร หรือใครก็ตามที่พอให้คนอื่นเข้าใจว่า เราผู้

นั้นอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าได้เสมอแทนที่จะได้กระทำการ และชี้ทางแห่งความรอดให้มนุษย์ได้มารู้ถึงพระนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อจะได้รับความรอดโดยโครงการนั้นที่ได้วางไว้ ท่านก็ให้ทัศนะว่า กิจการและความหมายของเขาเหล่านั้นก็ไร้ผล และสูญเสียไปเท่านั้น บางทีก็อาจจะกลายเป็นคล้ายกับสิ่งของที่ถูกไหม้ด้วยไฟ “ด้วยว่าผู้ใดจะวางรากชนิดอื่นอีกไม่ได้ นอกจากที่วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ และเขาจะเอาทองคำ เงิน หรือเพชร พลอย หรือจะเอาไม้ หญ้าแห้ง หรือฟางมาก่อขึ้นบนรากนั้น การของทุกคนก็จะได้ปรากฏแจ้ง ด้วยว่าเวลานั้นจะเห็นได้ชัดเจน เหตุว่าเห็นชัดได้ด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดลองดูการของทุกคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการของผู้ใดที่ก่อก่อขึ้นบนรากนั้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นจะได้บำเหน็จ ถ้าการของผู้ใดไหม้เสีย ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (๑ โครินโท ๓:๑๒-๑๕)

ถ้าในการแปลข้อความตามนี้ถูก ก็ให้เราอ่าน ๑ โครินโท บทที่ ๑๓ กันอีกครั้ง

“แม้ว่าข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ได้ (และไม่มีความประสงค์บริสุทธ์) ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆาตหรือสิ่งที่กำลังส่งแต่เสียง แม้ข้าพเจ้าจะพยากรณ์ได้ เข้าใจในข้อถกเถียงทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งที่สุด พอจะยกภูเขาไปได้ (แต่ไม่มีเจตนาจากใจบริสุทธ์) ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้าจะบริจาคของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนจนหรือยอมเอาตัวเผาไฟเสีย (และไม่มีความดีจากใจบริสุทธ์) จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าแม้แต่น้อย” (เจตนาจากใจบริสุทธ์) “ยอมอดทนนาน และกระทำคุณให้ (เจตนาดีจากใจบริสุทธ์) ไม่อิจฉาไม่อวดตัว (เจตนาจากใจบริสุทธ์) ไม่ได้กระทำการอันเป็นที่น่าอายกระดาก ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่มีใจหงุดหงิด ไม่มียินดีในการประพฤติดิฉัน แต่มีความยินดีในการประพฤติดชอบ และเชื่อในส่วนดีของเขา อยู่เสมอและเพียรอดทนเอาทุกอย่าง และมีหวังอยู่เสมอ (เจตนาจากใจบริสุทธ์) จะสูญไปก็หาไม่ได้ ความรัก- ความใฝ่สูงเป็นความดีสูงสุดที่มีอิทธิพลสองประการในโลกนี้ ฆรรอยอำนาจทั้งมวลก็จะอยู่ในหัวข้อสองประการนี้

หัวข้อสองประการนี้ไม่มีตัวตน เป็นแต่เงื่อนใยฝ่ายจิตใจ ความรู้สึกที่จะกระทำให้มีพลังทางจิตใจ ในบางครั้งก็เป็นไปในทางที่ชอบ และบางครั้งก็ไม่ชอบ การกระทำที่ได้รับจากพระเจ้าก็เกิดจาก ความรัก เป็นรากฐาน กิจการอันใดที่ไม่ตรงอนุโลมตามพระทัยของพระเจ้าก็เกิดจาก ใฝ่สูง ของตัวเองฝ่ายเดียว

ข้อพิสูจน์อันสำคัญยิ่งที่เกี่ยวกับความรักนี้ ได้แก่เรื่องในพระคัมภีร์เก่า กล่าวถึงดาวิดผู้ที่จะต้องถูกบังคับให้กระทำ ดาวิดกำลังนอนอยู่ในถ้ำกับทหารของเขา กษัตริย์ซาอูลผู้มีใจอิจฉาได้แสวงหาโอกาสที่จะฆ่าดาวิดเสีย บังเอิญกษัตริย์ซาอูลได้มานอนอยู่ในถ้ำเดียวกับดาวิดพร้อมทั้งทหาร พวกของดาวิดได้ขอร้องให้ดาวิดฆ่าซาอูลเสีย ดาวิดยอมเพียงแต่ตัดชายครุฑของซาอูล แล้วได้แสดงให้เห็นซาอูลเห็นเศษชายครุฑของแต่ไกล ทั้งนี้เพราะดาวิดมีเจตนาดีทางจิตใจจากความรักแท้จึงไว้ชีวิตของกษัตริย์ ซึ่งการกระทำของดาวิดครั้งนี้ ดาวิดก็ยังรู้สึกตัวว่า ได้ทำผิดและล่วงเกินเดชานุภาพของกษัตริย์อยู่มาก

สมมุติว่าไฟกำลังไหม้บ้านหลังหนึ่ง และมีเด็กๆ อยู่ในบ้านนั้นหลายคน ชาวโลกจะให้เกียรติสมเป็นวีรชนคนที่เข้าไปช่วยโดยไม่คำนึงถึงชีวิตของตนเอง แต่การทำการนี้ไม่หมายว่าจะช่วยชีวิตเพราะรักเด็กๆ หรือเพื่อแสวงหาความชมเชยจากบิดามารดาของเด็ก แต่เท่าที่ได้กระทำไปนั้นก็เพื่ออยากจะเป็นผู้ที่ทำตามใจตน ให้ได้เป็นวีรชนนั่นเองความคิดเช่นนี้ก็มักจะเป็นจริง บางครั้งตามทัศนะของเราที่เป็นคริสตศาสนิกชนด้วย เราอาจเสียสละเพื่อพระคริสต์เจ้าโดยหวังความยิ่งใหญ่ส่วนตัวและรับความชมเชยก็ได้ หรือเราจะเสียสละเพราะบังเกิดเจตนารักองค์พระคริสต์เจ้า และคริสตจักร โดยมีได้หวังความตอบแทนจากคริสตจักรก็ได้

อันที่จริงเรารู้ดีว่า คริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซัสได้กระทำความดีไว้มาก แต่ดูเหมือนว่าเป็นการเปล่าประโยชน์เพราะตามทัศนะของข้าพเจ้าถ้าจะถูกบ้าง ก็เห็นว่าชาวเอเฟซัสไม่มีเจตนาจากจิตใจอันผูกพันของเขาทั้งหลายนั่นเอง ความประสงค์ที่จะกระทำดีนั้นจะต้อง “ให้พระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ได้รับสง่าราศีไม่ใช่ตัวเอง!”

“เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสิ่งที่เจ้าพลาดแล้วนั้น และกลับใจเสียใหม่ ประพฤติตามอย่างเดิม ถ้ามิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจเสียใหม่”

พระเจ้าทรงตรัสแก่ชาวเมืองเอเฟซัสว่า จำเป็นจะต้องกลับใจกันเสียใหม่ ผู้ที่แสวงหาและมักชอบทำตามใจตัวเองอยู่บ่อยๆ จะต้องเห็นมโนภาพของพระเยซูและกางเขนอยู่เสมอ เราจะรู้สึกปีติยินดีเมื่อได้พบวิญญานดวงหนึ่งได้บังเกิดใหม่ แม้ว่าเราไม่อาจจะพูดได้เต็มปากว่า (ที่ได้ดวงวิญญานนี้ก็เป็นเพราะการเพียรพยายามของฉันท) ส่วนคันประทีปนั้นถึงถึงคริสตจักร ในจำนวน

เจ็ดคริสตจักรๆ เมืองเอเฟโซอยู่ในอันดับต้น ประโยคนี้จะเป็นไปได้หรือไม่ “เราจะ...ถอดคันประทีปของเขาออกจากที่ของมัน” หมายความว่า จะถูกถอดออกจากตำแหน่งผู้นำ แล้วไปให้แก่ผู้อื่นต่อไป ถ้าเป็นไปได้ก็ต้องถือว่า เป็นคำเตือนให้คริสตจักรเมืองเอเฟโซจงระวังให้มาก แทนที่จะอวดคิดว่าตนได้รับอำนาจมีพระพรแก่ผู้อื่นเสีย แม้ว่าเคยเป็นผู้นำมาแล้วก็อาจตกต่ำลงจนหมกมุ่นศักดิ์ศรีก็ได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำสัญญาอย่างผูกขาด ไว้กับองค์การใดๆ เป็นเวลายาว พระองค์ทรงเดินท่ามกลางเราขณะเมื่อเราก้าวพร้อมๆ กับพระองค์

“แต่พวกเขายังซื้อดีมีอยู่อย่างนี้ คือว่าเจ้าเกลียดความประพฤติของพวกนิโกลายตันที่เราเกลียดชังด้วย (ข้อ ๖) ไม่มีหนทางใดที่จะชี้ขาดได้ว่า อะไรคือคำสอนของพวกนิโกลายตันได้ มีองค์การหลายแห่งถือโอกาสที่ประนามคำนี้ว่าเป็นความบาปอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่องค์การอื่นๆ ก็ไม่สนใจต่อคำนี้เลย โดยปฏิบัติตามความคิดเห็นของเขาในแบบนี้เขาก็ยังมีข้อที่จะค้านได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเห็นว่าข้อที่เหมาะสมที่สุดคือคำว่านิโกลายตันนั้น มาจากคำกรีก ๒ คำ

๑. นิกโก หมายถึง “มีชัย” ปราบปราม คำความชัย “อยู่เหนือกว่า”

๒. เลออส หมายถึงประชากรยิว (ใช้ตามปทานุกรมของสตรองค์ คำ ๓๕๒๘. และ ๒๕๕๒) เหตุฉะนั้นเมื่อมารวมกันเข้าแล้วก็หมายความว่า “คำความมีชัยให้แก่ประชากร “ในสมัยเดิมคริสตจักรที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณ ทุกคนจะเป็นพยานให้แก่พระคริสต์ เช่น ชะเตฟาโนเป็นต้น ท่านเป็นแต่มีคนยากเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ดี ท่านก็นับเข้าอยู่ในแนวหน้าในการเป็นพยาน วิธีนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งพระเยซูตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน” (กิจการ ๑:๘) เรื่องคำสอนของพวกนิโกลายตัน ในทัศนะของข้าพเจ้านั้นมีความรู้สึกว่ามีนักเทศน์ผู้เข้มแข็งผู้หนึ่งควบคุมคริสตจักรๆ หนึ่งและสมาชิกเปรียบเสมือนทารกที่กินน้ำนมไม่โต และเป็นงานในคริสตจักรต่อไป แน่แน่นอนที่สุดที่จะต้องเจ้าอธิการท้องถิ่นผู้หนึ่ง แต่เขาผู้นั้นจะต้องเป็นผู้นำคริสตสมาชิกที่เป็นคนงานด้วย ความสามารถพร้อมทั้งฝ่ายร่างกาย วิญญาณ และสติปัญญาในกิจการของพระเจ้า ยกตัวอย่างคือ มีผู้หญิงเข้ามาหาเจ้าอธิการท้องถิ่นบ่นว่า คริสตจักรนี้ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ฉันเลย เจ้าอธิการตอบว่า เธอหมายความว่าอะไร? เธอรู้ไหมว่า คริสตจักรนี้เป็นเหมือนคนงานในไร่นาของพระเจ้าฉะนั้นเธออย่าบ่นไปคนเดียว เกี่ยวข้าวแล้วเร่งไปทำงานในไร่นาของพระองค์เถิด คริสตจักรในสมัยเดิมได้มีภาวะอยู่เช่นนี้ อย่างไรก็ตาม เราไม่เป็นที่ถูกใจของเจ้าอธิการประจำท้องถิ่นโดยปราศจากความไตร่ตรอง การที่เป็นพยานกับการที่รับใช้พระเจ้าโดยเจ้าอธิการนี้แตกต่างกันมาก เพราะผู้ที่ทรงเลือกให้เป็นเจ้าอธิการจากพระเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นผู้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้าได้ และคริสตจักรนั้น จะต้องเจริญแข็งแรงเป็นคนงานของพระเจ้าจริงๆ

เปโตรได้เขียนเตือนผู้ปกครองไม่ให้..... “เป็นเหมือนเจ้านายที่ข่มขู่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ” (๑ เปโตร ๕:๑-๔) ข้าพเจ้าเชื่อว่า (เจ้าอธิการประจำท้องถิ่น) ของพวกนิโกลายตันนั้น คล้ายกับผู้เผด็จการ และการเป็นสมาชิกที่อ่อนแอหมดหวัง และเกียจคร้านก็เป็นคำสอนของพวกนิโกลายตันด้วย โปรดดูหนังสือ “หลักความเชื่อของอัครสาวก” บทที่ ๑๐ ภายใต้วีธีเรื่อง “การเป็นพยาน”

และเขียนฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักร ที่อยู่เมืองชะมูระนาว่า “เรารู้จักการทุกข์ลำบากและการยากจนของพวกเจ้า (แต่ว่าเจ้าก็ยังมี) และรู้จักถ้อยคำหยาบคายแห่งคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นพวกยูดา และหาได้เป็นไม่ แต่เป็นสภาของซาตาน อย่ากลัวต่อเหตุการณ์เหล่านี้ซึ่งเจ้าจะต้องทนเอา นี่แน่ะ มารจะเอาพวกเจ้าใส่คุกไว้เพื่อจะได้ลองดูใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับทุกข์ลำบากถึงสิบวัน แต่เจ้าจงเป็นผู้สัตย์ซื่อตราบเท่าวันตาย และเราจะให้เจ้ามีมงกุฎแห่งชีวิต (วิวรณ์ ๒:๘-๑๑)

บรรดาคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้น คริสตจักรชะมูระนาอยู่ในอันดับหนึ่งในสองของการดีเด่นของคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้น มิใช่จะได้ถูกข่มเหงมาแล้ว แต่ความข่มเหงนี้จะทวียิ่งขึ้น หลายคนจะต้องเสียชีวิตภายหลังจากการรับเอาพระเยซู ในการเป็นพยานพระคริสต์ทรงสำแดงให้ผู้ที่ถูกข่มเหงว่า ชีวิตที่จะได้รับมงกุฎอาจจะนำความสุขที่ยิ่งใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด พระเยซูทรงเปรียบเทียบถึงพระพรเหล่านี้ กับความทุกข์ยากลำบากเพียงสิบวัน แตกต่างกันไปอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม การเบียดเบียนและข่มเหงเหล่านี้มิได้เป็นสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งคริสตศาสนิกชนไม่เคยได้ผ่านเสียเลย จะเป็นสมัยใดๆ ก็ตาม เป็นต้องพบอยู่เสมอ

เฮเบิ้ลเป็นคนแรกที่ถูกข่มเหง เพราะเขาเป็นผู้ชอบธรรมคนแรก ดังนั้นเรื่องราวของพี่น้องทั้งสอง คือคาอินผู้พี่และแอะของเฮเบิ้ลผู้น้อง ได้นำเครื่องบูชาถวายต่อพระเจ้าซึ่งไม่ทรงพอพระทัยในเครื่องบูชาของคาอิน แต่ทรงพอพระทัยในเครื่องบูชาของเฮเบิ้ลผู้น้อง เมื่อเขื่อนี้คาอินไม่สบายใจและโกรธมาก ภายหลังเมื่ออยู่กันตามลำพัง คาอินก็ได้ฆ่าเฮเบิ้ลน้องชายเสีย (เยเนซิส ๔:๘-๑๕)

เวลาไม่ได้เปลี่ยนเกี่ยวกับการพิจารณาถึงความชอบธรรมและอธรรม トラบโดที่ความลับของความอธรรมปรากฏขึ้น ก็ประกาศผลของการ โหดร้ายในการข่มเหงขึ้นทันทีเนื่องจากความบาปต่อความชอบธรรม

เมื่อผู้ชอบธรรมจะปรากฏตัวขึ้น ณ ที่ใด เมื่อนั้นผู้ธรรมจะรู้สึกตัวหนาวๆ ร้อนๆ ไม่มีวิธีใดที่จะระงับผู้ธรรมไม่ให้แสดงออกด้วยความกระสับกระส่ายนี้ได้ จึงต้องหันเข้าหาความข่มเหงเป็นการตอบแทน

พระเยซูได้เตือนอัครสาวกว่า เขาทั้งหลายจะถูกโลกซึ่งเขาเพราะพระนามของพระองค์ โยฮัน ๑๕:๑ ในคำพยากรณ์ได้กล่าวว่า พระคริสต์จะถูกข่มเหง เพลงสดุดี ๖๕:๒๖ ; ๒๒ ดานิเอ็ล ๕ : ๒๕ ยะชายา ๕๒:๖ ; ๕๓ ชะคาระยา ๑๓:๖-๗ บ่าวจะไม่ใหญ่ยิ่งกว่านาย ดังนั้นศาสนิกชนไม่ควรจะหวังอะไรอีกนอกจากจะรับเอาความข่มเหงเช่นกัน มาระโก ๑๐:๓๐ เมื่อถูกข่มเหงก็จะได้รับพระพรตามมา ลูกา ๒๑:๑๒ บางครั้งการข่มเหงนี้ก็ได้กระทำกันอย่างกว้างขวาง ศาสนิกชนจะต้องได้รับการกระทำเช่นนี้เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ๒ ทิโมธี ๓:๑๒ แท้จริงบรรดาคนที่ตั้งใจประพฤติตามธรรมในพระเยซูคริสต์ ก็จะต้องอดทนต่อการข่มเหงด้วยกันทั้งนั้น “ หลายๆ คนจะต้องถูกฆ่าตาย รวมทั้งองค์พระเยซูด้วย (กิจการ ๒๒:๔)

อัครสาวกก็ได้เป็นพยานดูคานีเอ็ล เมื่อนั้นบรรดาเสนาบดีและเจ้าเมืองนั้นก็แสวงหาเหตุร้ายใส่คานีเอ็ล เรื่องบริหารราชการบ้านเมือง แต่เขาหาโอกาสหรือหาความผิดมาใส่ร้ายไม่ได้ เพราะว่าคานีเอ็ลเป็นคนสัตย์ซื่อ ท่านไม่เห็นท่านมีความเสียหายหรือมีความผิดสิ่งใดเลย เขาจึงพูดกันว่า “เราจะไม่สบโอกาสใส่ร้ายคานีเอ็ลคนนี้เลย เว้นแต่เราจะหาเหตุใส่ร้ายเขาในทางศีลธรรมของพระเจ้าของท่านั้น” (คานีเอ็ล ๖:๔-๕)

ดังนั้น จึงให้เราเป็นพยานตามแนวของคานีเอ็ลเถิดถ้าเราไม่สัตย์ซื่อ ในการประพฤติแล้วตัวเราถูกข่มเหงอย่างไม่เป็นธรรมเลย ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นอย่างยิ่ง ที่เราจะต้องเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อต่อการกิจประจำตัวเราด้วย **ถูกการข่มเหงโดยมีเหตุผล**

การทดลอง และความทุกข์ยาก ลำบาก ต่างๆ นั้นได้ทรงอนุญาตให้บังเกิดขึ้นบางครั้ง เพื่อเหตุผลสักอย่างใดอย่างหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามกาลเวลา อ่านวิวรณ์ ๒ : ๘-๑๑ โยฮันได้เตือนคริสตจักรเมื่อชามูระนาว่า “จะได้ออกดูใจเจ้า”

เหตุผลประการหนึ่งคือ โดยการข่มเหงนี้ คริสตศาสนิกชนจะต้องแยกย้ายเปลี่ยนที่อยู่ เราจะเอาเรื่องของโยเซฟทูลกษัตริย์ฟาโร ขอให้แยกพวกพี่น้องของท่านให้อยู่ต่างหากจากพวกอายชูปโต โดยอ้างว่าอาชีพของพวกนี้เป็นผู้เลี้ยงสัตว์ซึ่งไม่เป็นการเหมาะสมที่จะอยู่ร่วมกันกับชาวอายชูปโต ดังนั้นกษัตริย์ฟาโรทรงประทานผืนดินให้อยู่ตามลำพัง ได้ตามประสงค์ของโยเซฟด้วย การแยกที่อยู่นี้ยังเป็นผลดีแก่ชาวอิสราเอล เพราะเขาจะไม่ต้องไปเห็นการไหว้รูปเคารพของพวกอายชูปโต พอถึงเวลาชาติอิสราเอลก็พร้อมที่จะออกจากอายชูปโต อีกตอนหนึ่งเราจะเรียนรู้ถึงชาติอิสราเอลเมื่อตกเป็นเชลยในสมัยการนำของเอสรากับนะเฮมยา ระหว่างที่ตกเป็นเชลยอยู่นี้ ชาติอิสราเอลไม่มีใครได้รับความบีบบังคับนักเขาจึงพอใจที่จะอยู่ในกรุงบาบิโลน แต่มีส่วนน้อยที่พอจะกลับไปอยู่บ้านเดิม ในเมื่อพระเจ้าเปิดหนทางให้กลับภายหลัง ในตอนนี้บ้างก็ยังซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า **ทั้งๆ ที่ได้รับความข่มเหงอยู่** ซึ่งตามปกติเมื่อได้รับความบ่อยแอสรรเสริญเขากลับหันหลังให้พระเจ้า

ดังนั้น คริสตศาสนิกชนผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ยากเพื่อพระนามของพระเยซู ควรที่จะชื่นชมยินดี มัธธาย ๕:๑๒ ๑ เปโตร ๔:๑๒ การที่แสดงจิตใจอันเหมาะสม ในเวลาอันควรก็เป็นการให้เกียรติยศต่อพระเจ้า ๑ เปโตร ๔:๑๐

ทุกวันนี้ ย่อมมีการเบียดเบียนข่มเหงไม่มากนักน้อยในโลก ซึ่งคริสตศาสนิกชนที่แท้กำลังประสบอยู่ ที่ได้รับอย่างหนัก เนื่องจากการข่มเหงนี้ก็ได้แก่ประเทศเหล่านั้น ซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลของคณะโรมันคาทอลิก (ขอขอบทเรียนตามเรื่องการถูกข่มเหง ในหนังสือหลักความเชื่อของอัครสาวก)

และรู้จักถ้อยคำหยาบคายแห่งคนเหล่านั้น ที่กล่าวว่าเขาเป็นพวกยูดา และหาได้เป็นไม่ แต่เป็นสภาของซาตาน (๒:๕) ปัจจุบันนี้ในการที่จะพูดว่าเป็นชาติยูดา หรือ ไม่นั้น ไม่สำคัญในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนา แต่ว่าในครั้งหนึ่งได้เป็นมาแล้ว ในสมัยของ

อัครสาวกคริสตจักรไม่มีชื่อตามคณะของตนที่แสดงตัวให้เห็นชัดแก่ประชาชน จนกระทั่งถึงคราวเมื่อได้รับฤทธิ์เดชจากพื้นเศ
กอสเตตังนาน จึงจะมีชื่อว่าเป็นคณะคริสเตียนขึ้น (กิจการ ๑๑:๒๖) ในสมัยนั้น โลกได้ใช้คำว่า "ฮิว" ให้มีความหมายว่าเป็นศาสนา
ของพระยะโฮวาพวกฮิวมักมีความหยิ่งในตัวเอง ถ้าเป็นชาติยูดาห์แล้วก็จะได้รับความรอดแล้ว พระเยซูเองก็ทรงตรัสว่า *ความรอด*
นั้น *เนื่องมาจากพวกยูดาห์* (โยฮัน ๔:๒๒)

นี่เป็นความจริง แต่ข้ออ้างในพระคัมภีร์ตอนนี้หมายถึงชาติยูดาห์ที่เชื่อในพระเยซูเท่านั้น มิใช่หมายถึงชาติยูดาห์ตามเนื้อ
หนังทั่วไป ตามที่เปาโลกล่าวไว้ว่า *เขาทั้งหลายที่เกิดมาแต่พวกอิสราเอลนั้นหาได้เป็นชาติอิสราเอลแท้สิ้นทุกคนไม่.....* (โรม ๙:๖)
เพราะว่าคนที่ปรากฏเป็นชาติยูดาห์ภายนอกเท่านั้น มิใช่เป็นชาติยูดาห์แท้ แต่ว่าคนที่ *เป็นชาติยูดาห์แท้นั้นคือคนที่* *เป็นชาติยูดาห์*
ภายใน (โรม ๒:๒๘-๒๙)

ในครั้งหนึ่งชาติยูดาห์ได้โต้เถียงกับพระเยซู เรียกร้องว่า *เขาได้รับความรอดแล้วโดยอ้างว่า เราเป็นเชื้อสายของอับราฮาม*
(โยฮัน ๘:๓๑) พระเยซูรับรองว่าเขาได้เป็นเชื้อสายของอับราฮามตามเนื้อหนังนั้นเป็นการถูกต้องแล้ว แต่ทรงปฏิเสธว่าเขาไม่ได้
เป็นเชื้อสายของอับราฮามโดยความเชื่อแต่ได้ปรักปรำว่าเขาเป็นเชื้อสายของซาตาน (โยฮัน ๘:๓๑-๔๔)

ชาติยูดาห์ยืนกรานอย่างคุดีอกว่า ประเพณีที่สืบเนื่องมานั้นเป็นความจริงแท้ และข้ออ้างอื่นๆ นั้น ไม่เป็นความจริงแม้แต่น้อย
แต่ความจริงก็แสดงให้เห็นว่าพวกยูดาห์เหล่านี้เป็นฝ่ายเนื้อหนังเท่านั้น ดังนั้นพระเยซูทรงตรัสถึงเขาว่า *เขาเป็นลูกของซาตาน*
และเป็นสภาของซาตาน (วิวรณ์ ๒:๙) พวกยูดาห์ใช้ ถ้อยคำหาบคาย ใสร้ายต่อพวกคริสเตียน (กิจการ ๑๘:๖) และปฏิเสธถึงการ
อัครรรยว่าเป็นการกระทำของซาตาน (มัดธาย ๑๒:๒๔) ดังนั้นเขาจึงได้ยึดถือประเพณีเดิมไว้ และต่อต้านทุกวิถีทางที่จะไม่
ยอมรับเอาจิตวิญญาณของพระเจ้า ในทุกวันนี้ก็ยังมีผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคณะ *คริสตจักรพระคริสต์* แต่ว่าเขาเองก็เป็นพวกพ้องของ *สภา*
ของซาตาน

จงเขียน ฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองประมาโมว่า เราอยู่ที่ของเจ้า คือเรารู้จักที่นั่งของชาดานอยู่ที่ไหน และเรารู้ว่าเจ้านั้นถือนามของเราไว้มัน หาได้ปฏิเสธความเชื่อในเราไม่ แม้ในกาลวันเหล่านั้น เมื่ออันติปาผู้เป็นพยานสัจย์ชื่อของเราต้องถูกฆ่าท่ามกลางพวกเจ้าในที่อยู่ของชาดาน แต่ว่าเรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย เหตุว่าพวกเจ้าบางคนถือตาม คำสั่งสอนของบีละอามที่ได้สอนบาเลคให้ก่อเหตุที่ได้ให้พวกยิสราเอลสะดุดล้มลง คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขากบหญิงแพศยา และพวกเจ้าก็มีบางคนที่ยึดคำสั่งสอน ของพวกนิโกลายต้นค้วย เหมือนกันซึ่งเราก็กลียดค้วย (๒:๑๒-๑๓)

ชาดานมิได้เสนอตัวของมันในสถานที่อยู่ของพระเจ้าเท่านั้น แต่มันก็ได้ปรากฏตัวของมันต่อพระเจ้าได้เช่นกัน (โยป ๒) ตราบใดที่คริสตจักรตั้งอยู่ในโลกนานเท่านั้น จะต้องมิตั้งสมาชิกที่แท้คือผู้ที่บังเกิดใหม่ และผู้ที่เป็นเพียงสมาชิกธรรมดาปนกันอยู่ตลอดไป จะเป็นอยู่เช่นนั้นนานเท่านั้นตามพระเจ้าขอมรู้จักจิตใจของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี พระองค์ทรงใช้คำอุปมาไขความข้อนี้ ตามมัดธาย ๒๓:๒๔-๓๘ ว่า ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา ข้าสาสิ(คือผู้ที่บังเกิดใหม่) จะต้องแยกออกจากแกลบ (คือผู้ที่เป็นแต่สมาชิก)

คริสตจักรนี้ (ประมาโม) ออกจะมีสมาชิกที่ปนเปกันอยู่มาก บ้างก็กลัวพอที่จะยอมตายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระคริสต์จริงๆ (อันติปา) และก็มีคนบาปหนาอยู่ไม่น้อยในการดิ้นรนนั้น พระเยซูกระทำอย่างตรงไปตรงมาคือ ชมก่อนและติภายหลัง แม้ว่ามิบางประการที่ทรงอนุโลม แต่ก็ทรงตรัสถึงจุดอ่อนโดยเปิดเผยว่า “เรารู้ว่าสภาของชาดานอยู่ที่ไหน?”

คำที่เรียกว่า “ที่นั่ง” หรือ “บัลลังก์” แสดงถึงอำนาจและผู้นำ ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมา เราก็คงพบกับผู้นำที่ไม่เชื่อสัตย์เฉพาะพระเจ้าอยู่บ้าง ไม่ต้องสงสัยว่าเมื่อมีผู้นำอย่างนี้ขึ้นแล้ว กิจการอันควรจะก้าวหน้าก็ต้องหยุดชะงักไป วิธีที่จะต้านทานการกระทำชนิดนี้ (ถ้าเราเป็นผู้ในคริสตจักร) คือใช้ชีวิตของเราให้ตรงเส้นตรงว่า สมกับเป็นคริสตศาสนิกชนที่แท้ และอยู่ติดสนิทกับพระเจ้าทุกวัน ขอให้ทรงนำเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา จะต้องกินเวลานาน แต่ผลก็จะเข้าสู่สภาพเดิมเป็นปกติได้

พระเยซูทรงตรัสว่า “แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย เหตุว่าพวกเจ้าบางคนถือตามคำสั่งสอนของบีละอามที่ได้สอนบาเลคให้ก่อเหตุที่ได้ให้พวกยิสราเอลสะดุดล้มลง” ในหนังสืออาถุโม มีเรื่องกล่าวถึงบีละอาม บาลาคกษัตริย์เมืองโมอาบเป็นทุกข์เพราะพวกยิสราเอลมาก ได้ขอร้องให้บีละอามหาวิธีที่แข่งสาปชาตินี้เสีย การกระทำเช่นนี้ไม่สำเร็จ เพราะพระเจ้าทัตทานไว้ อยู่มาไม่นานยิสราเอลได้ไปร่วมสมสู่กับชาวโมอาบ แล้วก็ได้ร่วมพิธีถวายเครื่องบูชาให้แก่พระของชาวโมอาบ โดยร่วมทานอาหารและกราบไหว้พระของพวกนี้ชาวยิสราเอลได้เข้าพวกของพระบาละแห่งเมือง (มูระบาละ) ไปกระทำให้พระยะโฮวาทรงพระพิโรธต่อชาวยิสราเอล ทรงตรัสแก่โมเซว่า จงบังคับผู้ใหญ่ในพวกยิสราเอล ให้เอาคนผิดทั้งปวงมาแขวนไว้กลางแดด เพื่อความพิโรธของพระยะโฮวาจะได้หันเหไปจากพวกยิสราเอล (อาถุโม บท ๒๒, ๒๓, ๒๔, ๒๕:๑-๔)

ไม่มีสิ่งใดๆ ที่กระทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ โดยการกระทำของคริสตศาสนิกชนที่ไปกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งสร้างขึ้นโดยมือของมนุษย์ แล้วก็บูชาว่าเป็นพระเจ้าของตัวต่อไปตามเรื่อง ยังมีคำสั่งสอนสำหรับบทความในตอนนี้ต่อคริสตจักรเมืองประมาโม ไม่ให้ถึงซึ่งถวายให้แก่พระรูปเทียมนี่อีกด้วย เปาโลได้เขียนใน ๑ โครินโท ๘: ว่า บ้างก็ได้กินเนื้อที่ถวายแก่รูปเทียมนี่ และถือว่าไม่สำคัญอะไรเพียงแค่เป็นรูปเคารพเท่านั้น เพราะว่าพระองค์อื่นไม่มีเว้นแต่พระองค์เดียวซึ่งเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ เปาโลว่า เรื่องทั้งหมดเป็นความจริงเว้นแต่หลายคนที่ยังไม่เข้าใจ และท่านก็อย่าทำตัวให้เป็นสิ่งทำให้เขาสะดุดล้มลงได้ คำนี้คือ “สะดุดล้มลง” นั้น เป็นคำที่พระเยซูทรงใช้สำหรับคริสตจักรเมืองประมาโมบ่อยๆ เป็นชื่อกับดักสัตว์ที่มีโกทิ้งไว้ให้สะดุดตกหลุมพรางพอโดนไกเข้าก็ลั่นเข้าทันที การรับประทาน “สิ่งที่ถวายบูชาแก่รูปเคารพ” และการอยู่ร่วมกับหญิงแพศยาจะเป็นการชักจูงให้กระทำบาปที่นำไปถึงความตายอย่างสนิทคือการนมัสการรูปเคารพ

เหตุฉะนั้นคำสั่งสอนของบีละอามเป็นการ “ข้อยับ” ในขั้นต้นก็ไม่ได้พูดถึงการนมัสการรูปเคารพ เป็นแต่ให้รับประทานอาหารซึ่งถวายให้แก่รูปเคารพ ผลก็คือเมื่อได้รับประทานแล้วการนมัสการก็จะตามมา ในการอยู่ร่วมกับพวกหญิงเหล่านี้ ชาวยิสราเอลก็กลายเป็นคนที่ไม่นับถือพระเจ้าเพราะการปนเปในการสมรส และก็นำหายนะมาสู่ทั้งชาติ ทั้งนี้บีละอามไม่เป็นเหตุบังคับโดยตรง แต่ก็ทำทางอ้อมโดยขึ้นใจจนหายนะมาสู่ปวงชนทั้งมวล

เปาโลยังคงกล่าวต่อไปว่า “อย่าเข้าเทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความชั่ว และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร? พระคริสต์กับเปโลอามจะมีเสียงเข้ากันอย่างไรได้? หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ? วิหารของพระเจ้าจะทำสัญญาอะไรกับรูปเคารพได้? เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เหมือนพระเจ้าได้ตรัสไว้แล้วว่า เราจะสถิตอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินท่ามกลางเขา และเขาจะเป็นพลไพร่ของเรา” เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่า เจ้าจงออกมาจากท่ามกลางเขาเหล่านั้น และจงอยู่ต่างหาก อย่าถูกต้องสิ่งซึ่งมลทิน และเราจะรับเจ้าทั้งหลายไว้ เราจะเป็นบิดาของเจ้าทั้งหลาย และเจ้าทั้งหลายจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา” พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เดชทุกประการได้ตรัสดังนี้ ๒ โครินโท ๖:๑๔-๑๘ คำสอนของบีละอามก็คือเดินกับพระเจ้าและก็อยู่ใกล้ชิดกับความบาป ในเวลาเดียวกัน คณะกรรมการเพรสไบเทรีที่เยรูซาเลมได้ลงมติสั่งเปาโลในเรื่องของคนต่างชาติด่าว่า “ให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเจ้าได้บูชาแก่พระเทอเจียนั้น และการรับประทานเลือดและการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งรัศคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ ก็จะเป็นการดีขอให้ท่านอยู่เป็นสุขเถิด” (กิจการ ๑๕:๒๙)

“ขอให้ท่านทั้งหลาย เกลียดคำสอนของพวกนิโกลายตัน ซึ่งเราก็กเกลียดด้วย” (ให้ดูข้อขยายความเรื่องพวกนิโกลายตันในหน้า ๒๙ ของบทเรียนนี้ด้วย) ชาวเอเฟซุสมีคำสอนของพวกนิโกลายตัน แต่คริสตจักรเประฆะโมตกอยู่ในสภาพที่เลวกว่านี้มาก เพราะเนื่องด้วยคำสอนของบีละอาม

เขียนถึงทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองธูอาไตร์ ว่า“เรารู้จักกิจการของเจ้า กับความรักและความเชื่อและการปรนนิบัติกับ ความเพียร และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเขาก็มากกว่าการเบี่ยงต้น และเรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง ด้วยว่าเจ้ายอมให้หญิงชื่ออีซาเบลนั้นอยู่ ที่ยกตัวขึ้นเป็นนางพยากรณ์และหญิงนั้นสอน และล่อลวงพวกทาสของเราให้หลงคบคิดหญิงแพศยา และให้กินของที่ บูชาแก่รูปเคารพแล้ว เราได้ให้หญิงนั้นมีโอกาสที่จะกลับใจจากการผิดประเวณีของตน แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่เลย เราจะทิ้งไว้ ให้ระทมทุกข์ เว้นไว้แต่คนเหล่านั้นจะ “กลับใจเสียใหม่จากการที่เขาประพฤติชั่วนั้น และลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเราจะประหาร เสียให้ตายและคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่า เราเป็นผู้พิณิจิตและใจและเราจะอำนวยให้เจ้าทั้งหลายทุกคน ตามการประพฤติของ เจ้า แต่เราบอกเจ้าทั้งหลายคือ เจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่ที่เมืองธูอาไตร์ ที่ไม่ได้ถือคำสอนนั้น และไม่ได้รู้จักการกลับของซาตาน จงเขว้านั้น ว่าภาระอื่นๆ เราจะไม่มอบให้เจ้า แต่ซึ่งเจ้ามีอยู่แล้ว จงยึดไว้ให้มั่นกว่าเราจะมา”(๒:๑๘-๒๕)

ข้อความที่ได้เขียนถึงคริสตจักรธูอาไตร์นั้น ไม่เหมือนแต่ตรงกันข้ามกับข้อความที่เขียนถึงคริสตจักรเอเฟโซ (ให้อ่านค ข้อมความของคริสตจักรเอเฟโซอีกครั้ง) พวกเขาเอเฟโซมีความเชื่อมั่นดีในคำสอน ไม่ยอมลดละให้แก่ผู้สอนเท็จเลยแม้แต่น้อย เท่าที่ได้ทำไปก็ปราศจากความรักจริงคริสตจักรธูอาไตร์นี้ มีอยู่พร้อมทั้งความรัก ความเชื่อ กิจการ เพียรพยายาม และอดทน แต่ อ่อนข้อที่ให้มีผู้ที่สอนเท็จร่วมกิจการด้วย

ผู้ที่สอนเท็จเหล่านี้ไม่แสดงออกอย่างเปิดเผย แต่ได้หลบตัวในช่องแคบแอมแปงเช่นที่ทำกันอยู่ทุกวันนี้ มักจะอวดว่าการ สอนของพวกเขาเน้นลึกมาก แต่พระเจ้าประณามว่า “เป็นความลับลึกของซาตาน” (๒:๒๔) ตามคำสอนในพระคัมภีร์ก็ได้ ประณามว่า เป็นคำสอนเท็จที่ชวนให้ลวงประเวณี และให้รับประทานเนื้อที่ถวายบูชาต่อรูปเคารพความเชื่อของคริสตจักร โดยทั่วไปและองค์การต่างๆ ที่เรียกตนเองว่าคริสเตียน และทุกศาสนาในโลกนี้ต่างพากันประณามการลวงประเวณีว่าเป็นของเลว นอกจากนั้นคริสตจักรในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ทุกวันนี้ ต่างก็สอนว่าการลวงประเวณีและการมีภรรยาหลายคนเป็นการชั่ว และเป็น การบาปที่ยอมรับไม่ได้

อย่างไรก็ตาม พระเจ้ายังทรงเมตตาและยังให้โอกาสกลับใจเสียใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่เห็นวิ้วว่าพวกนี้จะกลับใจ ได้ พระเจ้าผู้มีฉายาอีกว่า ผู้มีจักษุดจเปลวไฟทรงมองทะลุส่วนลึกของเขาทั้งหลาย และจะลงโทษแก่ผู้ผิดด้วยความตายอย่าง เด็ดขาด

ในพงศาวดารกษัตริย์ฉบับหนึ่งบท ๑๖:๓๑ ถึง ๒๑:๒๕ กล่าวถึงหญิงชั่วคือนางอีซาเบล เป็นมเหสีของกษัตริย์ที่ชั่วร้าย ของประเทศอิสราเอล ฉายาของความเลวทรามของหญิงชั่วผู้นี้ก็จะให้ชื่อว่า “เยสซซาเบล” พระเจ้าทรงแสดงให้ประจักษ์ว่า คำสอนที่ ถูกต้องนั้น แจ่มชัดแก่เราทั้งหลายแค่ไหนที่สอนความจริงของพระองค์ ในปลายข้อ ๒๔ แสดงให้รู้ถึงคำสอนอีกอย่างหนึ่งซึ่งยังไม่ ถูกต้องดี และถ้าไม่ไปอ่อนข้อรับเอาคำสอนของอีซาเบลมาถือ สำหรับตัวเองกับบุตรของตนแล้ว พระเจ้าสัญญาว่าจะไม่วางภาระ หนักแก่ผู้ที่หลงเชื่อ และทรงเตือนให้ถือความเชื่อที่มีอยู่แล้วให้มั่นคงต่อไป

สิ่งที่หนุใจถึงคริสตจักรนี้ ให้รู้ว่าเขาขัดต่อกิจการของพระเจ้าในบั้นปลายนั้น มากกว่าการกระทำในตอนต้น ข้อ๑๘ จะเห็นได้ชัดว่า ไม่ใช่ทั้งหมดที่ลงความเห็นตามคำสอนของ (อีซาเบล) แต่ว่าอยากอยู่ในคณะที่ไม่จำกัดข้อเชื่อถืออย่าง กว้างๆ ทั้งนี้ก็เพื่อเห็นแก่คนที่มือทิพผลมากในคริสตจักร (บ้างเล็กน้อย) ดังนั้นคริสตจักรนี้ได้ต้อนรับคำสอนของหญิงอีซาเบลนี้ ให้มาเป็นผู้นำในคริสตจักรของตนเป็นความผิดอันใหญ่หลวงที่คิดว่า ทางคริสตจักรได้รับผลประโยชน์โดยการประนีประนอม แม้ว่าเราจะได้นับมาจริงๆ แต่ก็ขาดฤทธิ์ของพระเจ้า แต่การกระทำของเราที่เพื่อเตรียมคนให้พร้อมกับการต้อนรับองค์พระเจ้าของ เราถ้าเราไม่สามารถจะดำเนินกิจการไปตามแนวนี้ได้ เราก็ไม่สามารถที่กระทำสิ่งที่สำคัญขึ้นนี้ จะเป็นประโยชน์ใดเล่าถ้าจะมี สมาชิกตั้งหนึ่งพันคน แต่ในที่สุดปลายจะไม่รอดแม้แต่คนเดียว จะดีกว่าถ้ามีสมาชิกเพียงร้อยคน และเจ็ดสิบคนรอดได้โดยการ เตรียมตัวไว้พร้อม เพื่อพบกับพระเจ้าของเขา พระเจ้าก็มีที่เตรียมไว้พร้อมอยู่แล้ว พระองค์อยากให้เราอยู่มากได้ไม่จำกัด แต่ถ้าคน น้อยมีสิทธิ์เข้าแผ่นดินสวรรค์ได้ ก็ยังดีกว่าคนมากตกนรกเป็นไหน ๆ จริงอยู่ที่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่มีสมาชิกมาก ย่อมมี หน้ามีตาพร้อมทั้งชื่อเสียงตามที่โลกนิยมกัน แต่ในทัศนะของพระเจ้าแล้วก็ทรงเห็นจำนวนน้อยที่รอดนั้นมีค่ายิ่งกว่าจำนวนมาก

พวกอัครสาวกไม่สนใจที่จะชอบใจคน แต่ตั้งใจที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่ “เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” อยู่เสมอ (เอเฟซุส ๖:๖ โกลโคซาย ๓:๒๒)

และเขียนฝากไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่อยู่เมืองซาร์ไดว่า “เรารู้จักกิจการของพวกเจ้า คือว่าเจ้าที่ชื่อว่าเป็นอยู่ แต่ว่าตายเสียแล้ว เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และบำรุงส่วนที่เหลือนั้นซึ่งจวนจะตายอยู่แล้ว เพราะว่าเราหาได้พบการประพฤติกองเจ้าที่ถ่วงถ่วงเฉพาะพระเจ้าไม่ เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกว่า เจ้าได้รับและได้ยืนอย่างไรจงจดจำไว้ และกลับใจเสียใหม่ ถ้าเจ้าไม่ระแวงระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือน อย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้เวลาที่เราจะมาหาเจ้านั้น แต่เจ้ามีสองสามชื่อที่เมืองซาร์ได ที่ไม่ได้ทำเสื้อผ้าของคนนุ่งห่มผ้าขาว เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว ถ้าผู้ใดมีชัยชนะผู้นั้นจะสวมเสื้อผ้าขาวอันงามสง่า และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราและต่อหน้าพวกทูตของพระองค์” (๓:๑-๕)

มะนา, ะเคล, อุฟาระชิน คำเหล่านี้ไม่ใช่เป็นข้อความจากคริสตจักรของเมืองซาร์ได แต่ว่ามีความหมายที่จะขยายความให้แจ่มชัด ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจด้วย

เรื่องปรากฏในหนังสือดาเนียลบทที่ ๕ กล่าวถึงกษัตริย์เบลสะซาร์ทรงจัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ และการกระทำของพระองค์ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า ในตอนที่มีการเลี้ยงได้เป็นไปอย่างสุดเหวี่ยง พระเจ้าได้เขียนข้อความเหล่านี้บนฝาผนังในพระราชวังซึ่งแปลความว่า “พระเจ้าได้นับวันของฝ่าพระบาทไว้ และวันครบกำหนดก็มาถึงแล้วฝ่าพระบาทถูกขังในตราขูปรากฏว่าหย่อนอยู่ แผ่นดินของฝ่าพระบาทถูกแบ่งแยกปันกันระหว่างชาวมาคาย และชาวฟาร์ศ” และในกลางคืนวันนั้นแผ่นดินของราชาเบลสะซาร์กษัตริย์ของชาวเคเช็ด ได้ถูกแบ่งปันให้ราชาดาระยาสชาวมาคายและชาวฟาร์ศ

ตามข้อความที่ทรงกล่าวถึงคริสตจักรซาร์ได พระเจ้าทรงเริ่มตรัสว่า “เรารู้ถึงกิจการของเจ้า” ข้อนี้ได้เป็นให้กระจ่างแจ้งในตอนนี้ และในตอนต่อๆ กันไปอีก ๒ แห่งด้วย ไม่มีกรวันใดที่พระเจ้าไม่รู้ไม่มีเลย (มัดธาย ๖:๕ โยบ ๒๔:, ๑ โกรินโธ ๔:๕) คริสตจักรซาร์ไดได้ทำชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือว่าได้กระทำการอื่นอีกหลายประการ อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงเห็นว่า “สิ่งที่ได้กระทำนั้นยังไม่เสร็จบริบูรณ์” (ตามคำแปลของมอเฟท) การกระทำเช่นนี้ไม่เป็นการแปลกสำหรับเปาโลเลย เพราะท่านได้กล่าวแก่ชาวโครินโธว่า เพราะเหตุอะไร? เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รักพวกท่านหรือพระเจ้าทรงทราบที่ข้าพเจ้ารัก แต่การซึ่งข้าพเจ้ากระทำนั้นข้าพเจ้า จะกระทำต่อไป เพื่อให้คนเหล่านั้นที่หาโอกาสมีช่องที่จะพูดได้ว่า ในข้อที่เขาอวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา เพราะว่าคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเท็จเป็นคนที่ไม่สัตย์ซื่อ ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์แต่การนั้นไม่แปลกประหลาดเลย เหตุฉะนั้นไม่เป็นการสำคัญอะไรซึ่งผู้รับใช้ของชาดานนั้น จะปลอมตัวเป็นคนรับใช้ของความชอบธรรมที่สุดปลายของคนเหล่านั้นจะเป็นไปตามกิจการของเขา (๒ โกรินโธ ๑๑:๑๑-๑๕)

ถ้าจะพูดกันอย่างเปิดอกกันแล้ว คริสตจักรเมืองซาร์ไดเป็นพวกที่ตีสองหน้า ที่จริงน่าเสียดายมากเพราะคริสตจักรนี้มีชื่อเสียงดีหลายประการ แต่พระเยซูตรัสว่า “เจ้าเหมือนคนที่ตายแล้ว” เขาเหล่านี้ก็ยังมีหวังที่จะกลับใจเสียใหม่ได้ถ้าเขาจะตั้งตัวไว้เป็นคริสตจักรที่มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก

พระเยซูทรงประณามกิจการที่ไร้ผลแม้จะไม่จำเป็นจะต้องอธิบายถึงกิจการนั้นแต่ประการใดเลยก็ตาม ซึ่งจะต้องเห็นชัดๆ ว่าตีสองหน้า พระองค์ทรงตรัสตาม (มัดธาย ๒๓:๑๓-๒๘) ยกพออย่าง ดังนี้ “วิบัติแก่เจ้าพวกอาลักษณ์และพวกฟารีซาย คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าปิดเมืองสวรรค์ไว้จากมนุษย์ ถึงแม้พวกเจ้าเองเจ้าก็ไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ วิบัติแก่เจ้าพวกอาลักษณ์และพวกฟารีซาย พวกเจ้าทำเป็นเคร่ง โดยการอธิษฐานเสียดียาว เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับคำแช่งสาปเป็นทวีคูณ ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไป เพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจาริต เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า ด้วยพวกเจ้าถวายเป็นเหยื่อและขมื่นลิบลดหนึ่ง ส่วนข้อสำคัญแห่งพระบัญญัติคือ ความชอบธรรมความเมตตาความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย การถวายเป็นลิบลดพวกเจ้าควร ได้กระทำอยู่แล้ว แต่ข้ออื่นๆ นั้น ไม่ควรละเว้นด้วย โอ! คนนำทางตาบอดที่ทรงลูกนำออกแต่กลืนตัวอูฐเข้าไป ด้วยเจ้าขูดชำระถ้วยจานแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยจานนั้นเต็มไปด้วยกากขิงและการธรรม โอ! พวกฟารีซายตาบอด จงชำระถ้วยจานภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้หมดจดด้วย เจ้าเป็นเหมือนอูโมงค์ฝังศพ ซึ่งฉาบด้วยปูนขาวข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสารพัดโสโครก เจ้าทั้งหลายเป็นอย่างนั้นแหละส่วนภายนอกปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความเท็จเทียมและความชั่ว” คนที่ตีสองหน้าไม่เหมาะสมในแผ่นดินของพระเจ้าเลย

ความชั่วที่ซ่อนเร้นก็คล้ายๆ กับโรคเนื้อร้ายซึ่งกัดกินตามร่างกาย ในบางครั้งเราไม่สามารถรู้ว่าคนนั้นเป็นโรคเนื้อร้าย เพราะเห็นภายนอก ร่างกายนั้นแข็งแรงดี คนที่เจ็บเพราะโรคชนิดนี้ ตายไปวันละเล็กละน้อย แม้ว่ายังมีชีวิตอยู่ก็จริงแต่เขากำลังตาย ทุกขณะ พระเยซูทรงตรัสว่า ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่กับความบาปก็ตายเช่นเดียวกันดังนี้ (๑ ทิโมธี ๕:๖) ใครผู้ใดที่ยังทำตัวเป็นคนสองหน้าอยู่ก็จะเป็นผู้นำเอาความตายมาใส่ตัวเอง

โยฮันกล่าวว่า “ลูกก่อนลูกเล็กๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ฝากมายังท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะไม่ได้หลงกระทำผิด และถ้าผู้ใดหลงกระทำผิด เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้เที่ยงธรรมนั้น (๑ โยฮัน ๒:๑) สิ่งที่ถูกและควรกระทำก็คือ ไม่ควรจะไปปิดความบาปเมื่อได้กระทำไปแล้ว แต่ขอให้พระเจ้าทรงโปรดยกโทษให้เราเสีย ดังนั้น เนื้อร้ายที่กำลังจะลายจิตวิญญาณของเราจะถูกตัดออกจากตัวเราได้

ในขณะที่บังเกิดข้อผูกพันในคริสตจักรอยู่นั้น คนชอบธรรมก็ยังมีเหลืออยู่บ้าง เขาคือผู้ที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าเป็นมลทิน ไปด้วยความคิดบาป เราผู้เป็นศิษยาภิบาลก็ยังภูมิใจที่ยังมีคริสตศาสนิกชนที่สัตย์ซื่ออยู่ในคริสตจักรซัวร์ใด ท่ามกลางการสอนเท็จ และความประนีประนอม เพื่อเห็นแก่อำนาจและอิทธิพลของคนส่วนน้อยที่นิยมของสังคมอย่างกว้างขวางในยุคนั้น “และเขาเหล่านี้จะเดินร่วมกับพระองค์นุ่งห่มขาวเพราะเขาเหล่านี้มีการประพฤติชอบธรรม สมกับสิทธิชนแล้ว “ คริสตจักรเท่านั้นจะได้ นุ่งห่มขาว เพราะความสัตย์ซื่อท่ามกลางอุปสรรคล้อมรอบที่ชั่ว สิทธิชนเหล่านี้จะมีส่วนถูกแยกออกต่างหาก ขณะเมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงเสด็จมาในอากาศ เรียกร้องให้คริสตจักรมาพบด้วยเสียงแตรสังข์บนอากาศ (วิวรณ์ ๔:๔, ๑๕:๘)

และแก่ทูตแห่งคริสตจักรเมืองฟีละเตลัฟอะทรงเขียนว่า “เรารู้จักกิจการของเจ้า (นี่แน่เราจะได้ให้มีประตูเปิดอยู่ตรงหน้า พวกเจ้า และไม่มีใครปิดได้) ว่าเจ้ามีความสามารถอยู่เล็กน้อย และได้ประพฤติตามคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา ได้ กล่าวดังนี้ว่า “จงดูเถิด พวกสภาของซาตานที่ประกาศว่าเขาเป็นพวกยูดาแต่ไม่ได้เป็น เขาพุดมูสาเถิดเราจะบันดาลให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่าเราได้รักพวกเจ้า เพราะเหตุเจ้าได้ประพฤติตามคำของเราอันจะสำเร็จได้ด้วยความเพียร เรา จะรักษาเจ้าในเวลาทดลองใจนั้น ซึ่งจะบังเกิดมีทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั้งแผ่นดินโลก เราจะมาโดยเร็ว สิ่งซึ่ง เจ้ามีอยู่นั้นจงถือไว้ให้มั่น เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ (๓:๗-๑๑) ตามข้อความที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น คริสตจักร ส่วนมากก็ได้ถูกประณามโดยเหตุผลบางประการ แต่มิได้เป็นเช่นนั้นแก่คริสตจักรฟีละเตลัฟอะเลย ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงพอพระทัยว่าคริสตจักรที่มีกำลังเข้มแข็งได้รับการรักษาตามพระคำของพระองค์อย่างดี และไม่ปฏิเสธพระนามอันเป็นที่ น่ารักขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เป็นอย่างดีเลิศ ศาสนิกชนที่รักทั้งหลาย ท่านจะไม่เพียรพยายามกระทำตามคำของพระเจ้าโดยไร้ ประโยชน์ แม้ว่าจะออกชื่อพระนามนี้เมื่อให้ศิลาบดสีมาจะเป็นเหตุให้เป็นที่เกลียดชังอย่างมากมายก็ตาม ท่านจะไม่ขาดบาปหนึ่ง เมื่อปฏิบัติตามได้ พระเยซูทรงตรัสว่า “จงดูเถิดเราได้ให้มีประตูเปิดอยู่ตรงหน้าพวกเจ้า” ใครจะเป็นผู้ปิดประตูจิตใจของผู้ที่สัตย์ ซื่อไม่รู้ถึงกิจการอันแท้แน่นอนของพระเจ้าได้ แทนที่เราจะหันไปหาเรื่องของประเพณีดั้งเดิมมาถือเป็นสาระเสียเอง พระเยซูทรง เปิดประตูให้แล้ว

หรือเราจะใช้คำพูดในวิวรณ์ว่า “จงดูเถิด เรา(จะ)เปิดประตู (แห่งโอกาสอันมันเหมาะ) ให้แก่เจ้า” ตามความจริงแล้ว เรา จะพบโอกาสอันมันเหมาะนี้ในทางรักษาโรคในพระพรแก่ผู้ที่ยังไม่เคยได้รับ ในความรอดจากบาป ในความสุขของผู้ที่มีทุกข์ ใน ความยินดีของความเศร้า ในความปลอบโยนของผู้ที่มีความว่าหวั่น ในสิ่งที่ต้องการต้องใช้เพื่อชีวิตจะอยู่ดีกินดี เมื่อผู้ที่ยากจนจะมารู้จักพระองค์อย่างสมบูรณ์ ผลของพระวิญญาณก็ได้สัญญาไว้กับเราแล้วถ้าเราปรารถนาและจะไม่ตราค่าของประทานจากพระเจ้าค่าเงินไป อย่าไปแสวงหาโอกาสนี้จากที่ไหนๆ มาเปรียบกับที่เราจะได้ในพระคริสต์เลย

บางคนก็แสดงตนว่าเป็นผู้ติดตามและเชื่อในพระองค์เจ้า ได้เป็นอุปสรรคแก่คริสตจักรเพราะการกระทำของเขาพระองค์ ทรงตรัสว่า “เราจะกระทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของท่าน และให้เขารู้ว่าเรารักพวกเจ้า” เราพอจะรู้แน่ได้ว่า คริสตจักรนี้ไม่เดินเคียงคู่กับชาวโลก และไม่ผู้จะมีชื่อเสียงเหมือนกับคริสตจักรเมืองซัวร์ใด อย่างไรก็ตาม พระคริสต์ทรงสัญญาจะให้เขามีชัยใน สดุดทัย ผู้ที่สัตย์ซื่อแท้จะไม่มีหน้าเฉพาะกลุ่มชาวโลกที่ปฏิเสธพระองค์เจ้า แต่เรามีสิ่งที่เตือนและเร้าโรมใจอยู่ว่า ถ้าเราจะสัตย์ซื่อ แล้วบั้นปลายแห่งชีวิตเราจะเสียดายยิ่งนัก ไม่มีคำใดที่จะให้คำวิเศษใจเท่ากับความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ขณะเมื่อเขาได้

ไปเผชิญหน้ากับยักษ์ผู้ถูกและหมิ่นต่อพลไพร่ของพระเจ้าได้ ดาวิดได้พูดว่า “สงครามเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะมอบเจ้าไว้ในมือของเรา” (๑ ซามูเอล ๑๗:๔๗) ทางของผู้ชอบธรรมนั้นอาจจะมืดมัวได้ แต่จะไม่ถึงตายถ้าเขานั้นยังไว้วางใจในพระเจ้าอยู่ เปาโลได้เขียนฝากให้ชาวโครินโทว่า เราถูกรบกวนอยู่รอบข้างแต่ไม่ถึงกับระทมใจ เราถึงกับงแต่ไม่หมดหวัง ถูกข่มเหงแต่ก็ไม่ท้อทึง ถูกล้มลงแต่ก็ยังตั้งตัวคิดเราจะบันดาลให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เราว่าเราได้รักพวกเจ้า เราอาจเข้าใจความหมายนี้ได้สองทาง โดยมากพระเจ้าทรงกระทำให้คนแสดงน้ำใจเมตตาต่อพลไพร่ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เหมือนว่าบางคนพอจะเอาตัวรอดมาได้ หรือจะรอดมาได้จริงๆ ไหม? แน่นอน เขาทั้งหลายไม่ได้รับความปลอดภัยเสมอไป และมนุษย์ทั้งหลายมีกำหนดไว้แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และภายหลังนั้นจะถึงการพิพากษาอันใด เอีบราย ๕:๒๗ ท่านไม่ทราบหรือ ว่า โลกจะถูกพิพากษาโดยสิทธิชน? ถ้าพวกที่ก่อกวนและข่มเหงพลไพร่ของพระเจ้า แม้จะไม่ได้กราบลงแทบเท้าของสิทธิชนในชีวิตนี้ก็ตาม แต่เมื่อเขาพ้นจากความตายแล้วเขาจะต้องปฏิบัติตาม อย่างหลงเลยในโลกนี้มีความทุกข์ยากลำบากและทรมาร แต่เมื่อถึงคราวมีทุกข์ เราก็สามารถที่จะหันหน้าพึ่งองค์พระคริสต์ได้เสมอ

พระเยซูทรงกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าเจ้าได้รักษาคำของเราโดยความอดทนเอา (คือว่าชื่อสัตย์ต่อการทำงานของท่านเหมือนเราเมื่ออยู่ในโลกนี้) เราจะป้องกันเจ้าไว้ให้พ้นจากเวลาแห่งการทดลอง การทดลองนี้ทำให้คริสตจักรแตกแยกกันระหว่างผู้ที่ชื่อสัตย์และมีชื่อสัตย์ คริสตศาสนิกชนที่เมืองซาร์โคโดยมากมีความเชื่อไม่มั่นคงนัก เมื่อคำสอนเท็จเข้ามาใกล้กลายในคริสตจักร พวกเหล่านี้ก็หลงไปง่ายตาย และในที่สุดก็พินาศเปาโลได้เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโรมโดยแจ่มแจ้ง กล่าวถึงการละทิ้งความเชื่อของชาวต่างประเทศเจ็ดประการ (เลขเจ็ดหมายถึงครบถ้วน) คือ

๑. เพราะว่า เมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้วเขามีได้ถวายเกียรติยศแก่พระองค์
 ๒. เขายังหาได้ขอบพระคุณพระเจ้าไม่
 ๓. แต่ได้คิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ
 ๔. และใจโง่ของเขาก็มีคไป
 ๕. เขาก็คิดว่าตนเป็นนักปราชญ์ เขาจึงเป็นคนโง่เขลาไป
 ๖. และเขาเอาสง่าราศีของพระเจ้า ที่จะสูญเสียไปไม่ได้มาแปลงเป็นรูปมนุษย์ที่จะเปื้อนนำไป เป็นรูปนก เป็นรูปสัตว์ จตุบาท และเป็นรูปสัตว์เลื้อยคลาน
 ๗. เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงปล่อยให้เขาประพฤติ ลามกตามราคะคัมหาในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศแก่กายซึ่งกันและกัน ด้วยเขาได้เอาความจริงของพระเจ้ามาแลกเปลี่ยนกับความเท็จและได้นมัสการปฏิบัติสิ่งที่ทรงสร้างไว้แทนแทนที่จะปฏิบัติพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน. (โรม๑:๒๑-๒๕)
- “การทดลองจะต้องบังเกิดขึ้นทั่วโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงทั่วแผ่นดินโลก” พระเจ้าไม่ทรงทดลองเรา แต่ให้ซาตานกระทำการทดลองนี้แก่เรา (หนังสือโยบ) พระเจ้าไม่ประสงค์เจ้าสาว (ปวงชน) ซึ่งไม่มีโอกาสเลือกคู่ของตนก่อนคล้ายกับมนุษย์เมื่อจะหาคู่ครอง ก็จะต้องเลือกเฟ้นคู่ของตนเสียก่อน ในเมื่อเราเกิดความรู้สึกว่าได้ถูกเลือกขึ้นแล้ว จิตใจของเราที่ชื่นชมยินดีขึ้นมา เหตุฉะนั้น พระเจ้าก็จะมีชีวิตยินดีในเมื่อเราได้เลือกเอาพระองค์ ขณะเมื่อมารมาทดลองเราให้เลือกมัน

“จงยึดถือสิ่งที่มีอยู่ให้แน่น” พวกเหล่านี้มีอะไร? เขามีความชอบของพระเจ้าที่จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ในวันข้างหน้า (วิวรณ์ ๒:๑๐)

“เขียนไปยังทูตแห่งคริสตจักรที่เมืองละโอติโกะ” ว่า “เรารู้จักกิจการของพวกเจ้า ว่าไม่เย็นหรือไม่ร้อนเราใคร้ให้เจ้าเย็นหรือร้อน เพราะเหตุเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่เย็นไม่ร้อน เราจะคลายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้าพูดว่าเราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และไม่ต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย และเจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนแร้นแค้นเชื่องช้าเป็นคนที่ขี้ใจ เป็นคนตาบอด และเป็นคนที่เปลือยกายอยู่ เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำจากเรา ที่หลอมให้บริสุทธิ์แล้วเพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้และ

เพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และจงเอาน้ำมันทาตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะแลเห็นได้เรารักผู้ใดเราก็ดู
กล่าวและเขียนสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีใจกระตือรือร้นและกลับใจเสียใหม่ นี่แน่ะเรายินรมประสูติเราอยู่ ถ้าผู้ใดจะฟังเสียงของ
เราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารกับเรา “ (วิวรณ์ ๓:๑๕-
๒๐)

ให้เราสังเกตความแตกต่างระหว่างคริสตจักรทั้งสองนี้ คริสตจักรชะมูระนา คิดว่ายากจน แต่พระเยซูตรัสว่าเขามั่งมี
(๒:๘) คริสตจักรเมืองละโอดีโกอะ คิดว่า ร่ำรวย แต่พระเยซูตรัสว่า “เจ้าเป็นคนแร้นแค้นเจ็ญใจ เป็นคนขาดสน เป็นคนตาบอด
และเป็นคนเปลือยกายอยู่” มีเรื่องๆ หนึ่งกล่าวถึงหญิงผู้หนึ่ง ยากให้คนขับรถพาไปยังหมู่บ้านที่ยากจนแห่งหนึ่ง ใกล้ๆ เมือง
ใหญ่แห่งหนึ่ง ขณะที่ผ่านหมู่บ้านที่ยากจนหลังหนึ่ง เธอก็ได้ยินเสียงร้องเพลง ของหญิงยากจนใส่เสื้อขาดๆ มีเนื้อความตามเพลง
ที่ร้องนั้นว่า “ข้าเป็นบุตรของกษัตริย์” เธอก็สั่งให้คนขับรถหยุด แล้วเดินตรงไปหาเสียงที่ร้องนั้นกล่าวขึ้นว่า เจ้าหมายความว่าใคร
ว่าเป็นบุตรของกษัตริย์ ในเมื่อตัวเจ้ามีแต่ผ้าชีริ้วประดับกายอยู่? หญิงผู้นั้นจึงตอบว่า บิดาของฉันร่ำรวยมีทั้งบ้านและไร่นาทรงก
ความมั่งคั่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” หญิงผู้มั่งมีผู้นี้ตกตะลึงและลงใจพุดว่า “จะเป็นไปได้อย่างไรกัน” และในบัดคลนั้นเอง
เธอก็รู้ถึงเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา และในวันหนึ่งข้างหน้าพระองค์จะทรงเสด็จมาต้อนรับบุตรทั้งหลายของพระองค์ ในสรวง
สวรรค์อันแสนจะสุขเป็นล้นพ้น

จะขอเรื่องนี้ให้สั้นเข้า หญิงผู้มั่งมีผู้นี้ก็ลาไป ขณะที่เธอขึ้นรถผ่านไป เธอหันหน้ามาดูสภาพของหญิงจนผู้นี้และพุด
ขึ้นว่า “จะเป็นไปได้อย่างไรที่คนจนอย่างผู้หญิงผู้นี้จะมีมั่งมีมากอย่างนี้ได้” และในทันใดนั้นผู้หญิงที่ยากจนก็กล่าวขึ้นว่า “จะ
เป็นไปได้ไหมที่ผู้มั่งมีเช่นนี้จะเป็นผู้ขาดสนจนยากเช่นนี้ได้” แต่มันก็เป็นไปแล้ว ทางฝ่ายจิตใจของคนทั้งสองนี้

คริสตจักรที่ชะมูระนามีทรัพย์สินสมบัติแต่เล็กน้อยฝ่ายโลกนี้แต่ทางสวรรค์แล้วเขามีอย่างมากมาย คริสตจักรที่เมืองละโอดี
โกอะมีทรัพย์สินฝ่ายทางโลกนี้อย่างอุดมสมบูรณ์ แต่ทางสวรรค์แล้วเปรียบกันไม่ได้เลย โดยมากเรามักติราคาค่าตัวด้วยทรัพย์สินสมบัติ
ของผู้อื่นๆ แทนที่จะตัดสินตัวเขาเองจากสิ่งของที่เขามีอยู่ มิใช่ติราคาค่าของเป็นค่าตัว แต่ติราคาค่าแห่งพระกัมภีร์ของพระเจ้าเป็น
มาตรฐาน โดยมากคนร่ำรวยไม่สนใจในพระเจ้าหรือเกี่ยวข้องกับพระเจ้าเลย ให้ดูคริสตจักรละโอดีโกอะและสังเกตคำพุดของเขา
ที่ว่า “ดูฉันซิ! ฉันได้รับพระพรในความร่ำรวยของฉันจากพระเจ้ามาก” แต่พระเยซูตรัสว่า เจ้าเป็นคนแร้นแค้นและยากจนยิ่งนัก”

เหตุผลของความยากจนนี้เกิดจากความ *ไม่เย็นและไม่ร้อน* เขาเป็นแต่เฉยๆ ในเรื่องพระคำของพระเจ้าเขาไม่สนใจเลย
ท่านเคยรับประทานน้ำอุ่นๆ บ้างไหม? ท่านชอบกลิ่นมันลงคล่องๆ เหมือนน้ำที่เย็นหรือร้อนซะไหม มันทำให้ท่านไม่รู้รสจนแทบ
จะบ้วนมันออก ฉันใดก็ดี พระเยซูทรงใช้ตัวอย่าง ถึงเรื่องน้ำอุ่นๆ นี้แก่จำพวกคริสตศาสนิกชน ที่เฉยเมยต่อการกระทำของ
พระองค์ ไม่เป็นที่สบอารมณ์จนแทบจะบ้วนออกเสีย ฉะนั้นมีครูสอนศาสนาบางคนพุดขึ้นว่าโลกนี้จะหาความสุขอย่างแท้จริง
ไม่ได้เลย อย่างไรก็ตามจะเป็นไปไม่ได้ ควรจะต้องมีความสุขบ้างแม้ว่าจะไม่ยืนนานเพราะเมื่อเกิดทุกข์ขึ้นมา จะไปหาสิ่งที่แก้
กลุ่มใจไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าอาจจะกล้ายืนยันอย่างจริงใจได้ว่า ผู้ที่ไม่ได้วางใจในพระเจ้าโดยแท้จริงก็มักจะได้รับความทุกข์ทรมาน
เสมอ เขาไม่อาจจะแสวงหาความสุขได้เต็มที่ ก็เพราะเขากลับโทษที่จะได้รับทั้งโลกนี้และโลกหน้า และถ้าจะหันมาแสวงหา
ความสุขทางศาสนา (คริสตจักร) ก็จะไม่พบ เพราะไม่ยอมกลับใจเสียใหม่ โดยที่ได้ปักใจอยู่ฝ่ายโลก และชอบกระทำบาปอยู่
นั่นเอง

นอกจากนั้น เขายังพุดว่า “และไม่ต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย” เมื่ออยู่ในลักษณะเช่นนี้แล้วก็จะยอมจะอยู่ในชั้นอันตรายอย่าง
ร้ายแรงที่สุด หลายๆ คนอยากจะทำร่วมกับพระเจ้าในระยะต้นๆ ที่เลื่อมใสศรัทธาเท่านั้น แต่ที่จะแสวงหาความจริงให้แตกฉาน
ออกไปยิ่งกว่านี้ เขาไม่อาจจะกระทำเพราะถือคติในตัวของตัวเองว่า รู้ดีพอตัวอยู่แล้ว เราอย่าไปคิดว่า การอ่านดูจากถ้อยคำของพระเจ้า
เพียงแต่เผินๆ นั้นก็พอดีอยู่แล้วแต่จะต้องลงทุนแสวงหาความรู้ และเข้าใจให้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้นโดยการวิงวอนให้จิตใจยอมเปิดรับกับ
ความจริงด้วย เปาโลเตือนเรา “ให้คนที่คิดว่าตัวมันคงดีอยู่แล้วระวังตัวให้ดีกลัวว่าจะหลงคิดไป” ๑ โกริน โธ ๑๐:๑๒ เป็นความ
จริงในเมื่อคริสตจักรหลงจากทางแห่งข้อเท็จจริง พระเยซูก็ตรัสในทำนองนี้ว่า พวกเจ้าจงแลกเปลี่ยนความยากจนโดยซื้อทองคำแท้
(ความร่ำรวยทางจิตใจ) เพื่อจะได้เป็นผู้ที่มั่งมีท่านจะใช้เสื้อผ้าขาวของสิทธิชน ปกปิดร่างกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าได้ ถ้าใจฝ่าย

จิตวิญญาณที่มีหัวใจของท่านจะสว่างขึ้นโดยถูกชะโลมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ได้เป็นอย่างดี เราที่เป็นผู้รับใช้กิตติคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้รับผลประโยชน์ตามแบบฉบับของพระองค์ เมื่อคนบาปถูกเตือนให้ละทิ้งความชั่วของตัวเอง เขาจะต้องแสดงออกถึงผลนั้นๆ ให้แจ้งประจักษ์ไว้ โดยเลิกประพฤติชั่วจริงๆ เขาจะต้องรับฟังคำของพระเจ้าไว้ในจิตใจ และจะอยู่เฉยๆ อย่างเดิมไม่ได้ “เรารักผู้ใด เราก็มักกล่าวและเขียนสอน (ศิสอน) ผู้ นั้น”

การเขียนตีของพระเจ้า คืออะไร?

มารดาที่เป็นคริสตศาสนิกชน กำลังนั่งปรนนิบัติบุตรที่เจ็บจวนตาย เธอนั่งเอามือปิดหน้าและก็ร้องไห้ ไช้ก็ขึ้นสูงจนจะถึงวาระสุดท้ายอยู่แล้ว สามีก็นั่งปลอบภรรยาที่กำลังร้องไห้และได้ยื่นเธอถามขึ้นว่า “เป็นเพราะเหตุอะไรกันที่พระองค์ทรงให้เราต้องได้รับทุกข์เช่นนี้? ทรงอนุญาตให้เหตุนี้เกิดแก่เราทำไม? เราทำผิดอะไรหรือ? พระองค์จะสอนเราอย่างไรกันหนอ?”

ในระยะที่ห่างไกลประมาณ ๒๐๐ ไมล์ มีเสียงรถดับเพลิงกำลังแล่นอยู่ในขณะนั้น จะเห็นคริสตศาสนิกชนสองคนยืนอย่างหมดสติ มองดูไฟไหม้บ้านและทรัพย์สินสมบัติของเขาต้องถูกเผาผลาญลงสิ้น เขาได้สะสมมันมาตั้งแต่ก่อนแต่งงานเป็นเวลา ๔๐ ปี เป็นเงินเข้าไปได้หมดแล้ว เขาก็ถามกันว่า “เพราะเหตุอะไร” ศิษยาภิบาลหนุ่มกำลังเดินออกจากการที่ได้ฟังภรรยาของเขาอย่างช้าๆ ทำให้เขาหมดที่พึ่งที่จะอยู่ร่วมกันต่อไปอีก ปัญหาเช่นเดียวกันก็บังเกิดขึ้นแก่เขาเหมือนกับคนอื่นๆ คือ “เพราะเหตุอันใดหนอ?” พระองค์เจ้าข้า “พระองค์มีบทเรียนอะไรที่จะทรงสอนผู้ทาสบ้างหรือ?”

บิดาและมารดาผู้เป็นคริสตศาสนิกชน กำลังรอคอยการคลอดบุตรคนหัวปีอยู่ ก่อนที่บุตรจะเกิดมา เขาทั้งสองก็มีเรื่องที่จะพูดคุยกันมากมายถึงลูกคนนี้ รอมานจนถึงจะได้บุตรอยู่แล้วนางพยาบาลก็ได้พาบิดาไปดูบุตรที่ห้องเลี้ยงเด็ก ภาพที่เห็นก็คือบุตรของเขาเกิดมาเป็นง่อยไม่สมบูรณ์ “เป็นไปได้อย่างไรหรือพระองค์เจ้าข้า”

ท่านที่เป็นศิษย์ทั้งหลาย ท่านเคยถามพระเจ้าถึงปัญหาเช่นนี้บ้างไหม? “เพราะเหตุใด” นายเยมส์ สตีวาร์ด เขียนในปี ๑๙๖๐ ว่า “เรื่องที่น่าเศร้าได้อุบัติขึ้นแก่ศิษย์ชนทั่วๆไป ในเวลาที่ทำให้ความคิดปั่นป่วนนั้น เกิดจากมารฉวยโอกาสให้สงสัยความสัตย์ซื่อของพระเจ้าซึ่งมันพยายามโดยสุดกำลังที่จะให้เห็นตามมัน” ท่านได้กล่าวต่อไปว่า “ในเมื่อบุตรของพระเจ้าเริ่มสงสัยพระสติปัญญาของพระเจ้าว่า ทำถูกหรือไม่นั้น เขาก็ได้เปิดโอกาสให้มารเตรียมคำตอบที่จะกระทำให้อัจฉริยะของเขาหันเหออกจากความไว้วางใจต่อพระเจ้าได้เป็นอย่างดี ยิ่ง ในเมื่อคำถามว่า “ทำไม” เกิดขึ้นในสมองความคิดก็อาจมีคำตอบได้ ๒ วิธี วิธีหนึ่งก็จะค้นหุ้ร่งเอากับพระเจ้า ผิดถูกไม่เข้าใจ วิธีที่สอง เมื่ออยู่ในสภาพเช่นนี้เขาก็จะรู้สึกถึงอาการแปลกประหลาดซึ่งเกิดแก่ตัวเขา ซึ่งเอามาถามกับพระเจ้าได้ เขาก็ยิ่งประหลาดในตัวของเขายิ่งขึ้นเหตุการณ์สองประการนี้ “แตกต่างกันมาก”

ในวาระที่ช่วยตัวไม่ได้เกิดขึ้น ก็มักจะมีความคิดลึกลับ (นรูยที่ ๓) ยืนอยู่ใกล้ซัดพร้อมที่จะแนะนำไปในทางที่ไม่ชอบ ข้าพเจ้าเข้าใจการปลอบโยนของมัน ตามที่ได้กล่าวให้ฟังแล้วว่า “อย่าตกใจไป” เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นนี้มันเป็นสุกผลดีเพราะพระเยซูทรงให้บังเกิด แก่ตัวของท่านเองต่างหากเขาจะอ้าง (โรม ๘:๒๘) “พระองค์ประสงค์จะสอนอะไรให้ท่านบางอย่าง” จะคิดกันแบบไหนก็ตาม “ความคิดลึกลับ” นี้ก็ได้มาจากส่วนลึกของซาตานมากกว่า เราจะเห็นพระนิเคราะห์ของพระคริสต์ได้ลงบนคนทรชนแต่ที่จะลงโทษให้แก่เจ้าสาวของพระองค์นั้น ไม่ปรากฏเลย ทั้งนี้ก็รวมทั้งศิษย์ชนแห่งพระสัญญาใหม่ด้วย พระเจ้าทรงเป็นความรักและเมตตาพระองค์ประสงค์สิ่งดีเลิศให้เราเสมอ ถ้าเราเชื่อได้อย่างนี้ชีวิตเราจะได้พบประสบการณ์ที่เต็มไปด้วยพระพรของพระเจ้าพร้อมบริบูรณ์ทั้งข้าวของเงินทอง ร่างกายบริบูรณ์ สติปัญญาและเจริญฝ่ายวิญญาณ

ในชีวิตนี้ข่าวที่เกี่ยวกับเราก็คือความรอดจากบาป ทั้งโลกนี้และชีวิตชั่วนี้รันดร์ เป็นพระสัญญาแห่งความมีชัยแก่ผู้หมดหวัง ความหวังนี้ทรงทำให้คนที่จนมีหวังในพระองค์ **ไม่ได้ทรงกระทำให้ผู้ใดเป็นคนยากจน** พระองค์ทรงแบกเอาความบาปเกินกำลังของพระองค์ **พระองค์ไม่ได้วางภาระแห่งบาปให้ใครแต่ทรงรับเอาเสียเอง และให้ภาระที่เบาแก่เราแทน** ข่าวดีก็ทรงประทานให้แก่ผู้ทั้งหมดหวังโดยทั่วๆ ไปท่านยังจำคำนี้ได้ว่า **“คิดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงแต่งตั้งเราไว้สำหรับพระราชาอาณาจักร (เป็นเหตุให้บังเกิดพระพิโรธ แปลโดยเวมูท) แต่ได้ทรงตั้งเราไว้ประสงค์จะให้ได้รับความรอด** โดยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา “ (๑ เธชะ โลกนิเก ๕:๕)

บางคนมักจะติหรือกล่าวโทษแก่พระเจ้าเสียเรื่อย ใครจะตายหรือลวดตากล้าขาดก็กล่าวหาให้แก่พระเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะยกตัวอย่างสัก ๔ ประการให้เป็นแนวคิดว่า เพราะเหตุใดศิษย์ชนได้รับ สิ่งที่ไม่ดีแก่ตัวของตน

๑. ซาตานเป็นตัวกระทำ เพราะมันเกลียดกลัวพระของพระเจ้าอยู่แล้ว ดูโยบเป็นตัวอย่าง (เยเฟโซ ๖:๑๖)

๒. เพราะเราเป็นมนุษย์ และจุดจบของมนุษย์ก็คือต้องตายตามที่กำหนดไว้ เปาโลเขียนว่า ไม่มีการทดลองอะไรมาถึงท่านทั้งหลาย เว้นแต่การทดลองซึ่งเคยมีแก่มนุษย์ทั้งปวง (๑ โกรินโธ ๑๐:๑๓)

๓. เราสู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดสติปัญญาและผิดพลาด เช่น ไม่รู้จักวิธีรักษาคนเจ็บป่วย ไม่ชำนาญทดสอบหลอดไฟฟ้า ไม่ตรวจดูห้ามล้อรถยนต์ ไม่ระวังตัว ในการรับประทานอาหาร เหล่านี้เป็นต้น

๔. เราหย่อนความระมัดระวังและโง่เขลาเบาปัญญาคิดสายในการลวงตามตามธรรมชาติ จึงเป็นเหตุให้เราต้องรับบาป อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ยังซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า พระองค์ก็ยังเปลี่ยนให้ทางร้ายต่างๆ เหล่านี้กลับเป็นไปในทางที่ดีแก่เราได้เช่นนี้ ตอนนี้เราเห็นว่า (โรม ๘:๒๘) เป็นการเหมาะสมแก่เราอย่างยิ่ง ขอให้ท่านมาอีกครั้ง ฝ่ายเราทั้งหลายรู้แล้วว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

ให้บังเกิดผลอันดีในทุกสิ่ง (ไม่กล่าวว่าทุกสิ่งดีหมด) โมפתแปลว่า ได้รับความช่วยเหลือและสนใจจากพระเจ้าในทุกสิ่ง! เหตุฉะนั้นเมื่อผู้ธรรมได้ทำลายลง เขาเหล่านั้นก็จะต้องเป็นฝ่ายรับกรรมแต่ผู้เดียว แต่ถ้าเป็นบุตรของพระเจ้า (ที่จริงเราทุกคนได้ถูกพระเจ้าสร้างมา ในเมื่อเป็นบุตรของพระเจ้าได้ก็โดยบังเกิดใหม่เท่านั้น) เมื่อผู้เป็นบุตรถูกทำลายลงเขาก็จะหันไปหาพระเจ้าที่รักและเมตตาแก่เขา ผู้ไม่ได้เป็นเหตุให้การร้ายแรงเกิดขึ้นแก่เขา แต่สามารถที่จะเปลี่ยนการร้ายให้ กลายเป็นความมีชัยแก่เขาได้ ไม่เป็นการยากเกินที่พระองค์จะเปลี่ยนอุปสรรคให้กลายเป็นการดีแก่เขาได้ จนเราสามารถเข้าใจการกระทำที่ไม่ดีว่าบังเกิดแต่พระเจ้า เป็นการแน่นอนเหลือเกิน ที่พระเจ้าจะไม่ทรงให้อุปสรรคเหล่านี้เกิดแก่ท่านได้ ถ้าเรายังซื่อสัตย์ต่อพระองค์อยู่ พระองค์เป็นผู้ที่บันดาลให้เหตุร้ายกลายเป็นส่วนที่ดีสำหรับเรา มารม้นอยากจะให้เราคิดว่าพระเจ้าเป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุร้ายแก่เรา

ในเมื่อเราได้ปีกใจรับเอาพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้วเราก็จะได้รับการรักษาตัวให้หาย ถ้าเจ็บไข้จะไม่ขาดพระพรได้รับความรอดแทนต้องสูญหายทางจิตวิญญาณ ความสุข แทนทุกข์ยากลำบาก ความสดชื่นแทนเศร้าสลด ปลอดภัยแทนกำสรวล ความอยู่ดีกินดีแน่นอนจะจนยากจะสมบูรณ์ เมื่อต้อนรับพระองค์เข้าโดยจริงใจ และยังคงจะได้รับผลของพระวิญญาณถ้าปรารถนา และก็ยังมียोगมากมายเขียนลงให้หมดไม่ได้ เพราะจำกัดหน้ากระดาษ

มีปัญหาที่น่าคิดที่บางท่านถาม คือ “การเสียดสตามแบบฉบับที่พระเยซูได้คริสต์ไว้ ให้ผู้ที่เชื่อกระทำนั้นคือประการใด? สหายทั้งหลายสิ่งเหล่านี้เราต้องยอมให้อย่างไม่มีปัญหา การได้เปล่าๆ ก็ควรให้เปล่าๆ บางคนได้ถวายเวลาและทรัพย์จนแทบจะไม่มีอะไรเหลือเลย นี่แหละเป็นการให้อย่างแท้ ไม่ใช่พระองค์จะเอาจากเรา อัครสาวกไม่เสียดสที่จะให้โดยเต็มใจ แม้แต่ชีวิตก็ยินดีถวายเพื่อพระคริสต์

ตอนนี้เรามาดูคำถามสำคัญคือ การเขียนดีขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นคืออย่างไร? พระคัมภีร์บ่งไว้ชัดเจนนี้ “เพราะว่าพระองค์ทรงรักผู้ใด พระองค์จึงตรัสสอนผู้นั้นและพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนผู้นั้น” (เอีบราย ๑๒:๖) นั่นหมายความว่าประการใด? เราเป็นบิดามารดาที่คงเข้าใจความหมายในข้อนี้ได้ดี ผู้ที่ได้รับความอบรมในหน้าที่ของบิดา โดยไม่ได้สอนบุตรของตนให้รู้จักการใช้ชีวิตตั้งแต่เป็นเด็กจนถึงเป็นผู้ใหญ่ ก็ขาดความรู้ที่ควรมอบแก่บุตรหลานของตน เด็กต้องเรียนบังคับบัญชาเขียนแห่งความทะเยอทะยานในตัวของตนก่อน ในเมื่อบังคับไว้ได้แล้วมันจะกลายเป็นแรงที่จะใช้กิจการงาน ให้อยู่ในขอบเขตของการก้าวหน้าต่อไป ถ้าไม่สามารถบังคับมันก็จะกลายเป็นความปวดร้าวแก่ตัวและสังคม

ผู้ที่มีสติปัญญาได้กล่าวว่า “จงฝึกเด็กให้ประพฤติตามทางที่ควรประพฤตินั้น และเมื่อแก่ชราแล้วเขาจะไม่เดินห่างจากทางนั้น” สุภาษิตบท ๒๒:๑๑ อย่าละเลยการเขียนสอนเด็ก ด้วยว่าถ้าจะติสอนเด็กด้วยไม่เร็ว เขาคงจะไม่ตาย เราเป็นบุตรของพระเจ้าจึงสมควรที่จะได้รับการเขียนดีสั่งสอนจากพระเจ้าเพื่อให้เจริญขึ้นในชีวิตสมบูรณ์ให้พระคริสต์ฉะนั้นการเขียนดีของพระเจ้าคืออะไรกันแน่? บางคนจะให้เราเข้าใจว่า การตายของบุตร บ้านถูกไฟไหม้ ภรรยาตายก่อนวัย ลูกต้องทรมานเพราะเกิดมาเป็นนอญ สิ่งเหล่านี้เป็นการเขียนดีจากพระเจ้า พระเยซูต้องตายบนไม้กางเขนไถ่บาปของเรา เพราะทรงรักเรา และบางคนจะให้เราเข้าใจว่าพระองค์ จะเขียนดีเราจนกระดูกแตก เราจะทนดูการเขียนดีบุตรสาวของเราในทำนองเดียวกัน จนเลือดออกกระดูกแตก จนสลบ จนตายได้หรือ? คงเป็นไปได้เด็ดขาด “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์ (มัทธิว ๗:๑๑) คุณมันช่างง่ายเสียจริง เรื่องการเขียนดีของพระเจ้าก็คือ พระองค์ทรงกระทำให้อึดใจ และมโนธรรมของเราเกิดความรู้สึกสำนึกผิดและจงให้โทษตัวเอง นี่แหละคือ การเขียนดีของพระเจ้า ถ้าจะรับว่าเป็นการถูกต้องแล้วในเรื่องนี้ก็คงคิดถึงปัญญาต่อไปยังตอบไม่ได้ เราคิดว่าพระเจ้า

ทรงสามารถที่จะขจัดอุปสรรคเหล่านี้ ให้พ้นจากเราได้จริง ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ และก็เหตุใดที่พระองค์ ทรงยอมให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่เรา

ขอให้ข้าพเจ้าให้เหตุผล ๒ ประการที่พระองค์ยอมให้ซาตานทำอันตรายเรา

๑. โดยเหตุผลของซาตานที่กล่าวหาว่า จะพิสูจน์ให้มารรู้ว่า เราจะทำตามพระองค์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เราจะไม่ยอมทิ้งพระเจ้าเลย ให้ดูเรื่องของโยบ มารถามพระเจ้าขึ้นว่า โยบนั้นยำเกรงพระเจ้าด้วยเปล่าประโยชน์หรือ? พระองค์มิได้สร้างรั้วล้อมรอบเขาไว้หรือ? และล้อมรั้วเรือนและอะไร ที่เขามืออยู่ทุกด้านหรือ? ล้อมรั้วเพื่อแสดงให้มารรู้ว่า โยบยอมทนทุกขุทรมานต่างๆ ที่ไม่ใช่ น้ำพระทัยที่ให้โยบต้องรับทุกขุทรมานนั้นเลย

๒. เพื่อเราจะลองดูใจเจ้า จงสังเกตคูคริสตจักรชะมูระนา (วิวรณ์ ๒:๑๐) โยฮันเขียนว่า “อย่ากลัวต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งเจ้าต้องทนเอา นี่แน่ะ มาร จะเอาพวกท่านบางคนใส่คุกไว้เพื่อจะไต่ล่องดูใจเจ้า”

ข้าพเจ้าอยากจะทำมาถึงข้อสำคัญอีกข้อหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วตอนหนึ่ง

พระเจ้าทรงสามารถที่จะเปลี่ยนอุปสรรคเหล่านี้ให้กลายเป็นความมีชัยสำหรับสิทธิชนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ก็ยังคงปรากฏอยู่บ้างเหมือนกัน คำพูดนี้แสดงว่าพระเจ้า ไม่ ทรงเปลี่ยนแปลงอุปสรรคทุกอย่างเสมอไปในชีวิตของเรา ในเมื่อพระเจ้าเป็นความรัก และสามารถไม่ให้หตุร้ายจากเหล่านี้บังเกิดแก่เราแล้ว ก็เพราะเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงกระทำเล่า?

ขอกล่าวเพียงสั้นๆ เพียง ๕ ข้อ ที่ไม่ได้ทรงเปลี่ยนให้หตุร้ายแรงเหล่านี้บังเกิดขึ้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงรัก

๑. โดยมากเรามักสามารถที่ช่วยตัวเองได้บ้าง ทั้งนี้ก็เพราะแผ่นดินสวรรค์ ไม่ใช่เป็นที่อยู่ของผู้ที่มีมือเงา (เกียจคร้าน) นั่นเอง

๒. มีหลายๆ ครั้งซึ่งพระองค์ทรงยอมให้ อุปสรรคบังเกิดขึ้นแก่เรา เพื่อจะได้เปลี่ยนนิสัยหรือให้เราต้องทนเอาต่างๆ ที่ ต้นเหตุไม่ได้บังเกิดขึ้นจากพระองค์เลย นี่เป็นความจริง! “ดูก่อนพวกที่รัก อย่าคิดประหลาดใจที่ท่านต้องมีความทุกข์อย่างสาหัส เป็นที่ทดลองใจของท่าน เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์แปลกประหลาดได้บังเกิดแก่ท่าน” (๑ เปโตร ๔:๑๒)

๓. เมื่อเป็นความจริงในชีวิตของเปาโล ที่ท่านเกิดมีนามจากมารคอยทำให้รำคาญ แก่ตัวของท่านตลอดไปเช่นนี้ก็จะ ได้สอนให้เราถ่อมตนไว้บ้าง ท่านเขียนว่า “เพื่อมิให้ข้าพเจ้ายกย่องตัวขึ้นเกินขนาด เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงอันใหญ่ยิ่งนั้น ก็ทรงบันดาลให้มีเสียงนามใน เนื้อหนังของข้าพเจ้าซึ่งเป็นทูดของซาตาน คอยทุบตีข้าพเจ้า ไม่ให้ข้าพเจ้าถือตัวเกินขนาด เรื่องนามนั้นข้าพเจ้าได้ อธิษฐานองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง ให้มันหลุดออกไปจากข้าพเจ้าพระองค์จึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “ความกรุณาคุณของเรามีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะโดยความอ่อนแอของเจ้า เศษฐกิจของเราจึงปรากฏมีฤทธิ์ขึ้นเกินขนาด” ข้าพเจ้าเชื่อว่า มีส่วนน้อยที่ไม่ทรงเปลี่ยนให้ความทุกข์ยากลำบาก กลายเป็นความชื่นชมยินดี และยังมีอีกน้อยกว่าที่ได้รับประสบการณ์เท่าเทียมกับเปาโล ที่ได้รับเสียงนามที่ต้องการเสียงนามนี้เพื่อจะกระทำให้เขาเหล่านั้นไม่ถือตัวเกินขนาดเช่นกัน

๔. ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ และก็เสียใจยิ่งสำหรับพวกเหล่านี้ที่ไม่ประสงค์ให้พระองค์ ทรงเปลี่ยนความทุกข์ยากเป็นชัยชนะต่อไปได้ เพราะอยากได้ความเล้าโลมเสมอไป

เนื่องจากความรู้อันน้อย ที่ผู้เขียนไม่สามารถเข้าใจเหตุผลที่ควรและไม่ควรของพระเจ้า ต่อผู้ที่ต้องรับเคราะห์กรรมโดยไม่มีทางออกอื่นใด นอกจากต้องรับเอาฉันท ในเรื่องสิทธิ์ของคุณหม่อมต่อความลับของคนไข้ก็เพื่อประโยชน์ของคนไข้เองก็ฉันทนั้น โดยประการเช่นนี้พระเจ้ามีสิทธิ์ที่จะเก็บความลับของเรา เพื่อประโยชน์สำหรับเราเช่นกัน

มีข้อยกเว้นน้อยเต็มทีว่า สำหรับผู้ที่ไม่ถูกยกเว้นจากอุปสรรคของเขา ถ้าหากว่าเขารักพระเจ้า และต้องการพ้นจากอุปสรรคของเขาจริงๆ และมีความเชื่อมั่นในพระองค์ละนั้นสมควรที่พระนามของพระองค์ จะได้รับเกียรติยศอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้าอยากจะถามท่านว่า ในชีวิตของท่านพระเจ้าทรงป้องกันท่านก่อนอุปสรรคใด ๆ บังเกิดขึ้นแก่ตัวท่านบ้างหรือเปล่า? เคยมีบ้างไหม? ข้าพเจ้าได้ยินคำตอบเป็นพยานอย่างพร้อมเพรียงกันว่า “มีหลายครั้งที่เดียว”

โดยมากเรามักขอพระเจ้าว่า “เท่าที่ได้สังเกตดูว่าอะไรที่ดีและอะไรที่ไม่ดี ข้าพเจ้าจะเลือกเอาแต่ฝ่ายที่ดีและละสิ่งที่ไม่ดีเสีย” พระคริสต์และผู้ที่ใช้พระองค์จะเข้าใจอันตรายถึงข้อคิดเช่นนี้ได้ดี (กิจการ ๒๐:๒๘, ๑ เปโตร ๕:๒) ยกตัวอย่างของนก

อินทรีมาประกอบเรื่องนี้ ที่ๆ เกิดขึ้นนี้อยู่ในสายน้ำที่กำลังไหลเชี่ยวของแม่น้ำคอกในแองการ่า ในฤดูหนาวมีซากของแกะตายลอยน้ำมา บังเอิญเหยี่ยวตัวนี้เกาะกินซากแกะอยู่เพลิน ความไหลเชี่ยวของแม่น้ำนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วบริเวณ ๑ ไมล์ก่อนที่ถึงน้ำคอกนี้ มีประกาศห้าไม่ให้เรือแม้ว่าเครื่องจะมีกำลังสูงพอก็ไม่ให้เข้าไปใกล้เป็นอันตราย ก่อนนี้น้ำแข็งซึ่งนกเกาะนี้จะตกลงมา เจ้านกก็คิดว่าพอจะบินผลซากไปได้ ท่างกลางผู้คนที่มาชมทิวทัศน์ของแม่น้ำนี้ จะได้ยินเสียงร้องดังของเจ้านกตัวนี้ที่ทำให้หลายๆ คนหันมามองเป็นสายตเดียวกันว่าเกิดเหตุอะไรขึ้นแล้ว ก็จะเห็นนกตัวนี้ได้พยายามตีปีกจะบินขึ้นให้พ้นระยะ ที่ใกล้กับน้ำคอกจากที่สูงอย่างสุดกำลังของมัน ท่านคงรู้ การที่มันแสวงหาสิ่งที่ดีเป็นอาหารของมันคือดินของมัน ก็ถูกน้ำแข็งตรึงแน่นกับก้อนน้ำแข็ง เพราะความเย็นของน้ำแข็งมันเกาะอยู่นั่น มันจึงต้องพุ่งตัวลงพร้อมกับซาก และก้อนน้ำแข็งที่มันเกาะกันสู่ความตายอย่างไม่มีทางรอดได้เลย

พระเยซูทรงใช้ไม้เรียวเขียนเราก็อเพื่อจะนำเราให้ได้รับสิ่งที่ดีจากพระเจ้า ปราศจากความกลัว ความตาย และความพินาศ ไม้เรียวนั้นคือการ ลงโทษ เราและเป็น การเตือนมโนธรรมของเรา ให้เกิดสำนึกสำนึกขึ้น เพื่อความปลอดภัยของเราเอง “นี่แน่ะ เรายืนอยู่ริมประตูแกะอยู่ ถ้าผู้ใดฟังเสียงเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารกับเรา” (๑:๒๐)

แปลกจริง! ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่องค์พระเยซูต้องมายืนเกาะอยู่ที่ประตู ไม่ควรจะเป็นตัวเราที่เกาะอยู่หรือ? โยฮันได้บันทึกว่าดังนี้ “เราบอกท่านทั้งหลาย ตามจริงว่า ผู้ที่ไม่ได้เข้าไปในคอกทางประตู แต่ปีนขึ้นไปทางอื่น ผู้นั้นเป็นขโมยและโจร เราเป็นประตูของแกะนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเราผู้นั้นจะรอด เขาจะเข้าออกได้โดยสะดวกแล้วจะพบอาหาร” (โยฮัน ๑๐:๑-๑๐) แทนที่จะให้พระเยซูยืนเกาะอยู่ที่ประตูจิตใจของเรา ก็สมควรที่สุดจะต้องเป็นตัวเราเองที่ยืนเกาะที่ประตูสวรรค์ พระองค์ทรงใช้เรื่องนี้เป็นข้ออธิบายถึงความทะนงถือตัวของสิทธิชนของพระองค์ โดยมาเกาะประตูเสียดเองซึ่งที่แท้ก็ควรจะเป็นตัวเราเองจึงเป็นการเหมาะสมที่สุด ข้อนี้แสดงถึงน้ำพระทัยอันถ่อมอย่างงดงามของพระคริสต์ และการแสดงถึงการถือตัวที่ไม่ควรจะมีขึ้นในผู้ที่ศรัทธาเลย

ตามเรื่องในหนังสือเพลงไพเราะ ของกษัตริย์ชะโลโมมีข้อความอย่างเดียวกันซึ่งผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ควรทบทวนให้ดี ในด้านความคิดของชะโลโมแล้วตอนนี้ก็เกี่ยวกับข้อทำนาย แต่สำหรับเรานั้นเอาเรื่องความจริงในปัจจุบันมาพูดกันดี ตามเรื่องแสดงถึงความรัก ซึ่งหมายถึงพระเยซูกล่าวขวัญถึงเจ้าสาว (คริสตจักร) ของพระองค์อย่างสุดซึ้ง เรื่องได้เริ่มขึ้นเมื่อกล่าวถึงเจ้าบ่าว (พระคริสต์) มายืนเกาะประตูของเจ้าสาว และเจ้าสาวได้รับตอบว่า “ตาของฉันได้หลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ ก็มีเสียงแกะของพ่อเพื่อนยากของดิฉัน เจ้าบ่าวพูดว่า “แม่น้องสาวจ๋า แม่นรักของฉันทจ๋า แม่นกพิลาปจ๋า แม่นงามหมดจดของฉันทจ๋า เปิดประตูให้พี่ซึ่งจะ เพราะสิริษะของที่ถูกน้ำค้างซึ้น และเส้นผมของพี่ก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล”

ข้อ ๓ พี่ได้เปลื้องเสื้อผ้าของพี่ออกเสียแล้ว พี่จะสวมกลับเข้าไปอีกได้อย่างไร? พี่ได้ล้างเท้าของพี่แล้ว ทำไมจะให้เท้าของพี่เปื้อนไปอีกเล่า?

แล้วเจ้าบ่าวผู้เป็นที่รัก ได้สอดมือเข้ามาทางประตูเพื่อจะถอดกลอน แต่เธอก็มีใจกระสันถึงเขา แต่เธอไม่ยอมให้ผู้เป็นที่รักเข้ามา ในทันใดนั้นเธอได้ตื่นขึ้นเพื่อจะเปิดประตูให้แต่ผู้พี่ที่รักของเธอได้ ไปเสียแล้ว (เพลงไพเราะบทที่ ๕:๑-๘) นี่เป็นคำเปรียบอันดีที่พระเยซูทรงใช้ถึงถึงการที่ทรงเกาะอยู่ที่ประตูแห่งจิตใจของเรา ถ้าเราไม่ยอมให้พระองค์เสด็จเข้ามาในใจ ในโอกาสข้างหน้าเราก็คงไม่อาจต้อนรับพระองค์ได้ เพราะพระองค์จะละเราไปเสีย

พระเยซู ทรงร้องขอต่อคริสตจักร ละโอติโกอะ ว่า “กรุงซีโอนเอ๋ย จงตื่นขึ้นเถอะ จงสวมเสื้อผ้าอันงดงามเถิด” (เยซาเย ๕๒:๑) พระองค์ทรงตรัสว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาเวลาไหน” (มัดธาย ๒๔:๔๒) เมื่อถูกเรียกเราจะบานรับไหม?

เรื่องของการติดตามพระองค์นั้น เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล พระเยซูทรงตรัสว่า “เราจะรับประทานกับเขา และเขาจะร่วมรับประทานกับเรา” (๑:๒๐)

เท่าที่ได้กล่าวขึ้นนี้ แสดงถึงการพูด เฉพาะแต่ละคนเรารู้สึกปีติยินดีมากที่เราเอง เป็นผู้ตัดสินใจรับเอาความรอดด้วยตัวเอง และไม่ใ้มอบให้ คนอื่นเลือกหาความรอดให้เราไปโลได้เขียนถึงคริสตจักร (ฟิลิปโปย) “เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า

เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมฟังทุกเวลาและไม่ใช่ว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านเท่านั้น เดียวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วยท่านทั้งหลาย จง
อุทิศทรัพย์เพื่อให้ความรอดของคนบริบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจการอยู่ในท่าน
ทั้งหลาย ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาให้ประพฤติดำเนินตามชอบพระทัยพระองค์”

ทั้งนี้ที่สุดแต่ผู้ใดที่ดีที่ประกอบด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำ อย่างไรก็ตาม เราสามารถที่จะเลือกเดินตามพระเจ้าแต่
ลำพังได้ตามความประสงค์ของเราถ้าจำเป็น

ข้อสังเกตสำหรับผู้สอน ในการสอนบทเรียนบทนี้จะเป็นการดีที่จะเปรียบเทียบ (๑) คริสตจักรเอเฟซัส กับ คริสตจักร
อาโตรี (๒) คริสตจักรฟีละเดโกะ กับ คริสตจักรเปรีมาโมและคริสตจักรซัรโด และ (๓) คริสตจักรชะมูระนา กับ
คริสตจักรละโอดีโกะ เพื่อจะให้เห็นภาพของคริสตจักรได้อย่างชัดเจน

คำสัญญาของแต่ละคริสตจักร ในทุกๆ ยุคมีความหมายประการใดบ้าง

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักรเอเฟซัสว่า “เราจะให้ผู้นั้นกินผลไม้ จากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้า” (๒:๗) ในเบื้องต้น พระเจ้าทรงสร้างต้นไม้แห่งชีวิต และทรงประทานให้แก่มนุษย์ แต่มนุษย์ได้หลงกระทำบาป จึงทรงขับไล่มนุษย์ให้ออกพ้นจากสวนไป กล่าวว่ามันุษย์จะไปทานผลไม้เข้า แล้วจะไม่รู้จักตาย (เยเนซิส ๓:๒๒-๒๓) พระเจ้าจะทรงคืนสิทธิ์อันนี้ ให้แก่มนุษย์ต่อไป ในยุคภายหลังที่เกิดทันทูบภัยอันยิ่งใหญ่ ที่จะมีขึ้นบนแผ่นดินโลกในเวลาข้างหน้า ในระหว่าง ๑๐๐๐ ปี นี้มนุษย์จะได้รับความสุขซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเริ่มสร้างโลกขึ้นมา (วิวรณ์ ๒๐:๑-๓, ๒๒:๑-๓) พระที่นั่งชาวจะถูกประดิษฐานขึ้นในตอนปลายสมัยหนึ่งพันปี ภายหลังจากนั้นแผ่นดินโลกจะถูกทำให้เป็นแผ่นดินโลกใหม่ คริสตจักรก็มีโอกาสที่จะได้รับความสุขในระบายนี้อีกด้วย

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร ซามูเอล ซึ่งกำลังจะตายเพื่อผลประโยชน์ของพระเยซูว่า ถ้าผู้ใดมีชัยชนะ ความตายครั้งที่สองจะทำร้ายแก่ผู้นั้นหาไม่ได้ (๒:๑๑) ความตายครั้งที่สองนี้คือ เป็นการลงโทษในบึงไฟ และกำแพงหนามอยู่รอบ (๒๑:๘)

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร เปเรมาโม โดยสัญญาให้เขาทั้งหลาย “กินมานาที่ซ่อนอยู่” (คือเพชรเป็นของประทานให้เจ้าสาว, แหวนหมั้น) และที่หินนี้มีชื่อใหม่จารึกไว้ที่ไม่มีผู้ใครรู้จัก” ในเมื่อคริสตจักรมาเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์แล้ว เธอจะมีชื่อใหม่คือ ชื่อของเจ้าสาวพระเยซูเป็นนามสกุล (๒:๑๗)

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร ธูอาโตะ “เราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น” (๒:๒๘) คือพระองค์เองส่องแสงประจูดาวทั้งปวงของสากลโลก อันรวมอยู่เป็นกลุ่มเดียวกัน (วิวรณ์ ๒๒:๑๖)

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร ชาร์โลว “ทรงโปรดให้นุ่งห่มขาว” ๓:๕ (เป็นเสื้อผ้าของสิทธิชน) (วิวรณ์ ๔:๔, ๑๕:๘) และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากสมุดทะเบียนประจำชีวิตนั้น (บาปถูกยกเสียแล้ว วิวรณ์ ๒๐:๑๕) แต่เราจะต้อนรับชื่อของเขา ต่อพระพิภพแห่งพระบิดาและทูตสวรรค์ด้วย (พระคริสต์ จะไม่ละอายต่อเขาทั้งหลายในวันนั้น เพราะเขาไม่ละอายต่อพระองค์ เมื่ออยู่ในโลกนี้ ลูกา ๕:๒๐)

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร ฟิเลเดลเฟอว่า “เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในวิหาร แห่งพระเจ้าของเรา” (จะได้รับตำแหน่งสำคัญอันถาวร เฉพาะพระพิภพพระเจ้า) และจะจารึก พระนามพระเจ้าของเรา ไว้ที่ผู้นั้น (วิวรณ์ ๓:๑๒)

พระองค์ทรงสัญญาแก่คริสตจักร ละโอดีโกะว่า จะให้หนึ่งกับพระองค์ ที่พระที่นั่งของพระองค์ (จะได้เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ วิวรณ์ ๔:๔, ๕, ๘-๑๐, ๑๕:๘)

ข้อสัญญาเหล่านี้ เมื่อมารวมกันแล้ว ก็จะเป็นพระพรอันใหญ่หลวงแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อขยันนัก

การที่ได้กล่าวถึง จำนวนเจ็ดคริสตจักรเหล่านี้ ก็หมายถึงคำคร่ำครวญที่มิไปทั่วถึงกับตลอดทุกยุคทุกสมัย ยังคริสตจักรทั้งปวง (ขอให้สังเกตคำขยายความเรื่อง จำนวนเจ็ดที่หน้า ๒ ได้หัวข้อ “เจ็ดประการ” ด้วย)

ข้อคิดเจ็ดประการนี้ พุดถึงความชัดเจน ให้แก่เราในระบายนี้อีก เราอาจยึดเป็นมาตรฐาน เพื่อนำมาใช้ในองค์การในคริสตจักรประจำท้องถิ่น หรือสำหรับคริสตศาสนิกชนแต่ละคนได้เป็นอย่างดี และยังคงแสดงถึงลักษณะต่างๆ ของคริสตจักรที่ได้ขยายไปทั่วโลก และข้อความที่ส่งไปยังแต่ละคริสตจักรนั้นอาจมีความหมายถึง คริสตจักรที่อยู่ในประเทศต่างๆ ซึ่งอยู่ในองค์การเดียวกัน เช่น คริสตจักรในอเมริกา หรือคริสตจักรในประเทศไทย หรือคริสตจักรในโคลัมเบีย ที่อยู่ในสหคริสตจักรเพนเตคอสต์

ในสมัยที่โยฮันได้เขียนข้อความเหล่านี้ขึ้น คงไม่คิดว่าที่ได้กล่าวไว้ จะมีความหมายอันเหมาะสม มาสู่พวกเราผู้อยู่ในปี ๑๙๖๔ ได้เป็นอย่างดี

ในระยะไหน ที่ข้อความของคริสตจักร พอจะเปรียบเทียบในประวัติศาสตร์กันบ้าง?

ระยะแรก ได้แก่คริสตจักรครั้งที่ ๑ (๑๒-๑๐๐) ข้อความที่มีถึงคริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซุส ได้กล่าวตามเหตุการณ์ของประวัติศาสตร์ แห่งคริสตจักรและคำพยากรณ์ซึ่งกล่าวถึงยุคที่จะสิ้นสุดลง นับตั้งแต่โยฮันเริ่มเขียนเป็นต้นมาระยะนี้เริ่มตั้งแต่ตั้งคริสตจักร จนถึงเมื่ออัครสาวกได้ตายไปซึ่งเหลือโยฮัน เป็นคนสุดท้าย ในระยะแรกนี้ นับตั้งแต่คริสตจักรครั้งที่ ๑ ในปี ๑๒ หลังพระเยซูสิ้นพระชนม์จนถึง ๑๐๐ ปี หลังพระเยซูสิ้นพระชนม์ (ประมาณ)

ประวัติศาสตร์ซึ่งพาดพิงถึงคริสตจักรต่างๆ ก็เป็นสิ่งที่น่าศึกษาอยู่ไม่น้อย บทความที่ได้มาขอมรับรองได้ว่าเป็นที่ไว้วางใจได้ แม้ว่าจะพิสูจน์ได้จากหลักฐานต่างๆ กันตามกาลเวลา ประวัติศาสตร์ของคริสตศาสนา ที่ได้มาครั้งแรกปราศจากการเพิ่มเติมใดๆ นั้น ปรากฏในกิจการของอัครสาวก ชื่อของอัครสาวก ก็เป็นหลักฐานพอไว้วางใจได้ดีอยู่ ส่วนที่ขาดตกบกพร่องก็มีอยู่ที่ไม่ระบุถึงกิจการ ของอัครสาวกแต่ละคนไว้ให้ละเอียด แต่เรื่องนั้นมีบริบูรณ์ที่กล่าวถึง การสอน ข้อเชื่อ และการปฏิบัติ ของอัครสาวก กิจการของอัครสาวก ๑๑ คน และของมดชาย ได้ปรากฏอยู่ตลอดจนถึงเขาทั้งหลายได้ตายไปสิ้นทุกคน แต่เท่าที่เด่นกว่าคนอื่นๆ ในจำพวกอัครสาวกก็มีเพียงสองคนคือ เปโตรกับเปาโลเท่านั้น

ถ้าจะตีความหมาย ของคริสตจักรครั้งแรก ให้รัดกุมให้ได้รับความละเอียดยิ่งขึ้นจะต้องอาศัยประวัติศาสตร์ ที่ได้กล่าวเรื่องราวก่อน กิจการของอัครสาวกอีก ตามกาลเวลาบ้างเล็กน้อย ผู้ประกาศกิตติคุณก็ได้เป็นผู้เริ่มก่อคริสตจักรขึ้นมารู้ถึงพระเจ้าได้ก็อาศัย การปรากฏเป็นเนื้อหนัง ในรูปกายมนุษย์ของพระเยซู เพื่อนำเอาข่าวดีถึงความรอดจากความผิดบาปของมนุษย์โลก (โยฮัน ๑:๑-๑๔) มีข้อความกล่าวถึงผู้ประกาศสำคัญยิ่งคือ องค์พระเยซูคริสต์ ในหนังสือเล่มคือ มดชาย,มาระโก, ลูกา, และโยฮัน ท่านทั้งสี่นี้ต่างก็ได้บรรยายลักษณะขององค์พระคริสต์ ตามแนวความเหมาะสมของแต่ละฝ่าย ทั้งนี้มิได้หมายถึงความซ้ำๆ ซากๆ ของแต่ละเรื่องของท่านทั้งสิ้นเลย ผลก็คือจะให้เห็นความหมายที่เด่นของพระเยซู จากแง่มุมต่างๆ ของแต่ละฝ่ายเท่านั้น ถ้าจะศึกษาชีวประวัติของพระคริสต์ให้ชัด ก็เปรียบถึงการพิจารณาแก้วมณีเม็ดใหญ่ตามแง่มุมและเหลี่ยมต่างๆ นั่นเอง ยิ่งตรวจหาตามเหลี่ยมมุมใหม่ๆ ก็จะพบความสวยงามยิ่งขึ้นเป็นลำดับ มดชาย กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ดุจสิงห์โต (กษัตริย์) ของพวกยูดาเย .มาระโก กล่าวถึงพระคริสต์เป็นเหมือน ผู้รับใช้แข็งขันของพระเจ้าและมนุษย์, ลูกา กล่าวถึงพระคริสต์ ในฐานะที่เป็นมนุษย์ธรรมดา โยฮัน ได้เน้นถึงลักษณะผู้บริสุทธิ์ คือพระผู้เป็นเจ้า

ข้อความที่บันทึก เมื่อทรงพระเยาว์ขององค์พระเยซูไม่ปรากฏในหนังสือของมาระโกและโยฮันเลย แต่มีข้อความนั้นๆ ในเล่มอื่นๆ แต่กิจการกระทำของพระเยซูอย่างกว้างขวางเช่นพระคำอันประกอบด้วย สติปัญญา ฤทธิ์อำนาจที่รักษาโรค การอัศจรรย์ที่ทำให้คนตายคืนชีวิตได้ การยอมพลงพระชนม์เพื่อประทานความรอดให้มนุษย์ทั้งปวง การถูกฝังไว้และกลับฟื้นคืนพระชนม์เหล่านี้ ได้ปรากฏอยู่ในเรื่องที่ได้บันทึก จากหนังสือกิตติคุณทั้งสิ้นนี้โดยครบถ้วน

พระองค์ทรงเลือกให้ อัครสาวก ๑๒ คน เป็นผู้ประกาศกิตติคุณความรอดแก่ปวงชนชาวโลก เมื่อทรงสั่งสอนอัครสาวกเป็นอันดีแล้ว พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ เรื่องนี้ก็ได้อธิบายไว้ในหนังสือกิจการของอัครสาวกด้วย (กิจการ ๑:๑-๑๔) เฉพาะคำสอนที่อบรมให้เหล่าสาวกเหล่านั้นยังไม่พอแก่การประกาศ จึงได้ส่งให้เขาทั้งหลายไปอยู่รวมกันคอยทำรับฤทธิ์ แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กรุงเยรูซาเลม ซึ่งพระบิดาทรงสัญญาจะประทานให้ (ลูกา ๒๔:๔๔-๕๓) คำสุดท้ายที่พระเยซูได้กล่าวแก่เขาทั้งหลายคือ “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเรา ในกรุงเยรูซาเลม สิ้นทั้งมณฑลยูดาเย มณฑลซามาริยา และจนถึงที่สิ้นสุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ ๑:๘)

พออัครสาวก ได้ปฏิบัติตาม คำสั่งของพระเยซูเป็นอย่างดี ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ได้มาสวมกับเขาทั้งหลายในวันเพ็นเทคอสเต “จำพวกศิษย์ทั้งหลายจึงรวมกันอยู่ที่แห่งเดียว ในทันใดนั้นมีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสนั่นก้องทั่วตึกที่เขาตั้งกันอยู่นั้นมีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้น ปรากฏแก่เขา แล้วกระจายออกไปอยู่บนเขาลิ้นทุกคน เขาเหล่านั้นก็

ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญานได้ทรงโปรดให้พูด” นี่แหละเป็นเคล็ดลับถึงฤทธิ์อำนาจที่เขาได้รับจากพระเจ้า และในวันนั้นเอง มีผู้รับบัพติศมาตั้ง ๓๐๐๐ คน รับเชื่อเข้าเป็นสาวก (กิจการ ๒:๔๑) มีการฟื้นฟูได้แผ่ออกขยายตัวไปทั่วโลก แสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ในการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งเป็นมูลเหตุ ให้จิตใจของเขาเปิดออกต้อนรับพระองค์ โดยความเชื่อของเขา ที่เห็นหมายสำคัญเหล่านี้ปรากฏแก่เขาทั้งหลาย (มาระโก ๑๖:๒๐)

แม้ว่าจะถูกเขียนตี ดิดคุก และต้องตายก็ตาม เขาไม่ยอมละทิ้งความเชื่อใหม่ของเขา ในพระคริสต์ จนกระทั่งไม่ยอมละทิ้งคำสอนของอัครสาวกอีกด้วย (กรุณาอ่านข้อความของคริสตจักรแห่ง เอเฟโซ ซึ่งเขาไม่ยอมเชื่อคำสอนเท็จแม้แต่น้อย จนถึงกาลเวลาตั้งแต่ปี ๑๐๐ เป็นต้นมา)

ข้อความตามที่อัครสาวกได้เขียนคือ กลับใจเสียใหม่ (ประการแรก) จงรับบัพติศมา ทุกคน ในพระนามของพระเยซู เพื่อบาปของท่านจะได้ยกเสีย (กิจการ ๒:๓๗-๓๘, ๔:๑๒, ๘:๑๖, ๙:๑๗, ๑๐:๔๔, ๑๕:๖)

ในระยะแรกของคริสตจักร เขาได้ให้บัพติศมาในนามพระเยซู เพราะเขารู้ว่าชื่อของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญานบริสุทธิ์ คือ พระเยซูนั่นเอง (มัทธิว ๑:๒๑) (นามของพระบุตรคือพระเยซู) (โยฮัน ๕:๔๓, ๑๗:๖) (พระบุตรมาในนามของพระบิดา) โยฮัน ๑๔:๒๖ (พระวิญญานบริสุทธิ์ที่ทรงเข้ามาในนามของเรา) ไม่ปรากฏว่าพวกอัครสาวกได้ให้รับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญานบริสุทธิ์ โดยออกชื่อสามองค์นี้ซ้ำๆ กันเลย

ในหนังสือกิจการของอัครสาวก เขาทั้งหลายได้รับของประทาน พระวิญญานบริสุทธิ์ โดยพูดภาษาต่างๆ เท่าที่ทรงโปรดให้พูด (กิจการ ๒:๔, ๑๐:๔๔-๔๖, ๑๑:๑๕, ๑๕:๖) ข้อสังเกตคือ เขาทั้งหลายไม่ได้รับของประทานให้พูดภาษาแปลกๆ ได้ตามปรากฏในหนังสือกิจการของอัครสาวก แต่ทุกคนได้รับของประทานให้พูดภาษาต่างๆ ภายหลังที่ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ เปาโลแนะนำให้ผู้รับของประทานพูดภาษาแปลกๆ โดยใช้หนังสือ ๑ โกรินโธ บทที่ ๑๔ เป็นมาตรฐาน

ข้อความในหนังสือกิจการของอัครสาวก เน้นให้เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระมาซีอา จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เพื่อความผิดจะโปรดยกเสียและจงรับพระวิญญานบริสุทธิ์ จงเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าและความเจ็บป่วยจะหาย พวกเหล่านี้ได้รับทั้งของประทานและผลของพระวิญญานตาม (๑ โกรินโธ ๑๒:๑๓-๑๔ ฆะลาเทีย ๕:๒๒-๒๖)

คริสตจักรในระยะแรก ได้ปฏิบัติในพิธีล้างเท้ากับพิธีศีลระลึก (โยฮัน ๑๓:๒-๒๐ ลูกา ๒๒:๑๕-๒๐ ๑ โกรินโธ ๕:๒๒-๒๖) เขาสอนให้รักษาความบริสุทธิ์มีเจตนา จะไม่พองค์พระผู้เป็นเจ้า (เอีบราย ๑๒:๑๔ ฆะลาเทีย ๕:๑๗-๒๖) ที่จะรอดได้นั้นมิใช่เพราะการกระทำแต่โดยพระเมตตาคุณของพระเจ้า (ตามฆะลาเทีย) เขามิได้ถวายเพียงส่วนสิบลดหนึ่งเท่านั้น แต่ก็ได้ถวายทั้งหมด (กิจการ ๔:๓๒-๓๗, ๕:๑-๑๑) การเทศนาของเขาก็เน้นถึงการเสด็จกลับเพื่อจะรับคริสตจักรไปสู่สวรรค์ (มัทธิว ๒๔, กิจการ ๑:๑๑ ๑ โกรินโธ ๑๑:๒๖ ๑ ฆะซะโลนิเก ๔:๑๓-๑๕) เชื่อว่าโลกนี้จะถูกพระนิเคราะห์โทษ ของพระเมษโปดก (วิวรณ์ ๖:๑๒-๑๗) และบึงไฟทะเลไฟจะเป็นจุดจบแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ (วิวรณ์ ๒๐:๑๕, ๒๑:๘)

เท่าที่ได้กล่าวไว้แต่ย่อๆ แสดงถึงการสั่งสอน ของอัครสาวก และการปฏิบัติมาในครั้งแรกเพียงแต่ย่อๆ ถ้าจะบันทึกให้ละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็ต้องเขียนพระคัมภีร์เล่มใหม่ขึ้นถ้าอย่างจะได้คำสั่งสอนอย่างกว้างขวางของอัครสาวกก็ให้คิดต่อข้าพเจ้าด้วย (ฉบับ ๒ “จากนิรันดร์ถึงนิรันดร์”) “หลักความเชื่ออัครสาวก” และ”อนาคตของท่านตามพระคัมภีร์” และ”ความประพฤติและวิถีปฏิบัติงานของนักเทศน์”

ขอให้เปรียบกิจการของคริสตจักรเอเฟโซ เท่าที่ประวัติศาสตร์ทำให้ไว้ในตอนนี้

“เรารู้จักกิจการ และการกระทำของเจ้า” เป็นคริสตจักรที่ยืนยันเข้มแข็งและร้อนรนมาก

“และความเพียรของเจ้า” หลายคน ได้ถูกทรมานถึงตาย

“เจ้าเกลียดชังการประพฤติ และทนการชู้ของเขาไม่ได้” มีคำสอนที่มั่นคงดี

“เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่อวดว่า เขาเป็นอัครสาวกแต่หาได้เป็นอัครสาวกไม่ และเจ้าได้สังเกตว่า เขาเป็นคนปลอม ในฆะลาเทีย ๑ :๖-๘ เปาโลเตือนถึงคำสอนเท็จและหนังสือยูดา ๘-๘ และจากเล่มอื่นๆ อีกมากมาย

“และพวกเจ้าได้มีความเพียร และได้อดทนเพราะเห็นแก่นามของเรา” เขาได้เทิดทูนพระนามของพระเยซูและให้รับบัพติสมาในนามของพระเยซู

“และไม่ได้อ่อนระอาไป” เขาซื้อสัตว์จันตัวตาย

“แต่เจ้าได้สืบทอดความรักดั้งเดิมของเจ้า” คริสตจักรในระยะแรกประกอบด้วย ความรักของพระคริสต์ (มีความตั้งใจดี) และรู้สึกปีติยินดี เมื่อรับเอาความรอดไปทั่วโลก แต่เมื่อมาขึ้นปลายๆ ภายหลังการตายของอัครสาวกแล้ว เขาทั้งหลาย ยึดความรื้อรันทึกรกระทำตามคำสอนให้รัดกุมขึ้น (ซึ่งเขาคงจะได้กระทำ) แต่เราได้ยิน โยฮัน กล่าวไว้ในหนังสือฝากของท่านฉบับที่ ๑,๒,๓ ว่า “คนใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ท่าน เราก็มองเห็นความสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และเพราะเหตุนี้เราจึงรู้ว่า เรารู้จักพระองค์ ถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ ผู้ที่ว่าเขาได้อยู่ในความสว่างแล้ว และยังเกลียดชังพี่น้องอยู่ ก็ยังอยู่ในความมืดจนบัดนี้ เหตุฉะนั้น เราจึงรู้จักความรักของพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงวางชีวิต ของพระองค์เพื่อเรา เราจึงควรจะวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้องด้วย ถ้าจะพูดว่า ฉันรักพระเจ้าและยังเกลียดพี่น้องของตนอยู่ เขาเป็นผู้มูสา เพราะว่ามีคนที่ไม่มีความรักต่อพี่น้อง ที่เขายังเห็นอยู่ เขาจะไปรักพระเจ้าที่เขาไม่เห็นได้อย่างไร? เหตุฉะนั้นข้า- เตือนท่านรักซึ่งกันและกัน ข้า- ได้เขียนมายัง คริสตจักรบ้าง แต่คือโอเตรเฟที่อยากจะเป็นคนใหญ่โต ในจำพวกเขานั้นหารับรองเราไว้ไม่ มีหน้าซ้ำเขาเองยังไม่รับรองพวกพี่น้องนั้น และยังเกลียดคนคนที่ใครจะรับรองเขา และคัดเขาออกจากคริสตจักรเสีย ดูก่อนพวกที่รัก อย่าเอาเยี่ยงอย่างชั่ว แต่จงเอาเยี่ยงอย่างที่ดี” (๑ โยฮัน ๑:๗, ๒:๓,๕, ๓:๑๖, ๔:๒๐, ๒ โยฮัน ๑:๕, ๓ โยฮัน ๑:๕-๑๑) จดหมายเหล่านี้ได้เขียนในปี ๙๐ เช่นนั้นเมื่อจะเปรียบเทียบกับ คริสตจักรเอเฟโซ ก็เห็นว่าเหตุการณ์เหมาะสมกับคำสั่งสอนของระยะนั้น

“จงกลับใจเสียใหม่และอย่าละทิ้งกิจการดั้งเดิมเสีย” เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาครั้งแรก เขารักกันจนขายข้าวของมาแบ่งปันกับผู้ที่ไม่มี

“เจ้าเกลียดชังการกระทำ ของชวานิโกลายตัน” เขาเป็นพยานอันเข้มแข็ง ของพระเยซูคริสต์ ให้ดูคำอธิบายหน้า ๒๕ เรื่อง นิโกลายตันต่อไป

เป็นที่น่าสังเกตว่า ตามรายการปรากฏว่าคริสตจักรนี้เป็นคริสตจักรแห่งเดียวเท่านั้น ที่มีหลักฐาน ซึ่งอัครสาวกได้แต่งตั้งเปาโลได้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ ๓ ปีมาแล้ว ท่านได้ตั้งคริสตจักรเดิมนี้ในอาเซียน้อยด้วย (กิจการ ๑๕:๑) ทั้งนี้ก็ตรงกับข้อความของคำอธิบายถึงเรื่องราว ที่กล่าวถึงคริสตจักรในเมือง เอเฟโซ อันจะเปรียบเทียบกับสมัยแรกของคริสตจักรได้ดี

ระยะที่ ๒ คริสตจักรที่ถูกข่มเหง และถอยหลัง (๖๒-๓๑๓)

ระยะที่สองนี้เปรียบถึงข้อความของ คริสตจักรชะมูระนา เป็นต้นมา เหตุสำคัญคือตั้งแต่มีการข่มเหงครั้งใหญ่ โดยรัฐของโรมัน จนถึงสมัยการฟื้นฟูจิตใจ ของคอนแสดนไทน์ (๖๗-๓๑๓) คอนแสดนไทน์ เป็นจักรพรรดิแห่งกรุงโรมในปี ๓๐๖ และเมื่อได้กลับพระทัยรับเชื่อแล้ว ก็ทรงตั้งตัวพระองค์เองเป็นประมุขของคริสตจักร ฉะนั้นก็จะมีการเปลี่ยนแปลงกิจการของคริสตจักร ซึ่งเราจะได้อภิปรายกันในภายหลังต่อไป

ท่านคงได้สังเกต ถึงการเหลื่อมล้ำระหว่างตอนท้ายของระยะแรก ซึ่งมาต่อกับระยะที่ ๒ พอดี ในระยะนี้ก็คือตกอยู่ในสมัยที่ถูกข่มเหงและการถอยหลัง ซึ่งเป็นการที่จะพรรณนาถึงความถูกข่มเหงอย่างมากมาย เริ่มตั้งแต่ครั้ง เมื่อพวกอัครสาวกได้ล่วงลับไป การข่มเหงนี้ เริ่มตั้งแต่ตั้งคริสตจักรใหม่ๆ ตั้งแต่เซเซฟาโน เป็นคนแรก(กิจการ ๗:๕๔-๕๐) พวกที่เชื่อ ได้ถูกเขียนและจำคุกอยู่เป็นประจำ ตามประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ก็ปรากฏว่าการข่มเหงนี้ถูกกระทำขึ้นโดยรัฐบาลของชาวโรมัน เป็นการเข้าใจผิดๆ ว่า การข่มเหงนี้อุบัติขึ้น จากคณะโรมันคาทอลิก เราจะได้พิจารณากันดูถึงการกระทำในครั้งนี้ก็สืบเนื่องจากพวกรัฐของชาวโรมัน

ข้อความอันลึกกลับนี้ ในระยะนี้ก็เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น จากคริสตจักรชะมูระนา อ่านข้อ ๑๐ ว่า “อย่ากลัวต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งแม้จะต้องทนเอา นี้แน่ะมารจะเอาพวกเจ้าบางคนใส่คุกไว้ เพื่อจะได้ลองดูใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับทุกข์ลำบากถึง ๑๐ วัน แต่เจ้าจงเป็นผู้สัตย์ซื่อตราบเท่าวันตาย และเราจะให้เจ้ามีมงกุฎแห่งชีวิต”

มีการแปลเรื่อง "สิบวัน" จากหลายๆ แ่งต่างกันสิบๆ พันเป็นเวลาของชั่วโมง แห่งวันๆ หนึ่ง, สิบของปีๆ, สำหรับข้าพเจ้า ก็เห็นว่าสำคัญยิ่ง เพราะเรามีเพียงสิบครั้งของการ *ข่มเหงที่เด่น* ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ในสมัยรัฐโรมัน ข้าพเจ้ายังเชื่ออยู่ ว่า แต่ละวันที่เท่ากับการปกครองของเอ็มเปอเรอร์แต่ละองค์ ที่ข่มเหงพลไพร่ของพระเจ้า= ถ้าจะอธิบายตามความหมายของคำ พยากรณ์ ซึ่งเทียบถึงระยะยาวกับระยะของวันนั้น ข้าพเจ้าไม่หมายว่า มีจำกัดเป็นวันละ ๒๔ ชม. แต่วันของแต่ละองค์ของเอ็มเปอเรอร์นั้น จะหมายถึงชีวิตและการปกครองก็ได้

ข้อความเหล่านี้ได้คัดมาจาก "BOOK OF MARTYRS." ซึ่งแต่งโดย ยอนฟอกส์ เกิดที่ ม.ร. บอสตอน ในตำบลลินคอล์น ไชร์ ในปี ค.ศ. ๑๕๑๗ เราก็ได้ค้นหาจากหลายๆ ทางเพื่อเปรียบเทียบ ระหว่างผู้เขียน จากคณะคาทอลิก หรือโปรเตสแตนต์ก็ได้ เราได้เห็นว่าคุณค่าสำคัญ ก็ตรงกันพอดีเว้นแต่ปลีกย่อยในส่วนเล็กๆ น้อย มีต่างกันบ้างเท่านั้น

การข่มเหงครั้งแรก เกิดขึ้นในปี ๖๗ ภายใต้การปกครองของ นิโร เอ็มเปอเรอร์ของโรม ในรัชกาลที่ ๖ พระองค์ได้ปกครองอยู่ ๕ ปี ทรงแสวงหาความคิดเด่น อย่างกว้างขวาง แต่ตกเป็นทาสแห่งอารมณ์ก็ทรงรับสั่งให้เผากรุงโรมเสียโดยคำสั่งให้ ขุนนาง, มหาเถิก, ทหาร เป็นผู้ลงมือก่อวินาศกรรมขึ้น ขณะที่เมืองหลวงนี้ กำลังลุกโชติช่วงอยู่นั้นพระองค์ได้ทรงพิณ อยู่บน หอมารเคินเนิส ทรงร้องเพลงในทำนองเดียวที่ "การอย" ถูกเผาผลาญด้วยไฟ และทรงตรัสโดยเปิดเผยว่า ทรงพระประสงค์ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง พินาศด้วยไฟ ก่อนจะทรงทิวงคตลง

เพลงนี้ได้ไหม้อยู่เก้าวัน และการกระทำครั้งนี้ ได้ถูกประณามอย่างหนักหน่วง ต่อพระองค์ๆ ก็ทรงป้ำย ให้พวก คริสตศาสนิกชนเป็นผู้รับเอาบาปกรรม ซึ่งพระองค์เป็นผู้ก่อฉะนั้นการข่มเหงครั้งแรกจึงอุบัติขึ้น และก็ได้แผ่ออกไปทั่วอาณาจักร ของโรม น้ำใจและความหมายทางด้านจิตใจ ของคริสตศาสนาก็ยังแผ่ออกไป แทนที่จะเจียบเหงาและเสื่อมลงและในระยะนี้เนือง เปาโลกับเปโตร ก็ได้ถูกฆ่าตาย

การข่มเหงครั้งที่ ๒ ต่อคริสตจักร ได้บังเกิดขึ้นในรัชกาลของโดมิเชียน เอ็มเปอเรอร์แห่งโรม ทรงพอพระทัย ในความ โหดร้าย ได้ทรงประหารพระอนุชา เป็นประการแรกและก็ได้เริ่มข่มเหง พวกคริสตศาสนิกชนในปี ๘๑ ทรงตั้งกฎหมายว่า "เมื่อ คริสตศาสนิกชนได้ถูกนำตัวต่อศาล จะไม่พ้นคดีได้เว้นแต่จะเพิกถอนต่อศาสนาของตนเสียก่อน"

ได้มีเรื่องเล่าร้าย พวกคริสเตียน อย่างกว้างขวางในรัชกาลนี้ เช่น ถ้าเกิดกันดารอาหารก็ตี โรคห่าก็ตี แผ่นดินไหวใน บริเวณของประเทศโรมันก็ดี เหตุการณ์เหล่านี้จะต้องตกอยู่แก่พวกคริสเตียนทั้งสิ้น

การอธรรมได้ตกแก่พวกคริสเตียน ในเมื่อได้แสดงตัวต่อผู้พิพากษา ถ้าไม่ทวนคำสาบานก็ดี หรือยอมรับว่าเป็นคริสเตียน ก็ดี ข้อตัดสินที่จะได้รับก็เหมือนกัน

ติโมธีอู ผู้ที่ได้เชื่อจากคำสอนของเปาโล ได้ถูกตีด้วยไม้พลอง และทนต่อบาดแผลได้ถึงสองวันก็ต้องตายลง

การข่มเหงครั้งที่ ๓ พลินีที่สอง ผู้ทรงพระสติปัญญาและชื่อเสียง ได้เห็นการสังหารพวกคริสเตียนตายลงวันๆ หนึ่งตั้ง พันๆ ก็มีความเมตตา และทรงเขียนถึงเทเรน เอ็มเปอเรอร์ว่า "พวกนี้ไม่ได้กระทำการผิดกฎหมายของโรมแม้แต่น้อย"

ท่านอิกเนเชียส ผู้มีชีวิตอยู่ในระยะนี้ และกำลังมีคดีขึ้นประหาร ได้กล่าวขึ้นว่า ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นศิษย์ด้วยคนหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าไม่ประสงค์สิ่งใด แม้จะเป็นสิ่งที่เห็นได้หรือไม่ก็ตาม ขอให้ข้าพเจ้าได้พระคริสต์ก็พอแล้ว แม้จะถูกเผาด้วยไฟหรือถูกตรึง ที่กางเขนก็ตาม จะถูกฝูงสัตว์ฉีกเนื้อ จะถูกหักกระดูกในตัวข้าพเจ้าก็ดีหรือจะเอาร่างไปไม่ให้ละเอียดและให้การชั่วช้าของมาร มากระทำแก่ตัวข้าพเจ้าเป็นประการใดๆ ก็ดี ก็ให้เป็นไปตามใจเถิด ขอให้ข้าพเจ้าได้พระคริสต์มาแทนก็พอใจแล้ว

ท่านเอเดรียน ผู้ปกครองภายหลัง เทเรน ทรงอยู่ในระยะของ *วันที่สาม* ของการข่มเหง และก็ไม่ลดละต่อการข่มเหง พวกคริสเตียน เช่น พระองค์อื่นๆ ต่อๆ กันมา

ที่บริเวณภูเขาอาราราทมีจำนวนคนที่ถูกตรึงอยู่มากมายมีหนามสวมรอบๆ ศีรษะ และที่สี่ข้างศพเหล่านั้นมีรอยถูกแทง คล้ายๆ กับที่ปรากฏตามพระกายของพระคริสต์ เมื่อถูกทรมานบนกางเขน อูสตาเคียส ผู้บังคับบัญชาทหารโรมัน ผู้กล้าหาญผู้หนึ่ง ได้ถูกรับสั่งให้เป็นผู้นำพวกคริสเตียนไปสังหาร แต่ท่านปฏิเสธ เมื่อทรงทราบก็กริ้วและรับสั่งให้ฆ่านานพร้อมทั้งครอบครัวของท่านเสียสิ้น ทั้งนี้หาได้คำนึงถึง ความดีความชอบของท่าน ที่ได้กระทำต่อประเทศโรมแม้แต่น้อย

เมื่อได้เห็นความกล้าหาญและอดทน ต่อการทรมานต่างๆ ประการอย่างใจเย็น ได้ยังผลให้ แคลโลเซอร์เรียส ถึงกับอุทานออกมาว่า “พระเจ้าของพวกคริสเตียนนี้ยิ่งใหญ่แท้ๆ” โดยเพียงแต่คำพูดชมเชยเท่านั้นก็ทรงรับสั่งให้เอาไปประหารเสีย

เมื่อจวนจะสิ้นพระชนม์ของเอเดรียน ในปี ๑๓๘ แอนโทเนียสไฟล์ ก็ได้ขึ้นครองต่อมา พระองค์ทรงประกอบด้วยพระเมตตายิ่งกว่าองค์อื่นๆ ได้ทรงยับยั้งไม่ให้มีการข่มเหงพวกคริสเตียนต่อไป

การข่มเหงครั้งที่ ๔ ประมาณปี ๑๖๒ ภายใต้การขึ้นครองของ มาร์คัสออร์เลียส แอนโทนิเนส แห่งกรุงโรมแม้ว่าพระองค์มีความสามารถ ในการศึกษาทางปรัชญา และการปกครองเป็นอย่างดี แต่ก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติให้ราบรื่นต่อคริสเตียนได้ แต่ทรงใช้ความรุนแรง และเกลียดชังต่อพวกคริสเตียน ที่กำลังได้รับความเจ็บปวดเช่น ถูกหนามตำ ถูกหอยบาด และบ้างก็ถูกเขียนติจนแลเห็นเส้นเอ็นขาด ซึ่งเป็นการทรมาน อย่างหาที่เปรียบมิได้ เท่าที่ได้เคยพบมาบางคนก็ได้รับความทรมาน จนตายคามือ อย่างน่าทุเรศแสนสาหัส

พอลลีคาร์ ผู้เป็นเจ้าอธิการ แห่งคริสตจักร ชะมูรนาได้ทราบที่กำลังถูกตามล่าตัวจึงได้หนี แต่เคราะห์ร้ายที่เด็กมาพบเข้าแล้วได้ถูกจับกุมตัวไว้ เจ้าหน้าที่ของห้องให้สาบานโดยกล่าวหาว่าฆ่าต่อพระนามของพระคริสต์ แล้วจะปล่อยไปท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าได้รับใช้พระคริสต์เจ้ามา ๘๐ ปี แล้ว และไม่มีครั้งใดเลย ที่พระองค์ได้กระทำให้ข้าพเจ้าผิดหวังฉะนั้นสมควรที่ข้าพเจ้าจะพูดหาว่าข้าพเจ้าต่อภัยพระผู้ช่วยของข้าพเจ้าได้อย่างไร?” ดังนั้นเขาก็ได้เอาตัวท่านเผาไฟเสียทั้งเป็น และแทงท่านให้ถึงความตาย และเลือดท่านได้ไหลมากจนทำให้ไฟมอดไปรอบๆ ตัวท่าน

การข่มเหงครั้งที่ ๕ ได้เริ่มต้นตั้งแต่ เซอร์เวอริสในปี ๑๘๒ พระองค์ทรงพระประชวรหนัก แต่พวกคริสเตียนได้รักษาให้ทุเลาขึ้น ดังนั้นจึงทรงชอบพวกคริสเตียน แต่ประชาชนไม่ชอบในการที่ทรงสนับสนุนพวกคริสเตียน กฎที่วางไว้ให้กดขี่พวกคริสเตียน ก็ยังใช้กันอยู่ ดังนั้นประชาชนจึงได้ถือโอกาส ใช้กฎนั้นบังคับและกดขี่พวกคริสเตียนต่อไปความเจริญก้าวหน้า ของพวกคริสเตียน กระทำให้พวกไม่มีศาสนาตื่นตัวขึ้นอย่างผิดปกติ เขาจึงใช้กฎตามแบบฉบับของนิโร มากระทำกับพวกคริสเตียนต่อไป เทอร์บูลิอันผู้ได้อยู่ในสมัยนี้ได้ให้ทัศนะว่า “ถ้าจะขับไล่พวกคริสเตียนให้ออกพ้นจากกรุงโรมให้สิ้นแล้ว พลเมืองในกรุงโรมก็จะมีเหลืออยู่น้อยเต็มที”

การข่มเหงครั้งที่ ๖ ในปี ๒๓๕ ภายใต้การปกครองของ แม็กซิมินัส ในระยะนี้เป็นระยะที่ แม็กซิมินัส ได้เริ่มใช้การข่มเหงอีกต่อไป ปรากฏว่า พวกคริสเตียนถูกสังหาร “ตายหมู่” โดยปราศจากการพิพากษาใดๆ ทั้งสิ้น ได้ถูกฝังอย่างไม่มียาระเบียบ นับเป็นกองๆ กองละ ๕๐ หรือ ๖๐ คน ทั้งลงหลุมปราศจากผ้าปิดกายอย่างน่าอุจาดที่สุด

แม็กซิมินัสจอมโหดร้าย เมื่อจวนจะตาย ในปี ๒๓๘ ได้ให้กอร์เดียน ครองกรุงโรมแทนพระองค์ต่อไป ระหว่างระยะนี้กับการครองของ ฟิลิป ภายหลังพระองค์นั้น คริสตจักรก็ได้พ้นจากการข่มเหงประมาณ ๑๐ ปีเศษ แม้ว่าจะมีบ้างในเมื่อ อเล็กซานเดรีย ซึ่งเอ็มเปอร์เรอ์ก็หาทรงทราบไม่

การข่มเหงครั้งที่ ๗ ภายใต้การปกครองของ ดีเซียส ในปี ๒๔๘ เพราะเหตุว่า ฟิลิป ได้ทรงโปรดปรานต่อคริสตจักร ในระยะที่ท่านปกครองกรุงโรมอยู่ ทำให้คริสตจักรขยายตัวมาก การข่มเหงก็เบาบางลงไป จนถึงระยะของดีเซียสจึงมีการเพิ่มความข่มเหงให้ยังเกิดขึ้นอีก เพราะเหตุนี้ ดีเซียสจึงได้ใช้การกระทำอย่างรุนแรง คล้ายๆ กับจะถอนรากถอนโคนไม่ให้มีชื่อคริสเตียน

เหลืออยู่ต่อไป และก็ไม่มัน่าจะเป็นไปได้ที่กิตติคุณจะได้รับค่าพร้อย เพราะได้รับเอาคำสอนที่ใจในคริสตจักร ระหว่างที่การข่มเหงได้เพลาลง ในระยะที่ฟิลิป ปกครองอยู่

มีชื่อผู้ที่ถูกฆ่าในระยะนี้มากมายเหมือนกัน เช่น เฟเบียนเมื่อเดือน ม.ค ๒๕๐ ในปี ๒๕๐ ท่านผู้นี้ได้ถูกตัดศีรษะ ยูเลียน ถูกใส่กระสอบหนังมีทั้งงูพิษและแมลงปอง แล้วโยนทิ้งลงในทะเล เปโตร, แห่งวินัส, ถูกตัดศีรษะ และอีกหลายๆคนที่ไม่ได้ลงไว้ในที่นี้

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่สตัยชื่อแท้ ได้ปฏิเสธพระเจ้าก็ยังมีเหมือนกัน เช่น นิคโคมาคัส เมื่อถูกนำมาต่อหน้าเจ้าหน้าที่ ในข้อหาที่เป็นคริสเตียนผู้หนึ่ง ได้ถูกให้ถวายเครื่องบูชาต่อรูปเคารพ เขาผู้นี้ได้ปฏิเสธ แล้วก็ให้ลงโทษโดยใส่ข้อโยงชกกระดูก แต่เมื่อได้ทนต่อความทรมานไม่ไหวจึงขอถอนคำปฏิญาณ อีกสักครู่หนึ่งต่อมาภายหลังที่ถอนคำปฏิญาณ เขาก็ได้รับความเจ็บปวดอย่างสาหัส ล้มทั้งยืนและก็ตายลงทันที

เด็นนิสา หญิงสาววัย ๑๖ ปี ได้กล่าวขึ้นลอยๆ ว่า”อ้ายบ๊อชบ, เหตุไฉนเจ้าจึงแลกความสุขชั่วคราวกับความทุกข์นิรันดรได้ง่ายๆ นะกเล่า?” และเธอก็ได้ถูกตัดศีรษะเพราะคำกล่าวของเธอ

การข่มเหงครั้งที่ ๘ ภายใต้การปกครองของเวลเลอร์เรียน ในปี ๒๕๓ เริ่มตั้งแต่เมษา.จนถึง ๓ ปีกับ ๖เดือน ผู้ที่ต้องเสียชีวิตในระยะนั้นนับไม่ถ้วน การทรมานทุกข์ทรมานอย่างสาหัสก็มากเช่นกันไม่ละหรือยกเว้นไม่ว่าจะมีศเป็นชายหญิงแก่หรือหนุ่ม จะต้องพินาศสิ้นทุกคน

ให้เราฟัง เรื่องของผู้ที่ตายในพระศาสนา คือท่านลอเรนส์ ให้ฟังอย่างใกล้ชิด เพื่อจะทำให้จิตใจที่เย็นเฉื่อยของเราได้ร้อนขึ้น โดยความร้อนรนจากใจจริงของท่าน ท่านไม่ยอมบอกให้เจ้าหน้าที่รู้แหล่งของคริสเตียนที่อยากจน แต่ท่านกลับสนับสนุนเขาเหล่านี้ เพราะถือว่าพวกเขาจนเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่มีความของคริสตจักร เอ็มเปอ์เรอ ทรงพิโรธมากและตรัสขึ้นว่า “สุ่มไฟให้ร้อนยิ่งขึ้น อย่าลละ เอาเจ้าไฟรนี้ไปเขียนด้วยหาว เขาไม้กระแทกมันให้เจ็บ ชกต่อขมัน ไข่ตะบองทุบสมอมมันเสีย มันคิดว่าจะล่อลวง เล่นตลกกับเราได้หรือ เอาคิมเผาไฟแดงๆ จี้มันเข้า เอาสังกะสีนาบตัวมันเข้า เอาโซ่เส้นโตๆ ล่ามัน เอาสามง่ามร้อนๆ และให้มันนอนบนเตียงอย่างสคพลิกไปพลิกมา ทำให้สาสมกับตำแหน่งของพวกเจ้า ผู้ทรมานมนุษย์อุบาทว์ จงอย่าละมือเลย” พอตรัสเสร็จ ทุกสิ่งก็ได้มุ่งไปยังตัวของ ลอเรนส์ อย่างพร้อมเพรียงกัน

ในปี ๒๖๐ แกลลีนิส ผู้ราชบุตรของ แวลเลอร์เรียนลอเรนส์ ได้ครองแทนพระราชบิดา และตลอดระยะนี้ (ยังมีบ้างประปราย) คริสตจักรก็ได้รับความสุขตั้งหลายปี

การข่มเหงครั้งที่ ๙ ภายใต้การปกครองของ ออริเลียน ในปี ๒๖๔ เป็นระยะการปกครองที่ไม่มัน และก็ไม่คู่ร้ายต่อคริสเตียนเท่าใดนัก ก็เป็นเพราะเหตุที่เกิดมาขึ้นระหว่างพงศ์พันธุ์ของ เอ็มเปอ์เรอ ได้มีการฆ่า พวกคริสเตียนสองรายตามที่บ้านทีกไว้ แทกซิดส์ ก็ได้ขึ้นเสวยราชย์แทนออริเลียน และโพรบัส ก็รับราชสมบัติแทน แทกซิดส์ ตลอดระยะนี้คริสตจักรก็มีความสุข

การข่มเหงครั้งที่ ๑๐ เป็นครั้งสุดท้าย โดยรัฐของโรมัน ภายใต้การปกครองได้ ไดโกลิเทียน ในปี๓๐๓ เพราะเหตุที่คริสเตียน ได้ทวีจำนวนมากขึ้นและมั่งที่และเป็นการเกลียดชังของ แกลลีเรียส พระราชโอรสบุญธรรมของไดโกลิเทียน จึงได้บังเกิดการข่มเหงครั้งนี้ขึ้นอีก

วันที่จะบังเกิดการนองเลือด ได้นัดหมายไว้ตรงกับวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ในปี ๓๐๓ เป็นวันที่คำหมายของความสิ้นสุดลงของคริสเตียน พอถึงวันกำหนดของการข่มเหงได้เริ่มขึ้นที่เมือง นิคโคมีเดีย โดยเปิดประตูโบสถ์และยึดครองหนังสือสำคัญต่างๆ ไว้ แล้วก็นำไปเผาไฟเสีย การกระทำครั้งนี้เป็นการเปิดเผยต่อพระพักตร์ของ ไดโกลิเทียน และแกลลีเรียส ซึ่งไม่ทรงพอ

พระทัย แม้จะได้เผาแต่หนังสือเท่านั้น แต่ก็ยังจะเผาโบสถ์ให้ราบเตียนลงด้วย ยังมีคำสั่งตามมาให้ทำลายหนังสือและโบสถ์ทั่วๆ ไปด้วย ผลก็คือไม่ให้มีการปกครองในคณะใดๆ ของจำพวกคริสเตียนอีกต่อไปถ้าเป็นคริสเตียนทุกคนก็ผิดกฎหมายด้วย

การข่มเหงในระยะนี้ ปรากฏอยู่ที่อาณาจักรเมืองโรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางตะวันออก เนื่องจากเป็นเวลานานตั้งสิบปี ก็ไม่อาจจะคำนวณถึงผู้ที่ถูกฆ่าตายเป็นจำนวนเท่าใดและก็ไม่สามารที่จะบอก ถึงลักษณะการตายจะเป็น โดยวิธีใดด้วย

มีคำพังเพยกล่าวถึงการข่มเหง ของพวกคริสเตียนว่า “ที่บนพื้นดินก็มีแต่ข่มเหง แต่ใต้ดินเป็นที่ๆ ใช้สำหรับอธิษฐาน ของหมู่คริสเตียน สัญลักษณ์แห่งชีวิตของคริสเตียนก็คือ สถานแห่งความบันเทิง และที่ๆ เก็บซากศพใต้ดิน ภายใต้การขุดพบในเมืองโรมคือที่เก็บซากศพ ซึ่งเป็นทั้งที่นมัสการและที่ฝังศพ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า กับพวกคริสเตียน ได้ใช้ที่ใต้ดินนี้ฝังคนตาย เมื่อพบศพคริสเตียนก็จะรู้ว่า การตายนั้นเกิดขึ้นโดยวิธีใด บางศพจะไม่มีหัว ซึ่งโครงกับไหลหัก ส่วนกระดูกนั้นกร่อนหรือผุ เนื่องจากถูกไฟเผา (จบข้ออ้างอิง)

“โอ ขอให้พวกคริสตศาสนิกชนในสมัยนี้ ได้รับพระคุณจากพระองค์ ให้มีจิตตั้งมั่นในพระองค์เจ้า ที่จะต่อต้านกับการข่มเหงเช่น ตัวอย่างของคริสตจักรดั้งเดิมเกิดพระองค์เจ้าข้า!” ขอให้คำอธิษฐานนี้เป็นคำอธิษฐาน ที่ออกจากจิตใจที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ เพราะเราไม่สามารถจะรู้ถึงเรื่องอนาคตได้

การข่มเหงนี้ได้สิ้นสุดลงในสมัยที่ คอนสแตนติน ได้มาเป็นเอมเปอร์เรอ ในปี ๓๐๖ และเป็นคริสเตียน ในเวลาต่อมา เรื่องของ คอนสแตนติน ได้บันทึกไว้ในหนังสือของ บี.เค. คูเปอร์ คริสตจักรในประวัติศาสตร์ ละเอียดและดีกว่า ฟอกส์ บุค ออฟมาเตอร์ และเราจะใช้กันตามนี้เพียงย่อ ๆ (อ้างอิง)

ทหาร โรมันในประเทศอังกฤษ ได้ประกาศแต่งตั้งให้คอนสแตนติน เป็นเอมเปอร์เรอ ในปี ๓๐๖ เช่นนั้นอาณาจักรของพระองค์ก็จะปกครองประเทศอังกฤษ , กอล, (ฝรั่งเศสปัจจุบันนี้) และสเปน แม็กเซ็นเทียส ปกครองเมืองอิตาลีและแอฟริกาเหนือ แต่ก็ก็จะปกครอง ตลอดทั้งภาคตะวันตกของอาณาจักรโรมด้วย

แม็กเซ็นเทียส ยังแสดงความเป็นศัตรูต่อกอนสแตนตินอย่างเปิดเผย ก่อนเตรียมการรบ คอนสแตนตินก็บุกอิตาลีโดยนำกองทัพเป็นจำนวนสี่หมื่นคน แต่กองทัพของแม็กเซ็นเทียสมีจำนวนใหญ่กว่า คอนสแตนตินตั้งสามเท่า

คอนสแตนตินรู้สึกว่ เหลือกำลังและอยู่ในภัยอันตรายมาก รู้ว่าจะต้องขอกำลังจากเบื้องบนมาช่วย (ตามข่าวที่เล่าไว้) ก่อนสงครามตอนเย็น คอนสแตนตินได้เห็นเป็นรูปกางเขนบนท้องฟ้า กำลังพระอาทิตย์จวนจะตกทางตะวันตกและทรงเห็นแสงสว่างเป็นดวงหนังสือเป็นคำดังนี้ “Hoc Signo Vinces” ซึ่งแปลว่า “ตามเครื่องหมายนี้จึงมีชัย”

กองทัพของแม็กเซ็นเทียส ก็พ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นคอนสแตนตินทรงรู้ว่า พระเจ้าของพวกคริสเตียนทรงช่วยเหลือพระองค์ และได้รับเชื่อทางศาสนาคริสเตียนด้วย (จบคำอ้างอิง)

คอนสแตนตินก็ได้ออกฎีกาในเมืองมิแลนในปี ๓๑๓ เกี่ยวกับศาสนา ให้เลิกการข่มเหงต่างๆ และให้ทุกคนมีเสรีภาพทำตามความเห็นชอบของแต่ละบุคคล แม้ว่าในระยะนี้คริสตจักรจางหายไปจาก คำสอนของอัครสาวก ก็ให้เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับผู้ที่มิอทธิพล ให้เรามีสิทธิ์ที่จะนมัสการพระเจ้า ตามความปรารถนาได้ ขออย่าให้โอกาสเช่นนี้บันดาลให้โลก ต้องสูญเสียอิสรภาพ ทางศาสนา (แม้ว่าผู้ที่ขาดอิสรภาพเช่นนี้ ยังมีอยู่บ้าง) ที่เรานมัสการตามใจชอบของเรา ขอพระคุณพระเจ้า สำหรับผู้ที่มีใจหนักแน่น ขอให้เราเป็นผู้ที่อดทนต่อกันและกัน ในการที่ให้สิทธิ์แก่ผู้อื่นที่เชื่อในทศนะของเขา แม้ว่าจะผิดกว่าเราและจะได้รับความเสียหายมาสู่ตัวของเขาในที่สุด

เมื่อเราเห็นผู้ที่ต้องเสียชีวิต เพราะความเชื่อมั่นของเขาตามปรากฏในประวัติศาสตร์ เราก็รู้สึกต่อมตัวของเรา และอดที่จะชมเชย เขาทั้งหลายเสียไม่ได้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าเขามีความเชื่อพอที่จะตายแทนได้ แต่ความร้อนรนที่อุตสาหกรรมรักษาความเชื่อซึ่งเมื่อก่อนได้ทรงโปรดประทานแก่สิทธิชนไว้ก็กลับกลายเป็นเย็นลง (ยูดา ๓) เราได้บันทึกคำพูดของอัครสาวกไว้ก่อนตายว่า “ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลาย ได้มีใจรวนเรผินหน้าหนีโดยเร็ว จากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาภคิคุณอื่น ซึ่งมีโชอย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่รบกวนท่านทั้งหลาย และปรารถนาที่จะย้ายภคิคุณของพระคริสต์ แต่ว่ามาตรแม้นเราก็คือ หรือทูสวรค์ก็คื จะมาประกาศภคิคุณอื่นแก่ท่านนอกจากที่เรา ได้ประกาศแก่ท่านแล้ว ก็ให้ผู้

นั่นถูกแข่งสภาพที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดเดี๋ยวนี้อีกว่า ถ้าผู้ใดจะมาประกาศกิตติคุณอื่นแก่ท่านที่ผิดกับซึ่งท่านได้รับแล้วนั้นก็ให้ผู้นั้นถูกแข่งสภาพ” (มาลาเชีย ๑:๖-๘)

ให้เราอ้างคำบันทึกของ คูเปอร์ในหนังสือ “คริสตจักรในประวัติศาสตร์” กล่าวไว้ว่า “ท่านคงจะจำได้ว่า พวกสานุศิษย์ไม่เข้าใจคำสอนอีกมากมายของพระคริสต์ ตั้งนานมาแล้ว เรารู้จากการเขียนของจำพวกอัครสาวก ผู้อาวุโสเป็นต้นมา เขาเหล่านั้นยังไม่บรรลุถึงความจริง ในคำสอนของพระคริสต์ตั้ง ๑๐๐ปีเศษ เท่าที่ปรากฏในพระคัมภีร์เลย เขาเข้าใจเรื่องของศาสนาคริสเตียนอย่างง่าย ๆ เขาเข้าใจว่าพระคริสต์เป็นแต่ผู้แสดง พระสติปัญญาของ พระเจ้าที่ยิ่งแก่แต่องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ เป็นผู้ที่ประกาศถึงศีลธรรมอย่างสูงยิ่งผู้หนึ่งเท่านั้น แต่เป็นการสำคัญยิ่งที่จำพวกอัครสาวกอาวุโสเหล่านี้ต้องการรู้ถึงความจริงของพระคริสต์ เขาทั้งหลายได้เขียนและวิจารณ์ในเรื่องของพระคริสต์ (จบคำอ้าง)

เราารู้สึกเสียใจยิ่ง เมื่อมาพูดถึงความจริงตามประวัติศาสตร์ของคริสตจักร พระเยซูไม่ได้สั่งสอน พวกอัครสาวกหรือ? พระองค์ไม่ได้สอนให้เป็นอย่างศิโยนหรือ? พระองค์ได้ตรัสว่า “พระองค์ทรงบันดาลให้เขาทั้งหลายเกิดสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา ๒๔:๔๕) โอ ขอให้เราพอใจที่จะรับฟัง พระคำของพระเจ้าเถิด! จำพวกที่เข้าใจว่าตัวเขาคิดลึกลับที่มักจะแต่งเติมพระคำของพระเจ้าขึ้น ฉะนั้นในระยะนั้น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงหลักความเชื่อและเพิ่มเติมคำสอนขึ้น เขาไม่ใช่พวกที่มีสติปัญญาเลย แต่เป็นผู้นำความเสียหายให้แก่คริสตจักร

ในหนังสือ “ฟอกส์แห่งการเสียชีวิต” มีปรากฏในหน้า ๑๐ มีชื่อ ยัสติน ผู้มีอิทธิพลในสมัยนั้น ท่านมีชื่อว่า ยัสติน มาเตอร์ เพราะถูกตัดศีรษะ เป็นนักปรัชญาอันลือนามในสมัยเมื่อท่านได้กลับใจ มารับเชื่อในพระเยซูคริสต์ ท่านได้ศึกษาทางปรัชญา คณะชะโตอิก และเพริแพติก และมุ่งจะเอาอีกแขนงหนึ่งของ คณะแพะโกเรียน ท่านชำนาญทางเมตอดิกและอื่นๆ คำสอนตามหลักวิชาทางปรัชญาเหล่านี้ยิ่งเข้ามาแทรกซึม คำสอนที่ง่าย และธรรมดา แห่งพระคำพระเจ้าเสีย (จบคำอ้าง)

การโต้แย้งครั้งแรก เนื่องจากหลักข้อสอนของคริสตจักรเกี่ยวกับ พระคริสต์ผู้เป็นมนุษย์

ในคำบรรยายดังต่อไปนี้ ข้าพเจ้าได้อ้างจากหนังสือประวัติศาสตร์หกเล่ม ฉะนั้นจะไม่ขอเขียนชื่อหกหนังสือเหล่านี้ลงเพื่ออ้างไว้ ขอให้เข้าใจตามนี้ด้วย

การโต้แย้งระหว่างคำสอนครั้งแรก ในคริสตจักรคือเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และสภาพของพระเจ้านั้น เป็นอิทธิพลจากเทอร์ทูลเลียนผู้ได้ใช้คำ (ทรินิตี้) ตรีเอกานุภาพในปี ๒๐๐ เป็นต้นมา บางคนได้สอนว่าเขาเป็นคนริเริ่มการสอนเรื่อง “ทรินิตี้” นี้มา เพราะเขาเป็นคนที่ใช้คำนี้คือ “ทรินิตี้” แต่แท้ที่จริงยัสตินมาเตอร์ได้สอนเรื่องนี้ คือเอกานุภาพขึ้นประมาณปีที่ ๑๕๐ ในเวลานี้ขณะเมื่อได้รับบัพติศมาในน้ำได้ใช้ตำแหน่งของพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ มีผู้หนึ่งชื่ออิลิสตัน ออกเกอร์ เป็นคนแรกสอนว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์แตกต่างกันกับพระเจ้า เป็นสิ่งที่ทำให้รู้ว่าคำ “ทรินิตี้” ไม่เคยปรากฏในพระคัมภีร์ และคำนี้ก็ไม่ได้ปรากฏในประวัติศาสตร์จนถึงศตวรรษที่สาม

เทอร์ทูลเลียนผู้มีอิทธิพลทางทนายความ และเป็นนักสุนทรพจน์และนักเขียน ได้รับรองคำสอนแบบนี้ จึงเป็นเหตุให้มีผู้เลื่อมใสมาก มีข้อความในตอนหนึ่งว่าระหว่างศตวรรษที่ ๒ เทอร์ทูลเลียนได้นำเอาคำ (ทรินิตี้) มาใช้ทางศาสนาสาสตร์ โดยได้แสดงถึงลักษณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แจ่มแจ้งขึ้น (หมายถึงได้แยกให้เป็นอีกองค์หนึ่งจากพระเจ้าขึ้นมา) เราขอคัดมาดังนี้ “ในฐานะที่พูดตามหลักของหมอสอนศาสนาแล้ว ท่านคิดที่จะให้คำจำกัดความของคำว่า (ทรินิตี้) ไว้ก่อนและได้ยึดเอาแนวนี้ให้เป็นหลักแห่งคำสอนต่อไป “ นักประวัติศาสตร์กล่าวว่า เหตุที่เทอร์ทูลเลียนได้แนะนำให้ใช้คำนี้ขึ้น ก็ประสงค์จะให้ชาวลาตินรู้ข้อความง่ายขึ้นอย่างกว้างขวาง และได้กล่าวต่อไปว่า พวกถือพระรูปต่างๆ ก็เชื่อในพระเจ้าสามองค์ และทำพิธีจุ่มน้ำสามครั้งถึงการชำระ ดังนั้นผู้ประกาศตามแนวใหม่ก็รู้สึกว่ามีผู้ที่ยอมรับและเข้าใจตามแบบนี้ได้เป็นอย่างดี

(เพราะมีเค้าความคล้ายคลึงกับศาสนา ของคนเป็นส่วนมากศาสตราจารย์ แม็กเคลน ได้เพิ่มเติมอีกว่า เทอร์ทูลเลียนยังได้ให้แนวคิดถึงพิธีรับบัพติศมา โดยให้ผู้ที่เข้าในพิธีนี้จุ่มตัวสามครั้ง เพื่อเป็นการถวายตัวต่อพระเจ้าแต่ละองค์ ดังนั้นพิธีรับบัพติศมาตามแบบบัพติศมา สามพระองค์นี้ได้เริ่มกระทำขึ้นจนถึงคณะของคริสตจักรโรมันคาทอลิกก็ได้ใช้พิธีจุ่มครั้งเดียว แต่ที่ใช้สูตรตรีเอกานุ

ภาพในนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับฟอกส์ได้กล่าว “คำสอนนี้ ผิดจากคำสอนเดิมที่ให้ไว้ ได้แทรกซึมเข้ามาสู่คริสตจักร จากการยกย่องเหตุผลของมนุษย์ มาต่อสู้กับคำสอนที่พระเจ้าทรงสำแดงขึ้น” (หน้า ๑๘)

นี่ก็คือตัวอย่างซึ่งมนุษย์ใช้ความคิดนึกของตนเองตามความเชื่อและประเพณีที่ได้รับและสอนต่อกันมาโดยผู้ประกาศของชาวต่างประเทศ จนกระทั่งทำให้คริสตจักรหลงและถอยหลังจากความเชื่อเดิมของอัครสาวก เข้าสู่สมัยที่มีคของยุคนั้น

การถอยหลังครั้งนี้ ก็ตรงกับคำสอนของคริสตจักรชะมูระนาอย่างถูกต้องอย่างยิ่ง ในข้อ ๕ อ่านว่า “เรารู้จักการทุกข์ยากลำบากและการยากจนของพวกเจ้า ที่กล่าวว่าเขาเป็นพวกยูดา และหาได้เป็นไม่ แต่เป็นสาวกของซาตาน” อย่างไรก็ตาม ให้เราระวังและจำไว้ว่า แม้จะตกอยู่ในระยะที่มีคำสอนเท็จอยู่ทั่วไป พระเจ้าทรงมีผู้ที่สัตย์ซื่อซ่อนเร้นอยู่ พร้อมเสมอที่จะยื่นหัตถ์ต่อสู้เพื่อความจริง และสิ่งที่ทรงอำนาจของกิตติคุณของพระคริสต์ เช่นในสมัยของเอลิยาเป็นต้น (๑ พงศาวดารกษัตริย์ ๑๔:๘-๑๘) แม้ว่าพวกที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าจะถูกประณามว่า เป็นผู้แย้งต่อศาสนาของตน และก็ถูกลงโทษถึงตายเพื่อความจริงอย่างกล้าหาญ ซึ่งเขาได้ปฏิบัติมาเป็นอย่างดี

ให้เราเปรียบเทียบความจริงในประวัติศาสตร์ กับข้อความของคริสตจักรชะมูระนาต่อไป (วิวรณ์ ๒;๘-๑๑) การเปรียบเทียบตอนนี้อัจฉริยะยิ่งนัก

เรารู้จักการทุกข์ยากลำบาก เป็นระยะแห่งการข่มเหงที่ยิ่งใหญ่สำหรับคริสตจักรอย่างที่ไม่เคยมี หรือไม่เคยมีมาตั้งแต่นั้นมาเลย (ดูหน้า ๕๘-๖๒)

และการยากจนของพวกเจ้า การยากจนมักเป็นผลของการถูกข่มเหง ผู้ที่เชื่อในสมัยนั้นโดยมากมักเป็นคนยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) คริสตศาสนิกชนเหล่านี้มีความมั่งมีโดยความเชื่อ และมั่งมีฝ่ายจิตวิญญาณ อนาคตและเทวดาแห่งสวรรค์คอยรับใช้ และปรนนิบัติเขาทั้งหลายอย่างเต็มที่ (โปรดดูคำพยานของโพลีคาร์พหน้า ๖๐ ก)

และเรารู้จักถ้อยคำหยาดคายแห่งคนเหล่านั้น ที่กล่าวว่าเขาเป็นพวกยูดา และหาได้เป็นไม่ แต่เป็นสภาของซาตาน ในสมัยนั้นมีหลายคนสอนคำเท็จเช่น เทอร์ทูลเลียน ผู้เป็นคนแรกที่ใช้คำว่า “ตรีเอกานุภาพ” เป็นต้น (โปรดดูหน้า ๖๗ ก)

อย่ากลัวต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งเจ้าจะต้องทนเอาที่แน่มารจะเอาพวกเจ้าบางคนใส่คุก เพื่อจะได้ลองดูใจเจ้าและเจ้าทั้งหลายจะได้รับทุกข์ลำบากถึง สิบวัน แต่เจ้าจงเป็นผู้สัตย์ซื่อตราบเท่าวันตาย และเราจะให้เจ้ามีมงกุฎแห่งชีวิตเป็นการอัครรรย์ ยิ่งนักที่มีการข่มเหงอันยิ่งใหญ่สิบครั้ง ซึ่งตรงกับยุคประวัติศาสตร์แห่งคริสตจักรนี้ (โปรดดูหน้า ๕๘-๖๒)

ผู้ใดมีหูฟังได้ก็ให้ฟังข้อความ ซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ถ้าผู้ใดมิชยชนะ ความตายที่สองจะทำร้ายแก่ผู้นั้นหาไม่ได้เลย จำพวกที่ได้ถูกฆ่าตาย

ระยะที่สาม คริสตจักรดินรน (ตะเกียกตะกาย) (ค.ศ. ๓๑๓-๔๗๖)

คริสตจักรและบรรดาผู้นำ พากันชื่นชมยินดีต่อชัยชนะอันยิ่งใหญ่ พระเจ้าจักรพรรดิคอนแสตนติน ทรงเป็นคริสเตียนแต่นี้กลับเป็นห่วงคลั่งกอบจมลงไปในความหลงผิดและคำสอนผิด (เฮ็บบราย ๑๒:๑-๒) ประวัติศาสตร์คริสตจักรตอนนี้ตั้งต้นเมื่อคอนแสตนตินเป็นคริสเตียน ไปจนถึงอาณาจักรโรมันล่มจมในปี ๔๗๖ ข้อความสำหรับคริสตจักรประมาโหม่นตรงกับตอนนี้

ขอกล่าวถึงระยะที่สอง... คือมีบางตอนที่เรากลับไปประวัติศาสตร์บ่งไว้ชัดเจนว่าภายใน ๕๐ ปี หลังจากอัครสาวกคนสุดท้ายตายแล้ว คริสตจักรก็เริ่มแตกแยกกันเป็นคณะต่างๆ แล้วโต้แย้งกันเพราะคำสอนต่างๆ อย่างรุนแรง เมื่อโพลิคาร์พเดินทางผ่านมาร์ซัน (ผู้เป็นเพื่อนเก่าแต่เชื่อกันคนละอย่าง) เขาก็ทำเฉยๆ ไม่ทักทายน มาร์ซันขวางไว้แล้วถามว่า “คุณไม่รู้จักผมแล้วรีโพลิคาร์พ?” ก็ได้รับคำตอบว่า “ครับ, ผมรู้ว่าคุณเป็นใคร คุณเป็นลูกห่าปีของมาร” (หนังสือประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ของคูเปอร์) โดยเหตุที่มีความขัดแย้งกันจึงเกิด “หลักข้อเชื่อรายชื่อหนังสือ ที่รับรองว่าเป็นพระคัมภีร์และองค์การ” ขึ้นคำว่าหลักข้อเชื่อ (creed) นั้นหมายความว่า “ข้าพเจ้าเชื่อดังนี้ ส่วนคือว่า “canon” นั้นมีหลายความหมาย แต่ในที่นี้แปลว่า “รายชื่อหนังสือที่พระเจ้าทรงดลใจ” (คือทั้งพระคัมภีร์เก่าและใหม่) รายชื่อนี้ก็ตรงกับสารบัญ ในพระคัมภีร์ของเรา และเรียงตามลำดับเหมือนกันด้วย

เมื่อเดิมนั้นองค์การ (หรือระเบียบการ) ประกอบด้วยคณะผู้ปกครองเป็นผู้นำคริสตจักร ผู้ที่มีความสามารถมากที่สุดเป็นผู้เทศนา แต่ในไม่ช้าก็เปลี่ยนไป “เจ้าอธิการแบบพระราช” บังเกิดขึ้น เขามีอำนาจเด็ดขาดในคริสตจักรอิกเนเทียส์ (อยู่หลังจากโยฮันตายเพียงไม่กี่ปี) ได้เขียนว่า “ท่านทั้งหลายทุกคนจงติดตามผู้ปกครองเหมือนพระเยซูคริสต์ทรงเชื่อฟังพระบิดา อย่าทำอะไรโดยปราศจากผู้ปกครองของท่าน” (หนังสือคริสตจักรในประวัติศาสตร์) ตอนนี้เองมีองค์การหนึ่งตั้งขึ้นคือ “คริสตจักรคาโธลิก” ซึ่งแปลว่า คริสตจักรสากล (โปรดสังเกตว่านี่ไม่ใช่องค์การโรมันคาโธลิกที่ตั้งขึ้นภายหลัง) ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับหลักข้อเชื่อใหม่นั้น เขาก็ถือว่าเป็นพวก “นอกคอก” หรือ “หลงผิด” “heretics” คริสตจักรนี้ใหญ่ที่สุดและได้สมาชิกคนสำคัญไว้คือ จักรพรรดิคอนแสตนติน เมื่อ ค.ศ. ๓๑๓

บัดนี้ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ของอาณาจักรก็เป็นคริสเตียนแล้วแทนที่จะกดขี่คริสตจักรท่านก็แสดงความเมตตา พระคาโธลิกไม่ต้องถูกบังคับให้ทำงานต่ำๆ อีกต่อไป คอนแสตนตินถวายเงินให้พวกพระในคอนสแตนติโนเปิล อยุธยาลิ้ม เบ็ชเลอิม ส่วนที่อื่นนั้น ท่านก็สร้างโบสถ์งดงามถวาย โบสถ์เหล่านี้ก็ยังปรากฏอยู่จนทุกวันนี้ด้วย ถึงอย่างไรก็ตาม โบสถ์เหล่านี้ต่างก็ได้รับการซ่อมแซม หลายครั้งหลายหน จนเหมือนกับว่าได้ปลูกสร้างขึ้นใหม่ แหม่มโคลด์และข้าพเจ้า ได้แวะเยี่ยมสถานที่เหล่านี้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๖

ต่อไปนี่คริสเตียน ไม่ต้องอับอายอีกต่อไป แต่มีเกียรติผู้ที่มีชื่อว่าเป็นคริสเตียนนั้น ได้ประโยชน์มากมายหลายอย่างในด้านทรัพย์สินสมบัติ ถ้าได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน ก็สามารถก้าวหน้าได้ในวงการเมือง การทหาร และในตำแหน่งสังคมทั่วไป จึงเป็นผลให้ผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้า นับพันๆ เข้ามาเป็นสมาชิกคริสตจักร โดยไม่กลับใจและบังเกิดใหม่ คริสตจักรจึงเสื่อมโทรม (corruption) อย่างมากมาย

คอนแสตนติน ได้ประทานเสรีภาพ ด้านศาสนาแก่คริสเตียน และความดีอื่นๆ อีกหลายข้อ ท่านจึงเรียกร้องข้อตอบแทนคือขออำนาจที่จะควบคุมคริสตจักร รัฐและคริสตจักรจึงเกี่ยวข้องใกล้ชิดกันตั้งแต่นั้นมา (หนังสือคริสตจักร ในประวัติศาสตร์)

เมื่อคอนแสตนตินขึ้นครองราชย์นั้น ท่านประสบปัญหายุ่งยากมาก เนื่องจากท่านไปควบคุมคริสตจักร เพราะคริสเตียนทั้งสิ้นยังไม่ยอมรับหลักข้อเชื่อ ซึ่งสอนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคล (person) อีกองค์หนึ่งแยกออกไปจากพระบิดา และทั้งสองพระองค์ ก็ทรงเป็นพระเจ้าเท่าเทียมกันดังนั้น คอนแสตนติน จึงแก้ปัญหาของท่าน

หนังสือ “ประวัติคริสตจักร” ของเฮลบัด หน้า ๕๖ ว่า “...ข้อโต้แย้งข้อแรกเกี่ยวกับคำสอน เรื่องตรีเอกานุภาพ โดยเฉพาะ คือความสัมพันธ์ ของพระบิดาและพระบุตร) (หนังสือคริสตจักร ในประวัติศาสตร์ ของคูเปอร์และอีกหลายเล่ม) การประชุมที่เมือง ไนเซีย เมื่อปี ๓๒๕ เป็นการประชุมคริสตจักรสากลครั้งแรก (คอนแสตนติน เรียกประชุมคณะต่างๆ ให้ตกลงกัน) เฮ็ช.จี.แวลล์ เขียนว่า “...ผู้แทนที่เด่นที่สุดในสภา คือ อาเรียส เป็นผู้ปกครองจาก อเล็กซานเดรีย และอธานาเซียส เป็น

มักมาจากแห่งเดียวกันแต่ทุกคนมีความคิดเห็น เรื่องคริสตศาสนาไม่ตรงกัน บางครั้งก็โต้เถียงกันรุนแรงมาก เพราะทั้งสองถึงกับชกต่อยกันหน้าพระที่นั่ง อย่างไรก็ตาม สภารับรองหลักคำสอนที่ว่า พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ด้วยอาเรียนนั้นก็ถูกปรักปรำ”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าคริสตจักร ได้ละทิ้งความรักครั้งแรกและความบริสุทธิ์อย่างไร.....เข้าสู่ความมืดทึบยิ่งขึ้น ห่างจากความสว่างอันแท้จริง แห่งพระคำของพระเจ้า และการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ **ไม่เรียกว่า คริสตจักร คาโรลิก (สากล) อีกต่อไป แต่เรียกว่าคริสตจักรโรมันคาโรลิก**

อาจารย์ เอส.ซี. แมคเคลน ขอให้เปรียบเทียบการประชุมครั้งแรก ของคริสตจักร โรมันคาโรลิก และของคริสตจักรสมัยอัครสาวก ซึ่งเปาโลและอัครสาวกทั้งปวงตัดสินใจครั้งสำคัญยิ่ง (กิจการ ๑๕) เขาโต้เถียงกันรุนแรงแต่ยังรักกันอย่างพี่น้อง เขาทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผู้ทรงตัดสินใจว่าจะทำอะไร แต่ส่วนการประชุมของคริสตจักรโรมันคาโรลิก ที่เมืองไนเซียมเมื่อปี ๓๒๕ ไม่ถึงสามร้อยปีต่อมานั้นก็มีการตัดสินใจ ครั้งสำคัญยิ่งเช่นเดียวกัน แต่ได้กระทำโดยปราศจากพระเจ้า ความรักและพระวิญญาณ ไม่มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน น่าเสียดายที่มีเรื่องวิวาทกันในที่ประชุม ทำให้เสียเกียรติ พระจักรพรรดิที่ไม่อยู่ฝ่ายพระเจ้าเป็นผู้ตัดสินใจ เขาเป็นคริสเตียนแต่ชื่อเท่านั้น ข้อความเหล่านี้อาจารย์ แมคเคลนเขียนไว้ในหนังสือ **คู่มือประวัติศาสตร์คริสตจักร**

ฮาร์ลด์ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “เรื่องราวของคริสตจักร” หน้า ๑๕ ว่า “การนมัสการนั้นมีศักดิ์ศรียิ่งขึ้น แต่มีคุณค่าแบบแผนและพิธีต่าง ๆ ของลัทธิที่ไม่มีพระเจ้าค่อยๆ ปะปนเข้ามาในการนมัสการ พิธีเลี้ยงบางอย่างของพวกนั้นกลายเป็นงานฉลองในคริสตจักร (แม้พวกเราที่เป็น โปรเตสแตนต์ก็ยังปฏิบัติอยู่ โดยเปลี่ยนชื่อและการนมัสการเสีย) ประมาณ ค.ศ. ๔๐๕ เริ่มมีรูปปั้นนักบุญ และผู้ที่ถูกฆ่าตาย เพราะความเชื่อ ปรากฏขึ้นในโบสถ์ครั้งแรกก็เป็นที่ระลึก ต่อมาก็ค่อยๆ นับถือ ยกย่องและกราบไหว้ เปลี่ยนจากนมัสการเจ้าแม่วิสันและเดียนา เป็นแม่พระมาเรีย ศิลปะมหานิทกลายเป็นเครื่องบูชา แทนที่จะเป็นการเตือนให้ระลึกถึงพระคริสต์และผู้ปกครองก็เปลี่ยนจากนักเทศน์ไปเป็นพระ”

ขอยกย่องตัวอย่างอีกหน่อยจาก “คริสตจักรในประวัติศาสตร์” คริสตจักรในมิลาน (ค.ศ. ๓๑๔) ประชุมกันเลือกผู้ปกครอง (หรือเจ้าอธิการ) คนใหม่ การประชุมนี้วุ่นวายมากไม่มีระเบียบเลย ผู้ว่าราชการซึ่งยังหนุ่มอยู่ ชื่อ แอมโบรส ได้เข้าไปในโบสถ์เพื่อจัดระเบียบ ใหม่ๆ ที่มีเสียงอื้ออึงอยู่ก็ได้ยินเสียงเด็กร้องว่า “ผู้ปกครอง แอมโบรส” เขาไม่ได้เป็นสมาชิกคริสตจักร และยังไม่ได้รับบัพติสมา อย่างไรก็ตาม แอมโบรส ได้รับเลือกให้เป็นผู้ปกครอง เขาถือว่าพระเจ้าทรงเรียก จึงเอาเงินทั้งสิ้นแจกจ่ายคนจนรับบัพติสมาแล้วจึงถวายตัวเป็นผู้ปกครอง ไม่น่าประหลาดเลย ที่คริสตจักรในประวัติศาสตร์มีสภาพเช่นนั้น มีแต่คำสอนคิดมากมาย ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า “แอมโบรส เขียนหนังสือหลายเล่ม และถือกันว่าท่านเป็นปราชญ์ผู้ใหญ่ของคริสตจักร”

ตั้งแต่สมัยคริสตจักรโรมันคาโรลิก ได้มีการประชุมอีกหลายครั้ง ในขณะที่เขียนนี้ ไปที่ จอห์น ที่ ๑๑ ได้เรียกประชุมเขาตายเมื่อเสร็จสิ้นการประชุมสมัยแรก (Session) นับเป็นไปปีคนที่ ๒๖๒ การประชุมครั้งนั้นเป็นทั้งการประชุมสากลครั้งที่ ๒๑ และเป็นการประชุมवादิกันครั้งที่ ๒ ด้วยเขามีชื่อเสียงว่าเป็นผู้นำในด้านสันติ และความอดทนต่อกันและกัน ทำให้รัฐบาลต่างๆ ที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของคริสตจักรโรมันคาโรลิก ลดหย่อนความเข้มงวดลง และเสรีภาพในด้านศาสนาเพิ่มขึ้น ในประเทศเหล่านั้น เขาคัดขู้ที่นับถือศาสนาอื่นจนเป็นของธรรมดา

คำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพนั้น ยังไม่เรียบร้อยจนกว่าจะถึงสมัยประชุมครั้งที่สอง ที่คอนสแตนติโนเปิล เมื่อปี ๓๘๑ คำสอนนี้จึงได้ตั้งขึ้นเรียบร้อย ต่อไปนี้เป็นข้อความจากหนังสือ “**คริสตจักรในประวัติศาสตร์**” หลักข้อเชื่อไนซีนไม่ได้กล่าวเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่ ที่ประชุมครั้งนี้ย้ำความเชื่อของคริสตจักรอีกครั้ง ตามที่หลักข้อเชื่อ ไนซีน กล่าวไว้และประกาศออกมาว่า เชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า “ดังนั้นคริสตจักรจึงประกาศว่า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแยกออกจากกัน และทั้งสามพระองค์ ก็ทรงเป็นพระเจ้าเราเลือกเอาตอนนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ได้เปลี่ยนแปลงกันมาทีละขั้น มีอีกหลายประการที่พัฒนามาตั้งแต่แรก โปรตุเกตุคัมธราช ๑:๒๐ ซึ่งว่า “.....อย่าวิตกในการที่จะรับมาเรียนมาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ที่ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอ เป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เป็นการยากที่จะรู้ว่า เขาสรุปว่าพระบิดา (ซึ่งทรงเป็นพระวิญญูณาม โยฮัน ๔:๒๔ และวิญญูณามนั้น ไม่มีเนื้อหรือกระดูก ลูกา ๒๔:๓๕) นั้นทรงแยก จากพระวิญญูณามบริสุทธิ์ได้อย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูณาม เราก็มั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญูณามบริสุทธิ์ มัคราย ประกาศว่าพระวิญญูณามบริสุทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู โปรดคิดดูสักหน่อย

น่าสนใจต่อวิธีการที่เขาเลือกไปปัก และต่อมาก็อ้างกันว่าไปปักทำผิดพลาดไม่ได้ ขอคัดจากประวัติศาสตร์โรมันคาทอลิก “แรกทีเดียวก็ถือกันว่า เจ้าอัครการของคริสตจักรใหญ่ๆ ในเมืองเอกนั้นมีศักดิ์สูงกว่า เจ้าอัครการของคริสตจักรเล็กๆ เขาเรียกกันว่า “เจ้าอัครการในกรุง” (Metropolitanbishops)

ในระยะต่อมา คริสตจักรในเมืองทั้งห้าก็ถือกันว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ เมืองเหล่านี้คือ อยุธยา เสียม อันติโอเกีย อเล็กซานเดรีย คอนสแตนติโนเปิล และโรม ที่เมืองแรกนั้นอยู่ในภาคตะวันออก คือในอาณาจักรกรีก ส่วนโรมนั้นอยู่ในภาคตะวันตก และใช้ภาษาละติน หลังจากที่พวกโรมทำลายเมืองอยุธยาเสียมแล้ว คริสตจักรในเมืองนั้นและในปาเลสไตน์ก็เสื่อมลง คอนสแตนติโนเปิล ไม่สามารถอ้างได้ว่าสืบเนื่องมาจากอัครสาวกเป็นผู้ตั้ง ดังนั้นจึงเสื่อมอำนาจลง พวกเจ้าอัครการของเมืองอันติโอเกีย อเล็กซานเดรีย และคอนสแตนติโนเปิล ก็แย่งกันเป็นใหญ่เต็มที่ ไม่มีใครยอมรับว่าผู้อื่นเป็นใหญ่กว่าตน ต่างก็ขอให้เจ้าอัครการ ที่โรมสนับสนุนตนในการประชุมที่เมืองแคลซีดอน (ค.ศ ๔๕๑) อเล็กซานเดรียได้หมดอำนาจลง และที่ประชุมยอมรับว่า เจ้าอัครการที่คอนสแตนติโนเปิล และที่โรมนั้นมีศักดิ์เท่าเทียมกัน

ในอาณาจักรภาคตะวันตก ไม่มีคริสตจักรใดจะกล้าแข่งขันกับโรมได้ “ท่านคงจำได้ว่า ‘ไอริมัส’ ได้เขียนหนังสือเรื่อง “ต่อผู้หลงผิด” เมื่อปี ๑๘๕ ว่า ทุกคริสตจักรต้องเห็นด้วยกับคริสตจักรโรม” บางครั้งก็มีผู้ต่อต้าน อำนาจของเจ้าอัครการที่โรมอย่างรุนแรง แต่ในที่สุดคริสตจักรต่างๆ ในภาคตะวันตก ก็ยอมรับอำนาจของเขา เมื่อยอมรับแล้วเขาก็ตั้งระบบไปปักขึ้น เจ้าอัครการที่โรมก็ได้ชื่อว่าไปปัก เป็นยศที่มาจากภาษาละติน ซึ่งแปลว่า “บิดา” แต่ไม่ประหลาดเลยที่มนุษย์ทำเช่นนี้ เพราะอัครสาวกได้เถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่และพระเยซูจำเป็นต้องทรงสอนเขา (มาระโก ๙:๓๓-๓๕) เป็นความจริง เช่นเดียวกับในกรณีอื่นๆ ด้วย ที่เขาได้ล้มคำสอนของพระองค์ที่ทรงตรัสว่า “อย่าใคร่ให้ผู้ใดในแผ่นดินโลกเรียกตนว่า บิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่สถิตอยู่ในสวรรค์” (มัคราย ๒๓:๕)

ที่กล่าวมานี้ ตรงกับข้อความที่ตรัสถึงคริสตจักร เปรมาโม เมื่อได้ศึกษาประวัติศาสตร์ตอนนี้แล้ว เามาเปรียบเทียบกับก็น่าสนใจยิ่ง

เรารู้จักกิจการของเจ้า เป็นระยะเวลาที่เขาทำงานกันอย่างเข้มแข็ง

เรารู้จักที่อยู่ของเจ้า คริสตจักรแท่นเล็ก และซ่อนไว้จากมนุษย์ แต่พระเจ้า ทรงทราบว่าอยู่ที่ไหน

คือเรารู้จักที่นั่งของชาต่านอยู่ที่ไหน จักรพรรดิแห่งโรมได้เป็นผู้นำของคริสตจักรที่หลงผิด

และเรารู้ว่า เจ้าถือนามของเราไว้มัน หากได้ปฏิเสธความเชื่อในเราไม่ อย่างน้อยพระเจ้าก็ทรงมีน้อยคนที่ไม่ยอมปฏิเสธพระนามเยซูหรือคำสอนของพระองค์เสมอ

แม้ในกาลวันเหล่านั้น เมื่อ อันติปา ผู้เป็นพยานสัจย์ชื่อของเราต้องถูกฆ่าเสีย ท่ามกลางพวกเจ้า ในการตีความหมายประวัติศาสตร์ ซึ่งเรากำลังทำอยู่นี้ ตอนนี้ได้แก่ระยะที่สองปี ๖๗ ถึง ๓๑๓ ในที่อยู่ของชาต่าน ในกรุงโรม

แต่ว่าเรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย เหตุว่าพวกเจ้าบางคน ถูตามคำสอนของ ปีละอาม ที่ได้สอน บาลาค ให้ก่อเหตุได้ให้พวก ยิสราเอล สะดุดล้มลง คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และให้เขาคบหญิงแพศยา (โปรดสังเกต ข้อวิจารณ์ถึงคริสตจักร เปรมาโม อีกครั้ง) สำหรับคริสตจักรโรมันนั้น สภาวันนี้แผ่ทั่วไป ขอสังเกตอีกครั้งถึงวิธีการ ที่เขาขอรับการนมัสการรูปเคารพ และคำสอนของพวกที่ไม่นับถือพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในย่อหน้าที่ ๓๒ ถึง ๓๔ หน้า ๗๐ - ๗๑ รู้สึกว่ามีอิทธิพลต่อผู้ที่พยายามติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างใกล้ชิดด้วย

“และพวกเจ้าก็มีบางคน ที่ถือคำสอน ของพวกนิโกลายตัน ด้วยเหมือนกัน” คำว่านิโกลายตันนี้มาจากรากศัพท์ภาษากรีก ๒ คำ คือ ๑. นิเกา ซึ่งหมายความว่า “ปราบปรามเอาชนะ มีชัยชนะเหนือ” ๒. เลออส ซึ่งหมายความว่า “ประชาชน” (พจนานุกรม ภาษากรีกของสตรอง คำที่ ๓๕๒๘ และ ๒๕๕๒) ดังนั้นเมื่อรวมกันเข้าแล้วก็หมายความว่า “เพื่อปราบปรามและ

เอาชนะประชาชน “ นี่หมายถึงการก่อตัวของ โป๊ป ซึ่งต่อมาก็ประกาศว่า ตนเองนั้นทำผิดไม่ได้ ระบบโรมันยอมอ่อนข้อลงในด้านความรอดของมนุษย์ก็จะรอดหรือไม่เป็นนิคยนั้น อยู่ในกำมือของพระบาทหลวงดังนั้นคริสตจักร จึงบังคับประชาชนได้โดยพวกพระบาทหลวงต่อไปเราจะได้ศึกษา

เหตุผลข้อนี้เองทำให้ มาติน ลูเทอร์ ต่อสู้กับคริสตจักรโรมัน (โปรดอ่านประวัติศาสตร์ ถึงเหตุการณ์เหล่านี้อีกครั้งในหน้า ๓๗-๓๘-๓๙)

เป็นการดียิ่งที่เราจะจดจำไว้ว่ามีคนอยู่จำนวนหนึ่งเสมอที่จะรับใช้พระเจ้า ด้วยความจริงใจและความจริง ชื่อที่เราตั้งไว้สำหรับระยะนี้ หมายถึงผู้เชื่อแท้ไม่ใช่มั่วทุกคน ส่วนใหญ่ที่ได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน ในระยะที่ ๑ ถึง ๖

ดังนั้นคริสตจักร โรมันคาทอลิก โดยการนำของพระบาทหลวงได้ยึดอำนาจ (บีบคอบ) ของประชาชนตั้งแต่นั้นมา

ระยะที่สี่ คริสตจักรอยู่ในความมืด (ค.ศ. ๔๗๖ ถึง ๑๕๑๗)

แสงสว่างของคริสตจักรจากกัน **ประทีปทองคำ** ในระยะแรกของคริสตจักรนั้นส่องสว่างมาก ในระยะที่สองนั้นแทบจะดับไปเพราะลมแรง คือความเชื่อที่แตกต่างกัน รวมทั้งคำสอนต่างๆ ที่แบ่งแยกกันเสียด้วย และได้เปลี่ยนแปลงไปจากแบบอย่างของอัครสาวก แต่ที่ยังไม่ดับไปนั้นก็เพราะการกดขี่ ในระยะที่สาม ก็เริ่มต้นเปิดช่องทางให้แก่ความบาปและคำสอนผิด แสงสว่างของผู้เชื่อแท้ แทบจะมองไม่เห็น

คริสตจักรคาทอลิก กลายมาเป็นคริสตจักร โรมันคาทอลิกและยอมจำนนต่ออำนาจ ของพระเจ้าจักรพรรดิและของโป๊ป ตราบใดที่อาณาจักรโรมันมีอำนาจ คริสตจักรโรมันก็มีอำนาจฝ่ายโลก ขนาดและชื่อเสียงยิ่งขึ้น ส่วนในระยะที่สี่นี้แสงสว่างของคริสตจักรที่แท้ ก็ริบหรี่จนแทบจะดับไปเสียทีเดียว แต่ค่อยสว่างขึ้นบ้างในตอนท้าย

พวกที่ป่าเถื่อนเริ่มต้นตัว และรุกรานอาณาจักร โรมันเริ่มต้นเมื่อปี ค.ศ. ๔๗๖ ประวัติศาสตร์ยุคนั้นก็สิ้นสุดลงแล้ว “สมัยกลาง” ก็เข้ามาแทนที่ และดำรงคงอยู่ประมาณพันปีจนกระทั่งกรุงแสดนดิโนเปิดแตกใน ค.ศ. ๑๔๕๓

ในสมัยนี้มีแนวความคิดที่ต่อสู้กันอยู่สี่ประการ แต่ละแนวก็ทำให้เกิดการฆ่าฟันกันและการทนทุกข์ (๑) โป๊ปของคริสตจักรโรมันคาทอลิกและจักรพรรดิ แย่งแย่งอำนาจกันตลอดเวลา (๒) ในประเทศอาราเบียมีเด็กชายคนหนึ่งเกิดที่เมืองเม็กกะเมื่อ ค.ศ. ๕๗๐ ชื่อโมฮัมเหม็ด ผู้นี้ทำให้ทั้งโลกตกอยู่ใต้อิทธิพลแห่งศาสนาของตน คือศาสนาอิสลาม ศาสนาทั้งสองนี้มักจะทำสงครามกันบ่อยๆ (๓) มีการแตกแยกกันสองครั้งในคริสตจักรโรมันคาทอลิก ครั้งแรกระหว่างคริสตจักรตะวันออกและตะวันตกเมื่อปี ๑๐๕๔ (๔) อีกไม่ถึง ๓๐๐ ปีต่อมา **คริสตจักรแท้ที่ซ่อนอยู่** ก็ส่งเสียงออกมาให้ได้ยินและเริ่มการปฏิรูปคริสตจักร

การแย่งแย่งกันระหว่างโป๊ปและจักรพรรดิ เมื่อพวกเยอรมันทำลายอาณาจักร โรมันพินาสนั้น ชื่อเสียงของโป๊ปก็เด่นขึ้นมา ไม่มีจักรพรรดิในโรมที่จะมาแข่งกันกับเจ้าอธิการ เจ้าอธิการกรุงโรมจึงเป็นผู้มีตำแหน่งสำคัญสูงสุดในภาคตะวันตกทั้งสิ้น

อย่างไรก็ดี ไม่เพียงแต่เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์เท่านั้น ที่ทำให้เกิดคณะสังฆราชขึ้น มีผู้ที่ช่วยกันคิดคะแผนการโดยใช้อุบายล่อลวงและเล่ห์เหลี่ยมคดโกง ทำให้พวกโป๊ปมีอำนาจเข้มแข็งขึ้น มีเอกสารสำคัญสองฉบับที่เขาใช้คือ “การถวายของคอนสแตนติน” และ “อิลลิโคเรียนเดครีตัลส์” เอกสารทั้งสองนี้แสดงว่าโป๊ปไม่อยู่ภายใต้รัฐบาลใดๆ แต่มีอำนาจเหนือผู้อื่นทั้งสิ้น ทุกวันนี้ผู้รู้ทั้งหลายของคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ ก็เห็นพ้องต้องกันว่าเอกสารทั้งสองนี้ปลอม

ไม่ช้าไม่นานความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักร กับโลกสำเร็จแล้วชาวดานได้กล่าวกับพระเยซูว่า แผ่นดินโลกนี้จะได้มอบไว้ให้แก่ฉันแล้ว และเป็นสิทธิ์แก่ฉันที่จะมอบหมายให้ใครๆ ก็ได้ พระองค์ทรงปฏิเสธอย่างแข็งขันในคำขอของชาวดาน (โป๊ปทำที่ยกย่องตนเองว่าเป็นผู้รับตำแหน่งแทนพระคริสต์) มีความยินดีและกระตือรือร้นอยากได้ตำแหน่งนี้จากชาวดาน บัดนี้ได้กระทำอย่างเปิดเผย โดยไม่ช้าไม่นานนักที่เข้ายึดอำนาจเหนือภคย์ที่ทั่วโลกมีอิทธิพลที่จะถอดหรือให้ดำรงอยู่ในตำแหน่ง ตามเห็นชอบของท่าน พิธีลึกลับของเม็กบาบูลอนผู้ยิ่งใหญ่ กำลังเข้าบรรจบกับพิธีของคริสเตียน ในขณะเมื่อคริสตจักร ทุกคณะและฝ่ายโลกจะหันหน้าเข้าหากัน เมื่อนั้นศาสนาอันแท้ของพระคริสต์เกือบสูญสิ้นลงจากโลกนี้

โป๊ปนิโคลัสที่หนึ่ง เป็นผู้ที่เรียกร้องสิทธิ์แก่คริสตจักรมากมาย (ค.ศ. ๘๕๘- ๘๖๗) เขาได้รับการคลไจจากหนังสือ "เมืองของพระเจ้า" ที่ออกัสตินเขียนขึ้น (๓๕๔-๔๓๐) หนังสือเล่มนี้เองที่จะทำให้ จักรพรรดิชาลเมานผู้ที่ชื่อเสียง (๘๐๐-๘๑๔) ได้บังคับพวกแซ็กซันให้เป็นคริสเตียน ออกัสติน ใช้วิธีบังคับเพราะข้อความในคำอุปมาของพระเยซูที่ว่า "เร่งเร็วเข้าให้เข้ามา" (ลูกา ๑๔:๒๓) (ภาษาอังกฤษใช้คำว่าบังคับให้เขาเข้ามา) สำหรับเราทั้งหลายผู้เป็นชาวเอเชีย เป็นที่หน้าสังเกตว่า การแปลพระคัมภีร์ของโรมันคาโรลิกในตอนนั้น ก็ได้แก่วิธีที่ประเทศฟิลิปปินส์ได้กลายมาเป็นประเทศ ที่นับถือศาสนาโรมันคาโรลิก คือ ประการแรกกองทหาร ได้ยกเข้าไปรบชนะ ต่อไปจึงส่งพวกบาทหลวง เข้าไปทำการสั่งสอน ยังมีอีกหลายประเทศที่นับถือศาสนาโรมันคาโรลิก ในปัจจุบัน โดยเอาศาสนาด้วยวิธีเดียวกันนี้

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มิได้ทรงใช้ดาบหรือใช้อำนาจ (บังคับ) พระองค์ทรงใช้ฤทธิ์ เพื่อรักษาคนเจ็บป่วยพระองค์ ทรงประกอบไปด้วยพระเมตตา และทรงอ่อนสุภาพคนจำนวนเป็นพันเป็นหมื่น จึงคิดตามพระองค์ไป ขอยกตัวอย่างเหตุการณ์เด่นชัดที่แสดงถึงการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงระหว่างโป๊ป และจักรพรรดิคือระหว่างเฮนรี่ที่ ๔ (จักรพรรดิของโรมัน) และโป๊ปเกรกอรีที่ ๗ (ฮิลเดอ์แบรน)

ฮิลเดอ์แบรนผู้นี้ เป็นผู้มีอำนาจอย่างแท้จริงเบื้องหลังบัลลังก์ของ โป๊ป ๖ คน เป็นเวลาถึง ๒๔ ปี เขาเป็นมันสมองของพวกโป๊ป เมื่อเขาได้เป็นโป๊ป การต่อสู้ชิงอำนาจระหว่างฝ่ายบ้านเมืองและคริสตจักร ก็ยังไม่สิ้นสุดลง เหมือนกับถ่านที่คุ้ร้อนจนจะลุกเป็นเปลวไฟ การต่อสู้ระหว่างทั้งสองนี้รุนแรงยิ่งขึ้นจนในที่สุดพระจักรพรรดิต้องยืนอยู่ภายนอกวังคาโนซาถึงสามวัน โดยถอดฉลองพระบาท กว่าจะเข้าไปสารภาพผิดขอให้อภัยโทษเสียได้ (วันที่ ๒๕ ม.ค ๑๐๗๗) การยกโทษคือต้อนรับให้กลับเข้าในคริสตจักรโรมัน เมื่อถูกไล่ออกจากคริสตจักร คุราชละเยียดได้จากหนังสือ *เรื่องของคริสตจักรคริสเตียน* โดยเฮลบัด หน้า ๑๑๑ และหนังสือ *คริสตจักรในประวัติศาสตร์* ของคูเปอร์ หน้า ๑๖๘ เฮนรี่ ที่ ๔ เพียงแต่ยอมอ่อนน้อมก่อน..แล้วจะเอาชนะในตอนหลัง ทั้งคู่ต่อสู้กันอย่างดุเดือด จนตายไปทั้งคู่ ต่างก็ใช้เล่ห์เหลี่ยมกันเต็มที่

แม้ว่า เกรกอรีที่ ๗ จะพยายามเต็มกำลัง เพื่อจะเอาชนะกษัตริย์ แต่ก็ไม่สำเร็จ แต่โป๊ปคนต่อๆ มาก็ยังจำถึงเหตุการณ์นี้ได้ แคพโฆซ่าคริสตจักร โรมันที่อำนาจสูงสุดในสมัยโป๊ปอินโนเซนต์ที่ ๓ ครองอยู่ (๑๒๗๑-๑๒๗๖)

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ตั้งแต่สมัยอินโนเซนต์ที่ ๓ ถึงบอนิเฟซที่ ๘ ราว ๑๐๐ ปีนั้นคริสตจักรมีอำนาจมากกว่าในทางบ้านเมือง โป๊ปบอนิเฟซ ได้จับไล่พระเจ้าฟิลลิปแห่งฝรั่งเศสเหมือนกับเมื่อครั้ง เกรกอรีที่ ๗ จับไล่เฮนรี่ ที่ ๔ แต่ก็ไม่สำเร็จ โป๊ปพ่ายแพ้ยับเยิน และถูกเหยียบย่ำ ดูหมิ่นอย่างหนัก เขาทนไม่ไหว เมื่อกลับไปโรมได้ไม่เท่าไร ก็ฆ่าใจตายเมื่อปี ๑๓๐๓ ตั้งแต่นั้นอำนาจของคริสตจักร โรมันก็เสื่อมลง

สงครามระหว่างโรมันคาโรลิกและอิสลาม มะหะหมัดตายเมื่อปี ๖๓๒ แต่อิทธิพลก็ยังยั้งยืนอยู่สืบต่อมา อีก ๑๐๐ ปี ถัดมาก็มีกองทัพทหารม้าที่ร่อนแรงในอาระเบีย เอาชนะเปอร์เซีย รุกเข้ามาในอินเดีย ยึดได้ดินแดนของอาณาจักรโรมัน ภาคตะวันออก คือ เอเชียน้อย ซีเรีย ปาเลสไตน์ อียิปต์ และอาฟริกาเหนือ

พวกอาหรับไม่ได้หยุดอยู่ในอาฟริกาเหนือ เขาพากันรุกต่อไปตามช่องแคบิบรอลต้า และชนะสเปนในปี ๗๑๑-๗๑๘

จากตรงนี้เขารุกต่อไปจนถึง ตอนกลางอาณาจักรของฝรั่งเศส เครื่องหมายของศาสนาอิสลามคือ รูปดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยว เขาได้ดินแดนมากมาย ตั้งแต่เปอร์เซียในเอเชียข้ามอาฟริกา ขึ้นมาในยุโรปและล้อมคริสตจักรโรมันคาโรลิกไว้ ศาสนาทั้งสองนี้กระทบกระทั่งกันบ่อย ในที่สุดก็เกิดสงครามขึ้นในสมัยโป๊ปเออร์บันที่ ๒ แห่งแคลร์มัง

เวลาผ่านไป อีกหลายศตวรรษ พวกอาหรับก็เสื่อมอำนาจลง ทางตะวันออกพวกเตอร์กมีอำนาจขึ้นแทนที่ ก็เป็นมุสลิมเหมือนกัน เมื่อปี ๑๐๗๑ ก็ได้ยึดปาเลสไตน์และซีเรียจากพวกอาหรับ รุกเข้าไปในเอเชียย่อย และเป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อบาทหลวง ของอาณาจักรตะวันออก และของคริสตจักรด้วย เออร์บันที่ ๒ ซึ่งเป็นโป๊ประหว่างปี ๑๐๘๘ ถึง ๑๐๙๙ ได้สัญญาว่าทุกคนที่ไปรบพวกเตอร์กนั้น จะอยู่ในไฟชำระน้อยลง (ไฟชำระคือ สถานที่ซึ่งพวกโรมันคาโรลิก เชื่อว่าเป็นที่ชำระวิญญาณเมื่อตายแล้ว ก่อนที่จะเข้าสวรรค์) เออร์บันได้สัญญาว่า ผู้ที่เสียชีวิตในสงครามกับพวกเตอร์กนั้นจะได้ขึ้นสวรรค์เป็นแน่

ดังนั้นจึงเกิดสงคราม “ศักดิ์สิทธิ์” อยู่เป็นเวลา ๒๐๐ กว่าปี เพราะรบกันเรื่องศาสนา ในด้านของคริสตจักรโรมันนั้นก็ นับว่าเสียเปรียบหรือพ่ายแพ้ก็ได้ เพราะแม้จนกระทั่งทุกวันนี้ ดินแดนในพระคัมภีร์ ซึ่งคริสตจักรโรมันพยายามจะเอาคืนมานั้น พวกมุสลิมก็ยังครอบครองอยู่ ยกเว้นแต่สเปนกับฝรั่งเศส นอกจากนั้นก็ล้วนแต่อยู่ในยุโรปทั้งนั้น คือ ไอร์แลนด์ สกอตแลนด์ อังกฤษ เยอรมัน ฮอร์แลนด์ ออสเตรีย รัสเซีย เดนมาร์ก นอร์เวย์ และสวีเดน

การแตกแยกภายในคริสตจักรโรมัน ระหว่างภาคตะวันออกและภาคตะวันตก ในปี ๑๐๕๔ ก่อนสงครามศักดิ์สิทธิ์เพียงไม่กี่ปี คริสตจักรโรมันคาทอลิก ได้แตกแยกกันออกเป็นสองฝ่าย เรื่องที่แตกแยกกันนั้น ก็เป็นเรื่องเล็กน้อยเต็มทีและไม่สำคัญ แต่บุคลิกลักษณะ ของผู้นำทั้งสองฝ่ายและความแตกต่างระหว่างภาษานั้น ไม่ใช่เล็กน้อยเลย ต่างกันอย่างมากมาย ข้อแตกต่างเหล่านี้ เป็นเหตุเบื้องหลังที่ทำให้แตกแยกกัน คริสตจักรภาคตะวันตกใช้ภาษาละติน ส่วนทางตะวันออกนั้นใช้ภาษากรีก คริสตจักร ตะวันออกนั้น ตั้งแต่เดิมก็เป็นเหมือนชนกลุ่มน้อย ต่อมาก็เสื่อมลงคือมีจำนวนน้อยลงจนในที่สุดก็แทบมองไม่เห็น

ข้อสังเกต ตั้งแต่เริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้ คาร์ดินัลมงติน (Montine) ได้รับเลือกตั้งเป็นโป๊ปของคริสตจักรโรมัน เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๑๙๖๓ เขาเรียกตนเองว่าโป๊ปปอลที่ ๖ การที่เขาไม่ทำตามประเพณีที่ทำกันมาก่อนๆ นั้นนับว่าสำคัญอย่างยิ่ง คือเขาเตรียมพร้อมที่จะจัดการกับปัญหาที่ทำให้คริสตจักรอื่นแยกไปจากคริสตจักรโรมัน เขาได้สนับสนุนโครงการต่างๆ ที่โป๊ปจอห์น ได้ริเริ่มขึ้นเพื่อปฏิรูปคริสตจักรคือรวบรวมคริสเตียนทั้งหลายให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และปรับปรุงสัมพันธภาพกับรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ในเดือนมกราคม ๑๙๖๔ โป๊ปปอลได้เดินทางไปเยรูซาเล็ม เขาได้ไปกอดสังฆราชอะเธนาโกรัส (Athenagoras) แห่งคณะอิสเทิร์นออธอดอกซ์ เป็นการเริ่มไมตรีระหว่าง คริสตจักรทั้งสองซึ่งได้ขาดสะบั้นลงเมื่อ ๕๑๐ ปีมาแล้วซึ่งเรากำลังศึกษาอยู่

การต่อสู้ระหว่างคริสตจักรโรมัน และคริสตจักรแท้ที่ซ่อนอยู่นั้นเริ่มขึ้น

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๑๕๑๗ ลูเธอร์จึงได้เขียน “ทฤษฎี ๙๕ ข้อ” แล้วตอกตะปุดไว้ที่ประตูโบสถ์ เหตุการณ์นี้ได้รับเกียรติโดยถือกันว่าเป็นวันเกิดของการปฏิรูป อย่างไรก็ตาม มีอีกหลายคนที่ได้เริ่มงานปฏิรูปก่อนท่าน คริสตจักรได้ต่อสู้และกดขี่ข่มเหง ต่อผู้สืบทอดชื่อจำนวนน้อยนี้ ซึ่งกล้าท้าทายคริสตจักรปลอม และความเสื่อมโทรมของคริสตจักร

คนหนึ่งชื่อปีเตอร์ วอลโด เป็นพ่อค้าร่ำรวยอยู่ที่เมืองลียง ได้เชื่อว่าพระคัมภีร์โดยเฉพาะคัมภีร์ใหม่สมควรเป็นหลักใหญ่อันเดียวเท่านั้น สำหรับความเชื่อ และชีวิตของคริสเตียน มีผู้เชื่อตามแบบนี้เป็นจำนวนมาก จนในถิ่นที่เขาอยู่นั้น เป็นอันตราขอย่างยิ่ง ต่อคริสตจักรโรมันคาทอลิก คริสตจักรโรมันจึงประกาศว่าพวกนี้นอกคอกเชื่อผิด จึงได้ใช้วิธีบังคับ แบบออกกัสดินเพื่อให้เขากลับมาตามคริสตจักรอีกและหลายคนถูกเผาทั้งเป็น

ในตอนหลังของสมัยกลางก็มีหลายคน ที่ดำเนินคำสอนและการปกครองของคริสตจักรโรมัน บุคคลสำคัญที่สุดสองคนคือ จอห์น ไวลลิฟ และจอห์น ฮัส

จอห์น ไวลลิฟได้ประกาศว่า พระคัมภีร์ควรเป็นหลักข้อเดียวเท่านั้นสำหรับความเชื่อ ไม่ใช่คริสตจักร แต่พระคัมภีร์ที่ใช้กันทั่วไปในคริสตจักรคาทอลิกนั้นเขียนเป็น ภาษาลาตินประชาชนอ่านไม่ได้ ไวลลิฟจึงได้แปลเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อสามัญชนได้อ่าน ท่านตายไปตามปกติสามัญแต่ ๔๔ ปีต่อมา (ตอนปลายของการประชุม ที่เมือง คอนสแตนติน ปี ๑๔๑๔ -๑๔๑๘) หนังสือของท่านเขาก็เผาเสียและขุดศพขึ้นมาเผาด้วย ในปี ๑๔๒๘ เขาได้ขุดหลุมฝังศพและเอากระดูกท่านไปเผาส่วนที่เหลือก็เอาไปทิ้งในแม่น้ำเซเวิร์นซึ่งไหลลงสู่ทะเล

จอห์น ฮัสได้แสดงข้อคิดเห็นหลายประการและสอนผู้อื่นด้วย ซึ่งต่อมาก็เป็นหลักการของพวกปฏิรูป แต่ตัวท่านเองนั้นถูกเผาทั้งเป็น เมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี ๑๔๑๘ เขาปล่อยให้ท่านเข้ามาในเมือง จึงถูกคริสตจักรจับเผาเสีย ตามกฎของคริสตจักร โรมันคาทอลิกนั้นผู้ที่หลงผิดไม่มีสิทธิยกเว้นเลย การหลอกลวงและหักหลังเขา นั้น ถือว่าเป็นการแสดงความเคร่งศาสนา คำสัญญาที่ท่านทำต่อพวกหลงผิดนี้ ก็ไม่ต้องปฏิบัติตาม (ข้อความในหัวข้อนี้นี้ ได้มาจากหนังสือ *คริสตจักรในประวัติศาสตร์ของคูเปอร์ หนังสือประวัติศาสตร์คริสตจักรของเอสซีแมกเคลน และหนังสือประวัติศาสตร์คริสตจักรของเฮอบัต* ทุกเล่มก็กล่าวตรงกัน)

คริสตจักรแท้ที่ซ่อนอยู่ที่ได้รับภาระหนักจากคนสำคัญเหล่านี้ และคริสตจักรโรมันก็พร้อมต่อการปฏิรูปแล้ว มีคำสอนผิดหลายประการในขณะนี้ และในตอนนี้องค์ผู้ที่ดีรนไฟหาสันติสุขของพระเจ้าก็เริ่มต้นชีวิต ในวัดวาอารามขึ้น (เข้าไปอยู่ในสถานที่ซึ่งมีกำแพงล้อมรอบ ขอมทนต่อความยากลำบากอยู่ในที่สงวนวิเวกตามลำพังผู้เดียว และแยกออกจากสังคม แต่ไม่ทราบว่าจะจิตใจเขาทั้งหมดมุ่งอยู่กับโลก) ความจริงแล้ว ในระยะนี้คริสตจักรโรมันก็เป็นเพียงศาสนา ที่ปราศจากพระเจ้า ถ้าท่านจะเสียเวลาศึกษาเหมือนผู้เขียน เปรียบเทียบคำสอนและการปฏิบัติของคริสตจักรโรมันกับพุทธศาสนา ท่านก็จะแปลกใจว่า คล้ายกันมาก โปรดดูหนังสือ “อนาคตของท่านตามพระคัมภีร์” บทที่ ๘

บัดนี้ถ้าท่านจะเปรียบเทียบข้อความที่ได้กล่าว มาแล้วนี้กับข้อความสำหรับคริสตจักร รูอาไธระ (วิวรณ์ ๒:๑๘-๑๙)

“ข้อ ๑๘ ว่า “เรารู้จักกิจการของเจ้ากับความรักและความเชื่อ และการปรนนิบัติกับความเพียร และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้า ก็มากกว่าเบื้องต้น” (นั่นคือกิจการในตอนปลายก็ยิ่งใหญ่มากกว่าในตอนแรก) ในข้อนี้พระคริสต์ทรงยกย่อง คริสตจักรแท้ เพราะเขาพยายามอย่างสุดกำลังแม้ว่าถูกกดขี่และขัดขวาง กิจการตอนท้ายนั้นหมายถึงงานอันยิ่งใหญ่ของคอนอย่างปีเตอร์ วอลโด จอห์น ไวลลิฟ จอห์น ฮัสและพรรคพวกของเขาซึ่งทำการต่อต้านคริสตจักรปลอมอย่างเปิดเผย

“แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง ด้วยว่าพวกเจ้ายอมให้หญิงชื่อ อีซาเบลนั้นอยู่ ที่ยกตัวขึ้นเป็นนางพยากรณ์ และหญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกทาสของเราให้หลงคบหญิงแพศยาและให้กินของที่บูซาแก่รูปเคารพแล้ว” (วิวรณ์ ๒:๒๐) อีซาเบล (๑ พงศาวดารกษัตริย์ ๑๖:๒๘) ได้เป็นราชินีของกษัตริย์อิสราเอลที่ชั่วช้าคืออาฮาบ พระนางได้ใช้อิทธิพลอันชั่วช้านำเอาการนมัสการรูปวัวทองคำเข้ามา และการนมัสการที่แท้จริงก็ค่อยๆ เสื่อมลง ตั้งแต่นั้นมาพระนาง ก็เป็นเครื่องหมายของทุกสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ผิดศีลธรรมและชั่วช้าทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายเนื้อหนัง พระนางเป็นเหตุให้ผู้คนจำนวนมากไม่ปฏิบัติพระเจ้า อีซาเบลเป็นหญิงแพศยา ศาสนาโลกปลอม ซึ่งคริสตจักรโรมันคาทอลิก สังกัดอยู่ด้วยนั้นเป็นสัญลักษณ์ของแม่ของหญิงแพศยา ทั้งปวงในวิวรณ์ ๑๗

ดังนั้นตอนประวัติศาสตร์ข้อนี้จึงหมายความว่า “คริสตจักรเดิมที่เป็นแม่” ได้มีอิทธิพลอย่างมากมายต่อ คริสตจักรแท้ ส่วน คริสตจักรเดิมนั้นกลายเป็นสังคมของผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้า มีทั้งการมัสการรูปเคารพและความบาป แม้ว่าส่วนมากจะเป็น โรมัน คาโธลิก

ข้อ ๒๑ หมายถึงอีซาเบลใน ๒ พงศาวดารกษัตริย์ ๘:๓๐-๓๑

ข้อ ๒๒ ถึง ๒๕ นี่แน่ะเราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง (ไข้) และคนทั้งหลายที่คิดประเวณีกับเขา แม้ว่าคริสตจักรแท้เราจะทิ้งไว้ให้ระทมทุกข์ คือพระพิโรธของพระเจ้าที่จะมาในเร็ว ๆ นี้

เว้นแต่คนเหล่านั้น จะกลับใจเสียใหม่ จากการที่เขาประพฤติชั่ว และลูกทั้งหลายของหญิงนั้น เราจะประหารเสีย คณะต่างๆ ในคริสตจักรโรมัน ซึ่งในระหว่างการปฏิรูปได้หวนกลับไปเข้าคริสตจักรเดิม จนเป็นการยาก ที่จะรู้ว่าใครเป็นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ หรือ คาโธลิก

ให้ตาย ความตายครั้งที่สองในวิวรณ์ ๒๑:๘

และคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นผู้พิณิจิตและใจรู้ความลับของมนุษย์ทั้งปวง

และเราจะอำนาจให้เจ้าทั้งหลายทุกคนตามการประพฤติของเจ้า พระเจ้าจะทรงตัดสินท่านด้วยความยุติธรรมเป็นรายบุคคล

แต่เราบอกเจ้าทั้งหลาย คือผู้ที่ไม่มั่นคง และตกอยู่ในอิทธิพลของ “แม่”

คือเจ้าที่เหลื่ออยู่ที่เมืองธูอาไคระ ที่ไม่ได้ถือคำสอนนั้นและไม่ได้รู้จักการกลับใจของชาตาคูจเขาวานั้น ผู้ที่ไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของ “แม่” เลย

ว่าภาระอื่นๆ เราจะไมยอมให้เจ้า เจ้ายังดีไม่พอ แต่ในสภาพเช่นนี้เราจะรับเครื่องบูชา และความพยายามของเจ้า

แต่ซึ่งเจ้ามีอยู่แล้ว ความจริงที่เจ้ายึดไว้ได้นั้น “จงยึดไว้ให้มั่น” เก็บรักษาไว้

“กว่าเราจะมา” จนกว่าพระองค์จะเสด็จมารับ “คริสตจักรแท้”

ระยะที่ห้า คริสตจักรในยุคปฏิรูป (๑๕๑๗ ถึง ๑๗๓๘)

ระยะนี้เป็นระยะที่สำคัญอย่างยิ่ง ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ตั้งแต่ปี ๑๕๑๗ เป็นต้นมาก็มีเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นซึ่งทำให้ เกิดยุคใหม่ขึ้นในโลก ในระยะนั้นอำนาจของโรมเหนือคริสตจักรก็ถูกหักล้างเสีย มนุษย์พากันปลดแอกออกจากอำนาจอันชั่วช้า ในที่สุดเสรีภาพของคริสเตียนก็บังเกิดขึ้นและประชาชนก็มีสิทธิ์ ที่จะอ่านพระคัมภีร์ได้ ถ้าจะไม่มีการปฏิรูปในยุคที่สำคัญยิ่งนี้ ชาวโลกนี้จะต้องทนทุกข์ทรมานมีความเจ็บไข้ ความเศร้าโศก และความอดอยากมากมายหลายเท่ากว่าทุกวันนี้ และจะไม่ต้องพุดถึงผลร้ายที่จะรับทางฝ่ายจิตใจต่อไปด้วย

ผู้ที่บุกเบิกในการปฏิรูปอันยิ่งใหญ่ นี้ เป็นผู้มีความเชื่อและมีความมั่นใจอย่างเด็ดเดี่ยว มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีความกล้าหาญอย่างยิ่ง เป็นมนุษย์พิเศษจริงๆ อย่างที่เราเรียกกันว่า มนุษย์กระดูกเหล็ก เขาขอมเสี่ยงชีวิตและยอมสละความสุขสบายและความสนุกสนานทั้งสิ้น เพื่อจะตั้งหน้ามุ่งมั่นทำงานอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย เพื่อคริสตจักรของพระเยซูคริสต์จะได้รับความบริสุทธิ์ และมีเสรีภาพ

ระยะปฏิรูปนั้นเป็นระยะที่น่าตื่นเต้น และผู้คนได้ต่อสู้ด้วยความกล้าหาญ ประชาชนไม่ได้กล้าหาญน้อยไปกว่าบรรดาหัวหน้าเลย เขาไม่ย่อท้อต่อการสงคราม และการกดขี่ข่มเหง เป็นระยะแห่งความคิดอันสูงส่ง และการดำรงชีวิตที่เสี่ยงอันตราย

แม้ว่า คริสตจักรโรมันคาโธลิก ได้พยายามต่อสู้อย่างเต็มกำลังก็ตาม การปฏิรูปก็แผ่กว้างไปทั่ว เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ อังกฤษ สกอตแลนด์ นอร์เวย์ และสวีเดน โศตวรรษที่ศกมดประชาชน กับศาสนาแห่งไสยศาสตร์ และความกลัวนั้น ในที่สุดก็หลุดออก และคริสตจักร ก็มีอิสระอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะค้นหาความจริง ในพระคัมภีร์ที่ครั้งหนึ่งได้สูญหายไป

อย่างไรก็ดี การปฏิรูปที่มาร์ตินลูเธอร์ ก่อขึ้นนั้นเป็นการโจมตี คริสตจักรโรมันคาทอลิก รวมทั้งคำสอนที่ผิด ไม่ใช่เป็นการฟื้นฟูที่พระวิญญาณเสด็จลงมาเหมือนเมื่อครั้งวันเพนเทคอสตใน ค.ศ. ๓๑

มาร์ติน ลูเธอร์ ได้รับเกียรติว่า เป็นผู้ริเริ่มการปฏิรูป นักปฏิรูปชาวเยอรมันผู้เข้มแข็งนี้ เป็นบุตรของจอห์น ลูเธอร์และมากาเร็ต ซีกเกลอร์ ท่านเกิดที่เมือง ไอสเลเบน เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๑๕๓๑

วันหนึ่งเมื่อกำลังค้นหาหนังสืออยู่ในห้องสมุด ก็ไปพบพระคัมภีร์ลาตินเล่มหนึ่งเข้า โดยบังเอิญที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจึงเกิดความสนใจมาก และอ่านจบโดยเร็ว และแปลกใจที่พวกพระในสมัยนั้น บอกข้อพระคัมภีร์ ให้ประชาชนรู้น้อยมากเวลาซึ่งผ่านไป ท่านก็ยิ่งสนใจเพิ่มขึ้นอย่างยิ่ง รู้สึกว่าตนเองมีความเห็นขัดแย้ง กับคำสอน และข้อปฏิบัติของคริสตจักรโรมันมากขึ้นทุกขณะ

ท่านเริ่มลุกขึ้นต่อสู้ เนื่องจาก มีการขายใบล้างบาปจึงทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้น ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนไปทั่วโลก คริสตจักรโรมัน สมัยกลางนั้น ได้ย่ำเป็นอันมากถึงเรื่องความบาป จะต้องถูกขโทษในไฟชำระและนรก คริสตจักรโรมันมีอยู่ สามสัณ ที่เกี่ยวกับการขโทษ และยกเลิกไม่ทำโทษคือ “บัพติศมา” “มัส” (mass) และ “ศีลขโทษ”

ใบล้างบาปเกี่ยวกับศีลขสามคือ ศีลขโทษ คือการไถ่บาป ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย (เรียกว่า Satisfaction) ถ้าท่านไม่รู้เรื่องใบล้างบาป ก็จะไม่ใช่ใจว่า ลูเธอร์ทำให้คริสตจักรหัวนี้ไหวได้อย่างไร

สถานการณ์ในขณะนั้นคือ คริสตจักรยอมให้ผู้ที่ได้รับสารภาพผิดนั้นเสียเงินแทนการไถ่โทษแบบอื่นได้ คริสตจักรจะออกใบสำคัญรับรองว่า ผู้นั้นพ้นโทษแล้ว เพราะได้จ่ายเงินให้คริสตจักร ใบสำคัญหรือตั๋ว ที่ไปป้ออกให้นี้เรียกว่า “ใบล้างบาป”

เงินที่จ่ายให้นี้ก็เหมือนกับการปรับนั่นเอง ไม่เพียงแต่จะซื้อใบล้างบาปให้ตนเองได้เท่านั้น แต่ซื้อสำหรับญาติพี่น้องหรือมิตรสหายที่ตายไปแล้วก็ได้ บัดนี้ตกอยู่ในไฟชำระ (คือที่ซึ่ง คาทอลิกสอนว่าวิญญาณของมนุษย์เราต้องไปที่นั่นก่อน ก็ต้องชำระเสียก่อน จึงจะเข้าสวรรค์ได้) คริสตจักรสอนว่า วิธีนี้เองจะทำให้วิญญาณเหล่านั้น ตกอยู่ในไฟชำระพ้นออกเร็วเข้า

ไปป้อก็ยิ่งออกใบล้างบาปขายมากขึ้น แม้ว่าขึ้นราคาแล้วประชาชนก็ยังซื้อกันใหญ่ พระนิภาชโดมินิกัน ชื่อเททัซ เป็นผู้ที่มีความสามารถ ในการขายเป็นอย่างยิ่ง กำลังขายใบล้างบาป และขายดีเป็นเทน้ำเทท่า ใกล้กับมหาวิทยาลัยวิตเตินเบอร์ค ซึ่งลูเธอร์เป็นอาจารย์อยู่ เททัซ โฆษณาว่า “พอคุณหย่อนเงินลงในหีบ วิญญาณของคุณแม่คุณก็กระโดดออกมาจากไฟชำระได้เลย” นี่เองจึงทำให้ลูเธอร์คัดค้านใบล้างบาป เขาได้เขียน “เก้าสิบห้าทฤษฎี” อันมีชื่อเสียงและเอาไปตอกตะปูเอาไปติดไว้ที่ประตูโบสถ์ ไม่ได้ทำให้ประชาชนลุกฮือขึ้นอย่างที่หลายคนเข้าใจ เพราะตอนนี้ลูเธอร์ยังไม่ได้ตั้งใจที่จะออกจาก คริสตจักรโรมัน แต่ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้นเป็นผลให้เกิดการปฏิรูป

เขาเขียนว่า “เนื่องจากมีความรักและความร้อนรนเพื่อจะรู้ถึงความจริง และมีความประสงค์ที่จะสำแดงให้ปรากฏแจ้งจะมีการอภิปรายเรื่องราวต่อไปในที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัย วิตเตินเบอร์คขอเชิญประชาชนเข้าฟังได้ ผู้นำการอภิปราย คือ คุณพ่อมาร์ติน ลูเธอร์ บัณฑิตทางศิลปและศาสนศาสตร์ เป็นอาจารย์สอนวิชาทั้งสองนี้ ท่านขอร้องให้ผู้ที่มาอภิปรายกับท่านไม่ได้ก็โปรดเขียนจดหมายมา”

โดยที่เราพากันมีความปีติยินดีอย่างยิ่ง ที่ลูเธอร์ได้เริ่มงานขึ้นนี้ขึ้น ทำให้เราพ้นจากข้อผูกมัดของคริสตจักรโรมันได้ท่านจึงได้รับเกียรติว่า เป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ ที่สำคัญถึงความจริง ที่จริงนั้นท่านเพียงแต่ได้ความจริงส่วนน้อยเท่านั้นเมื่อเทียบกับความจริงทั้งสิ้น แต่ท่านมีความกล้าหาญอย่างยิ่งความจริงอันยิ่งใหญ่ ข้อหนึ่งที่ลูเธอร์ให้เราก็คือ “ผู้ชอบธรรม จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยความเชื่อ” นอกนั้นส่วนใหญ่ว่านี่ท่านสอน ก็เหมือนกับคำสอนของคริสตจักรโรมันนั่นเอง

อย่างไรก็ดีการปฏิรูปได้แผ่ไปทั่วประเทศเยอรมัน ประชาชนพากันตื่นตัวขึ้นเป็นครั้งแรก ในการเสาะหาความจริงแห่งพระคำของพระเจ้า เป็นการเริ่มต้นอันยิ่งใหญ่ ที่เข้าใกล้ชีวิตพระเจ้ายิ่งขึ้น พระเจ้าทรงสำแดงพระคำของพระองค์ที่ละชั้นเมื่อผู้คนพากันเปิดจิตใจกว้างขึ้น เพื่อต้อนรับพระคำกระแสนแห่งการปฏิรูปรุนแรง เหมือนน้ำฟุ้งท่านบ คือเมื่อได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ก็มีกำลังที่ยิ่งขึ้น ทั้งการดำเนินชีวิตและการปฏิรูปนั้นก็แผ่ไปทั่วคริสตจักรโรมัน เหมือนน้ำท่วมใหญ่ที่ไม่มีอะไรมาขัดขวางได้ 1 เทบทุกประเทศ ก็ปรากฏพวกโปรเตสแตนต์ขึ้น ไม่ขณะหนึ่งก็ขณะใด

การปฏิรูปได้แผ่ไปถึงซุริคประเทศสวิสเซอร์แลนด์ โดยมีนักเทศน์ ที่เฉลียวฉลาด และโหดร้าย ชื่อ อัลริก สวิงกลี (๑๕๘๔- ๑๕๓๑) เป็นผู้นำ ท่านแตกต่างกับลูเธอร์ในข้อสำคัญข้อหนึ่ง ท่านก้าวหน้ามากในการถือว่า พระคัมภีร์เป็นกฎอันสูงสุดของคริสตจักร พรรคพวกของสวิงกลีได้เลิกการปฏิบัติของคริสตจักร โรมันที่ผิดพระคัมภีร์ ซึ่งศาสนาจารย์ลูเธอร์ยังถือรักษาไว้

ในปี ๑๕๓๗ จอห์น แคลวิน ก็เริ่มงานของท่านในเมืองเจนีวา ท่านมีอุดมคติสำหรับเมืองนี้ว่าควรให้พระเจ้าปกครองโดยตรง (theocracy) ในเมืองเจนีวาของแคว้นนี้ไม่เพียงแต่ต้องดำรงชีวิตให้ถูกต้องเท่านั้น แต่พลเมืองจะต้องเชื่อให้ถูกต้องด้วย ถ้าผู้ใดมีความเห็นแตกต่างในเรื่องศาสนา ก็จะถูกลงโทษอย่างหนัก ในระยะเพียงห้าปีเท่านั้น เมืองนี้ซึ่งมีพลเมืองเพียงหมื่นหกพันคนเท่านั้น อย่างน้อยที่สุดก็มีผู้ถูกประหารชีวิต ๕๘ คน และถูกเนรเทศ ๗๖ คน ดังนั้นขบวนการโปรเตสแตนต์ในยุคนี้จึงยังไม่มีน้ำใจที่อดทน กว้างขวางต่อกันพอ อย่างไรก็ตามแคลวินถือว่าพระคัมภีร์เป็นหลักสูงสุด และท่านช่วยขบวนการนี้โดย มีความกล้าหาญที่จะอดทน และความร้อนรนที่จะเอาชนะ ท่านมีอิทธิพลทั้งในฝรั่งเศสและสวิสเซอร์แลนด์ ที่นี้พวกโปรเตสแตนต์ได้ชื่อว่า "ฮิวกันอต" (Huguenots) พวกนี้ไปทำลายรูปปั้น แต่พวกเขาถูกฆ่าเป็นร้อย ๆ อย่างไรก็ตาม คาโรลิกฆ่าเสีย ในการเสาะหาเพื่อจะล้างแค้น ซึ่งแผ่ไปทั่วฝรั่งเศสมีจำนวนโปรเตสแตนต์ประมาณ ๒๐๐๐๐ ถูกฆ่าตายสิ้น การต่อสู้เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น ส่วนใหญ่คนเหล่านั้นได้พยายามทำให้ คริสตจักรและรัฐ มีหน้าที่ต่างกัน เป็นผลสำเร็จ ซึ่งพวกโปรเตสแตนต์ทุกคนเชื่อว่าถูกต้องตามพระทัยพระเจ้า

จากที่นี้ลัทธิโปรเตสแตนต์ได้แผ่ไปยังฮอลแลนด์ เมื่อฟิลลิปที่สอง กษัตริย์แห่งสเปนผู้คลั่งศาสนา และรำพึงถึงผู้เป็นโปรเตสแตนต์ในฮอลแลนด์ ซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์ก็ทรงตั้งพระทัยที่จะนำพลเมืองเหล่านั้น กลับมาเป็นคาโรลิกอีกให้จงได้ หรือมิฉะนั้นก็ "ทำลายแผ่นดินเสียจนมนุษย์จะอาศัยอยู่ไม่ได้" การต่อสู้นี้กินเวลาช้านาน และเป็นไปอย่างทารุณมาก ผู้ที่ต่อสู้กับสเปนอย่างกล้าหาญนั้น มหาอุปราชาเหยียดหยามว่า "พวกของท่าน" แต่เขาก็ยอมรับคำประณามนั้นอย่างภาคภูมิใจ ในปี ๑๕๖๗ สเปนก็ส่งทหารปราบกบฏและพวกนอกคอก สาลทำงานกันอย่างไม่หยุดหย่อนจำนวนผู้ถูกประหารมีมากมายในหกปีมีผู้ถูกฆ่าตายกว่าหมื่นคน ในที่สุดก็ขับไล่พวกสเปนออกไปได้ แต่ต้องรบกัอยู่หลายปีแต่ประชาชนผู้ได้ทนทุกข์เป็นเวลานานนั้นก็เกลียดชังการกดขี่ที่สุดและยอมให้เสรีภาพในด้านความคิดเห็นรวมทั้งมีความรักเสรีภาพ และในไม่ช้าประเทศของเขา ก็กลายเป็นสวรรค์สำหรับบรรดาผู้ที่ถูกกดขี่ทั่วยุโรป

ผู้นำการปฏิรูปคริสตจักรในสก๊อตแลนด์คือ จอห์น น็อกส์เขาได้เห็น พวกคาโรลิกกดขี่อย่างรุนแรง และตนเองก็ได้ทนทุกข์ยากลำบากมามาก ท่านได้พยายามตั้งคริสตจักรพาสโบทีเรียนในสก๊อตแลนด์ โดยมีผู้ปกครอง หรือเจ้าอธิการ ซึ่งสมาชิกเลือกขึ้น "ดังนั้นคริสตจักรจึงมีการปกครองตามพระคัมภีร์แทนที่จะให้ไปปกครองตามแบบเผด็จการ"

ส่วนในอังกฤษนั้นมีโทมัส เครเมอร์เป็นผู้นำ เนื่องจากพระเจ้าเฮนรี่ที่แปดต้องการหลุดพ้นจากอำนาจของโป๊ป แต่ไม่สนใจที่จะเปลี่ยนแปลงคำสอนเลย แต่เมื่อพระนางแมรีขึ้นครองราชสมบัติ เหตุการณ์ก็เปลี่ยนแปลงไปอีก พระนางทรงอภิเษกกับฟิลลิปที่สองแห่งสเปน และทรงตั้งพระทัยที่จะนำประเทศอังกฤษกลับมายังคริสตจักรโรมัน พระนางทรงลงใช้การกดขี่ พวกหัวหน้าโปรเตสแตนต์หลายคน ถูกจำคุกหรือฆ่าตาย เมื่อเขานำเพื่อนไปเผาทั้งเป็น ท่านเจ้าอธิการแลตริเมอร์พูดกับเพื่อนว่า "จงชื่นใจเถอะ อาจารย์ริคคีย์เข้มแข็งเข้าไว้ วันนี้เราจะจุดประทีปโดยพระคุณของพระเจ้าในอังกฤษ ซึ่งผมเชื่อว่าจะไม่มดับ "ท่านกล่าวไว้ถูกต้องทีเดียว คณะที่ตั้งขึ้นนั้น ก็เป็นแบบฉบับเดิมเหมือนกับแบบของลูเธอร์

เมื่อนางเบ็สสิ้นพระชนม์ในปี ๑๖๐๓ นั้นขบวนการปฏิรูปก็มั่นคงเป็นปึกแผ่นอยู่ในอังกฤษ แต่ปัญหาด้านศาสนายังมีอยู่อีกมาก คณะ "พิวริตัน" ปรากฏขึ้น เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่หนึ่งทรงครอบครองนั้น (ในขณะนี้เองที่ได้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์เป็นอังกฤษ) พวกพิวริตันได้โจมตีคริสตจักรในขณะนั้นอย่างรุนแรง แต่พระองค์ก็ไม่ทำตามความประสงค์ของเขา เมื่อเขาเห็นว่าความพยายามนั้นไม่มีทางสำเร็จได้ จึงลงเรือข้ามมหาสมุทร ไปยังรัฐนิวอิงแลนด์ที่เดิวนี่คืออเมริกาและไปกันเป็นพัน ๆ คน แต่พวกที่อยู่ยังมีพวกโปรเตสแตนต์และคาโรลิกต่อสู้กันตายไปอีกหลายพันคน ต่อจากนั้นจึงออกกฎหมายใหม่ให้เสรีภาพในการนับ

ถือศาสนาตั้งแต่นั้นมาทุกๆ ศาสนาที่นับถือต่างกันอยู่รวมกันแห่งเดียวได้ โดยสันติพวกพิวริตันได้ต่อต้าน การเมาสุรา การประพฤติก่อและแต่งกายไม่สุภาพ การลักขโมย การพนัน ความเกียจคร้าน การเล่นไพ่ เต้นรำ แฟชั่น ฯลฯ

ในปี ๑๖๘๒ รอเบิตบราวน์ได้เขียนหนังสือเล็กๆ เล่มหนึ่งชื่อ “การปฏิรูปโดยไม่ชักช้า” ผลที่เกิดขึ้นคือมีคริสตจักรกองกริเกรชั่นนัลขึ้น เขาเชื่อว่า คริสตจักรและรัฐมีหน้าที่ต่างกันและที่ประชุม (คริสตจักร) ต้องปกครองตนเองตามที่เขาเข้าใจพระคัมภีร์

เรื่องของพวกแบพทิสต์นั้นเริ่มในปี ๑๕๒๒ เมื่อชายสองคนชื่อเกราเบิต และแมนส์รูสึกว่า สวิงกลียังใช้พระคัมภีร์ไม่ซึ่งพอที่เดียนัก คณะใหม่นี้แตกต่างไปจากลัทธิ โปรเตสแตนต์ ตามแบบของลูเธอร์ และสวิงกลีหลายประการ และข้อแตกต่างนี้มีประโยชน์ต่อความจริงทั้งสิ้นอย่างสำคัญยิ่ง

ยกตัวอย่าง เช่นเขาชกจะสงสัยว่า การให้ทารกับบัพติศมานั้นมีคุณค่าอย่างไรบ้าง เขาเชื่อว่าศีลนี้ ควรให้แก่ผู้ที่ตัดสินใจแล้วว่า จะเป็นสมาชิกคริสตจักรเท่านั้น

ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธ ไม่ยอมให้บัพติศมาแก่บุตรหลานของเขาซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ ส่วนผู้ใหญ่ก็พากันรับบัพติศมาอีกครั้ง จึงได้ชื่อว่าแอนนาแบพทิสต์จากฝ่ายค้าน (ผู้ที่รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง) และเขายังย้ำอีกว่าคริสตจักรและรัฐมีหน้าที่ต่างกัน คณะนี้ถูกพวกคาโธลิก และโปรเตสแตนต์กดขี่ พวกเขาถูกตามฆ่าราวกับเป็นสัตว์ป่า ถูกเผาทั้งเป็น จับถ่วงน้ำ ถูกตัดแขนขาหรือทำให้พิการ ถูกเผาหรือฆ่าด้วยดาบ ตอนนี้เป็นตอนที่เสรีที่สุดตอนหนึ่งสมัยปฏิรูป แม้ว่าเขาพอใจจะอยู่อย่างสงบ เกรงกลัวพระเจ้า และดำรงชีวิตด้วยความชอบธรรมตามพระคัมภีร์ ชาวแบพทิสต์ ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคงจะได้แก่ จอห์น บันยัน ซึ่งได้แต่งหนังสือ “ปริศนาธรรม” ขึ้นพวกแบพทิสต์ไม่เพียงแต่ บอกเราถึงความจริงว่า ผู้ใดควรรับบัพติศมา บ้างแต่ยังได้แสดง วิธีรับบัพติศมาอย่างถูกต้องอีกด้วย เขาอธิบายไว้ชัดเจนว่า ต้องรับบัพติศมาโดยวิธีจุ่มไม่ใช่โดยการพรม

ข้อความจริงในประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นนี้เปรียบเทียบกับข้อความที่เขียนไปยังคริสตจักรซัลดได้หรือไม่? โปรดลองเปรียบเทียบดู (วิวรณ์ ๑:๑-๕)

ข้อ ๑. “เรารู้จักกิจการของพวกเจ้า” คือเขาทำงานด้วยความร้อนรนให้คริสตจักร

“ คือว่าเจ้ามีชื่อว่าเจ้าเป็นอยู่” ไม่เพียงแต่ครั้งนั้นเท่านั้นแต่ในปัจจุบันนี้ด้วย หลายคนมีความเห็นว่า ในตอนนั้นคริสตจักรเข้มแข็งที่สุด

“แต่ว่าตายเสียแล้ว” ในสมัยนั้นไม่ได้เป็นการตื่นตัวฝ่ายวิญญาณ แต่ส่วนมาก เพียงแต่เปลี่ยนคำสอนเป็นส่วนใหญ่

ข้อ ๒. “เจ้าจงระแวงระวังให้ดี” จงระวังอย่าพอใจต่อสิ่งต่างๆ ที่ท่านปรับปรุงขึ้น เพราะเท่าที่ทำไปแล้วนั้นยังไม่พอ แต่ต้องทำต่อไปอีก

และบำรุงส่วนที่เหลืออยู่นั้น คือ คำสอนเหล่านั้น ได้แก่ไปแล้วให้ถูก ซึ่งแต่ก่อนได้ผิดพลาดไป

ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้ว ต่อมาอีกไม่นาน การกดขี่ก็ได้เบาบางลงหลายคนก็ขาดความรอบคอบ สภาพเช่นนี้จะทำให้เกิดการประนีประนอมขึ้น

“เพราะว่าเราหาได้พบการประพฤติก ของเจ้าที่ถึถ้วนเฉพาะพระเจ้าไม่” ตัวอย่างเช่น การประหารอย่างทารุณที่เยนิวาเป็นต้น

ข้อ ๓. “เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับ และได้ยินอย่างไรจงจดจำไว้ และกลับใจเสียใหม่” พระคำของพระเจ้าได้ถูกปิดบังซ่อนไว้ เกือบพันห้าร้อยปี คนเหล่านั้นได้รับสิทธิพิเศษเพราะความจริงนั้นกำลังปรากฏออกมาเขาควรจะกลับใจและยึดมั่นในความจริงแห่งพระคำของพระเจ้าเสียในเวลานั้น

“ถ้าเจ้าไม่ระแวงระวัง เราจะมาหาเจ้า เหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้เวลาที่เราจะมาหาเจ้านั้น” นี่เป็นคำเตือนถึงพระพิโรธ แก่ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระคำ

ข้อ ๔. “แต่เจ้าก็มีสองสามชื่อที่เมืองซัลด ที่ไม่ได้กระทำเสื้อผ้าของตัว ให้เป็นมลทินไป มีคริสเตียนแท้ที่บังเกิดใหม่ในคริสตจักรทุกสมัย แม้จะเรียกเขาว่า พวกเชื่อผิดหรือพวกนอกคอกก็ตาม

“และเขาเหล่านั้นจะเดินกับเราในรุ่งอรุณฟ้าขาว” เมื่อพระคริสต์เสด็จมาเขาจะถูกจับไปด้วย

“เพราะว่าเขาเป็นคนสมควรแล้ว” เพราะการกลับใจบังเกิดใหม่นั้นทำให้พร้อมที่จะรับเสด็จ

ข้อ ๕. ถ้าผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อฟ้าขาว อันงามสง่า และจะไม่ลบชื่อผู้นั้น จากสมุดทะเบียนประจำชีพแต่เราจะประกาศรับชื่อผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราและต่อหน้าพวกทูตพระองค์”

ข้อ ๖. “ใครมีหูฟังได้ก็ให้ฟังข้อความ ซึ่งพระวิญญาณตรัส ไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด”

พวกนักปฏิรูปรุ่นแรก.....มาตินลูเธอร์แห่งเยอรมัน อัลริก สวิงกี้ แห่งสวีตเซอร์แลนด์ จอห์น แคลวิน แห่งยีนัวซึ่งอิทธิพลของเขาแผ่ไปทั่วฝรั่งเศสอย่างรวดเร็ว จอห์น น็อกส์แห่งสกอตแลนด์ รอเบิร์ต บราวน์ ผู้ตั้งคณะคองกรีเกชันนัล รวมทั้งเกรเบอร์ และแมนส์ แห่งคณะแบพติสต์ และผู้นำคนอื่นๆ อีกที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียง รวมทั้งบรรดาผู้ติดตามด้วยก็ทำการปฏิรูปศาสนาจนเป็นผลสำเร็จ เป็นการปฏิรูปที่ดีและเราผู้อยู่ใน สหคริสตจักรเพนเตคอสต์ ก็ยอมรับการปฏิรูปแต่ละขั้นนี้ว่า เป็นไปตามนี้ พระทัย และพยายามที่จะปฏิบัติตามความจริง ทุกข้อ ไม่เว้นข้อหนึ่ง ข้อใดเพื่อจะยึดถือ หรือเน้นเฉพาะ แต่ข้อหนึ่งข้อใด นี้ไม่ใช่เป็นการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ เพียงแต่เป็นการปฏิรูปเท่านั้น นอัสตรรียอย่างยิ่ง ที่นักปฏิรูปเหล่านี้ได้ยื่นหยัด และประกาศความจริงแห่งพระคำของพระเจ้า โดยไม่เกรงกลัว ขอให้คิดว่าเขาต้องต่อสู้อย่างหนักเพียงไร เมื่ออำนาจอันยิ่งใหญ่ ทั้งวงการศาสนาและวงการเมืองของอาณาจักรโรมัน แม้กระทั่งพวกโปรเตสแตนต์เอบางคณะ ก็ต่อสู้ผู้ที่กล้าปฏิบัติตามพระทัย และพระคำของพระเจ้า ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จอห์น ฮัส เพ็งถูกเผาทั้งเป็นได้ประมาณ ๑๐๐ ปี เมื่อลูเธอร์ ได้ยื่นหยัดอย่างกล้าหาญ ต่อผู้คริสตจักรโรมัน เมื่อเขาถูกพิพากษาที่เมือง เวิมส์ แต่ก็ได้ต้องการรับใช้ของพระเจ้า ซึ่งเป็นคนเช่นนั้น ที่จะจัดเตรียมจิตใจไว้ สำหรับการตื่นตัวฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ซึ่งติดตามมาไม่ช้านัก

ระยะที่หก คริสตจักรแห่งการฟื้นฟูใจใหญ่ (๑๗๗๘- ๑๘๑๔)

ในชาติต้องการหรือในครอบครัวก็ดีเมื่อวิกฤตการณ์ผ่านไปแล้วทุกคนก็อ่อนแอลง ผู้ที่รักษาดีในยามสงครามนั้นบางทีในยามสงบเขาก็เป็นพลเมืองที่ใช้ไม่ได้ ความเชื่อมั่นที่ยึดถืออย่างรุนแรงในยามสงครามนั้น ถ้าเมื่อเป็นยามสงบบางทีก็ไม่มีผู้เอาใจใส่เท่าใดนัก

ลัทธิความเชื่อโซซิเนียน ได้แพร่ไปทั่ว คริสตจักรทั้งหลาย ทั้งในยุโรปและอเมริกาด้วย (ลัทธินี้คือคำสอนว่าพระคริสต์ทรงเป็นเพียงผู้พยากรณ์ของพระเจ้าเท่านั้น) คำเทศนาส่วนมากขาดความร้อนรนและชีวิตจิตใจ เขาพูดกันถึงศีลธรรมโดยไม่มีรสชาติ แห้งแล้งเยือกเย็นและไม่มีสีสัน นักเทศน์ทั้งหลายพากันทำตามหน้าที่อย่างเคร่งครัด เท่านั้น ไม่มากกว่านั้นเลย มีแต่น้อยคนที่ทำด้วยความเต็มใจ อย่างไรก็ดี พระเจ้าทรงควบคุมชีวิตของหลายคนทีปลูกคริสตจักรให้ลุกขึ้นมาอีก คราวนี้คริสตจักรพากันหันไปมองดูชะตากรรมที่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสด็จลงมาครั้งแรก และทรงเทพระวิญญาณเพิ่มเติมอีก

ในหนังสือยาโกโบ ได้ทำนายถึงเหตุการณ์ที่บัดนี้พร้อมที่จะเกิดขึ้นแล้วในบทที่ห้าข้อหนึ่งถึงหก กล่าวถึงสภาพความบาปซึ่งปรากฏอยู่ เมื่อพระวิญญาณทรงเสด็จลงมาแล้ว

ข้อ ๗ (ในภาษาอังกฤษและภาษากรีกแปลว่า) “ดังนั้นพี่น้องทั้งหลายจงอดทนไว้จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา” จงดูเถิดผู้เก็บเกี่ยว (พระเยซู) ทรงคอยเก็บเกี่ยวผลแห่งแผ่นดินโลกอันมีค่ามากมาย (คริสเตียนที่กลับใจบังเกิดใหม่) และทรงมีความอดทนมาก จนกว่าพระองค์จะทรงได้รับแผ่นดินถดู (คริสตจักรในสมัยแรกรวมทั้งทุกคนที่เชื่อสัตย์ต่อพระกิตติคุณ) “และฝนปลายฤดู” (คริสตจักรที่บังเกิดใหม่ทุกวันนี้) ในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของเจมสัน ฟอสเสต์และบราวน์เขาอธิบายตอนท้ายว่าฝนฤดูปลาย นั้นต้องเกิดขึ้นก่อนการเก็บเกี่ยวฝ่ายวิญญาณ และอาจจะเป็นการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนวันฟื้นเตคอสเตนนั้น ข้อความนี้ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริง อย่างไรก็ดีมีฝน (พระเจ้าทรงเทพระพรฝ่ายวิญญาณในทุกฤดูตามธรรมชาติอย่างไร ดังนั้น ก็มีฤดูฝนตามฤดูกาลด้วย) (การตื่นตัวครั้งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ)

เมื่อขึ้นศตวรรษใหม่ (๑๗๐๕) เด็กชายอายุ ๖ ขวบคนหนึ่งบ้านเขาถูกไฟไหม้แต่มีผู้ช่วยให้พ้นออกมาได้ ต่อมาเขาได้นับว่าตนเองเป็น “นักเทศน์ที่ร้อนรนเหมือนออกจากกองไฟ” เขาชื่อจอห์น เวสต์ลี ใน ๓๐ ปี แรกแห่งชีวิตของเขานั้นน่าสนใจมาก

เป็นชีวิตที่ถวายไว้เพื่อเตรียมตัวรับใช้พระเจ้าและพยายามจะเลี้ยงจิตวิญญาณของตนเอง ซึ่งหิวกระหายที่จะเข้าใกล้พระเจ้ามากยิ่งขึ้น

ก่อนที่เวสต์จะพบคนหนุ่มหนึ่ง ซึ่งเรียกกันว่า “คณะโมเรเวียน” และผู้ประกาศที่ยิ่งใหญ่อีกคนหนึ่ง คือจอร์จ วิตฟิลด์ กิจการของเขาก็ไม่น่าสนใจยิ่งไปกว่านักเทศน์ผู้อื่นที่ได้รับการสถาปนาแล้ว

วิตฟิลด์ จอห์นและชาลส์ เวสต์ ทั้งสามคนนี้ได้ทำการฟื้นฟูใจครั้งใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น เพราะว่าคริสตจักรที่มีระเบียบวินัยและพิธีรีตองต่างๆ ไม่ต้อนรับเขา เขาจึงประชุมกันตามทุ่งนาและมีผู้มาฟังนับพันๆ คน ในตำราเอ็นไซโคลปีเดีย บริคแดนนีก้า ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑ เล่มที่ ๒๗ หน้า ๑๐ กล่าวว่าผู้ที่กลับใจเสียใหม่ในการประชุมของผู้ประกาศทั้งสามนี้ก็ได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกับที่ปรากฏแก่คริสตจักรของพระเยซูคริสต์เมื่อวันเพ็นเตคอส โดยที่เขา “พูดภาษาต่างๆ” (กิจการ ๒:๑-๔) ทุกวันนี้มีหลายคนกลัวฤทธิ์เดชของพระเจ้า (กิจการ ๑:๘) และอีกหลายคนได้ตั้งใจไม่แสดงต่อการดำเนินไปกับพระเจ้าจนถึงที่สุด พวกเหล่านั้นจะปฏิเสธข้อความเหล่านั้นแต่ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ให้ทุกคนอ่าน (แม้ว่าคณะผู้จัดทำเอ็นไซโคลปีเดียบริคแดนนีก้า ฉบับต่อมาจะตัดข้อความตอนนี้ออกไปเสียก็ตาม)

แม้ว่า วิตฟิลด์ ได้ทำงานกับสองพี่น้องเวสต์ ในยุโรปก็แต่ท่านได้ทำงานยิ่งใหญ่ที่สุดในอเมริกา ระหว่างปี ๑๗๘๘ ถึง ๑๗๙๐ ในระหว่างนี้ท่านได้เดินทางถึง ๗ ครั้ง ในสมัยนั้น ท่านได้ไปตามอาณานิคมต่างๆในอเมริกา (อยู่ในตอนแรกของประวัติศาสตร์อเมริกา) จากนิวอิงแลนด์ ถึง จอร์เจีย เทศนาทั่วทุกแห่ง ไม่ว่าจะเทศน์ที่ใด ก็มีผู้คนพากันมาฟังมากมาย บางครั้งมีถึง ๒๐,๐๐๐ คน ท่านเป็นนักพูดที่มีสำนวนโวหารคมคาย เป็นนักเทศน์ยิ่งใหญ่ที่สุดในศตวรรษที่ ๑๘ และเป็นผู้อยิ่งใหญ่คนหนึ่งตลอดยุคทุกสมัย คนนับพันพากันกลับใจ และอีกหลายพันคนพากันตื่นตัวขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณในระยะเดียวกันนี้ (๑๗๔๐) เวสต์ได้ตั้งคริสตจักร เมธอดิส ขึ้นในอังกฤษ พระวิญญาณได้หลั่งลงมาอย่างเขามากมายวิตฟิลด์ และพี่น้อง เวสต์ ทั้งสองได้ให้สิ่งสำคัญแก่เรา หลายประการ เพื่อช่วยให้เราถึงความจริงทั้งสิ้น ของพระคัมภีร์ใหม่มากยิ่งขึ้น ข้อหนึ่งก็คือ คำสอนผิดของ แคลวินว่าพระเจ้าทรงจัดการเหตุการณ์ ทุกอย่างไว้ล่วงหน้า และพระองค์ทรงเลือกบางคน ให้พินาสและบางให้ได้รับความรอด คำสอนนี้ในภาษาอังกฤษเรียกว่า “ Predestination” จอห์น เวสต์เป็นผู้เปิดเผยให้เราทราบว่า *มนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกทำอะไรก็ได้* และ*พวกเราทุกคนมีสิทธิ์ ที่จะเลือกเอาชีวิตหรือความตายได้*

มีผู้นำทางศาสนาอีกหลายคน ตามอาณานิคมต่างๆ ในสหรัฐ รู้สึกถึงสภาพทรุดโทรม ฝ่ายวิญญาณ ในจำนวนนี้มีบุคคลสำคัญคนหนึ่ง คือ โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด แห่งคริสตจักร คัทธิฟอร์ม เมืองนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐ การฟื้นฟูใจก็เกิดขึ้นในขณะนั้นมีการฟื้นฟูใจที่ไหนด ผู้คนก็พากันไปนมัสการ และคิดถึงความผิดบาปของตนอย่างจริงจัง ผู้คนพากันตื่นตื่นมากมายในด้านอารมณ์ ผู้ชายที่แข็งแรงก็ล้มลง พวกผู้หญิงก็ร้องเอะอะและผู้คนพากันร้องไห้และครางอ้ออึง

การฟื้นฟูใจใหญ่นั้น เปรียบเหมือนคลื่นใต้น้ำ แผลไปทั่วชุมชน และคริสตจักรต่างๆ ในอเมริกา ผู้ที่ไม่เคยสนใจต่อคริสตจักรเลยนับเป็นพันๆ นั้น ศิษยาภิบาลผู้หนึ่งกล่าวว่า “เขาพากันเปลี่ยนแปลงเป็นคริสเตียน ที่เคร่งครัดอย่างได้ผลและมั่นคงยิ่งขึ้น” ตัวอย่างเช่นในตอนหนึ่งของรัฐเวอร์จิเนีย ในปี ๑๗๗๔ สมาชิกเพิ่มจาก ๒๕๑ คนเป็น ๔๑๗๕ คน ภายในสามปี (จากหนังสือลูเธอร์และการปฏิรูป) คนเหล่านี้ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพูดภาษาต่างๆ

นอกจากการฟื้นฟูใจของเวสต์และวิตฟิลด์แล้ว ก็มีการฟื้นฟูใจอันยิ่งใหญ่ขององค์การคริสตจักรต่างๆ ชาลส์ จี ฟินเนย์ผู้ประกาศที่มีชื่อเสียง ได้มีผู้เชื่อถึงห้าแสนคน ท่านกำลังอธิษฐานอยู่ในป่า พระเจ้าก็ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์สวมทับจนไม่รู้สีกตัว กล่าวกันว่าบางครั้ง เมื่อเทศนาอยู่ก็มีความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้น ท่านก็พูดไม่เป็นภาษาแล้วก็ขอภัยว่าเมื่อตั้งใจเด็ดเดี่ยว ก็มักจะเป็นเช่นนั้น โดยพูดภาษาต่างๆ ที่ไม่รู้เรื่อง

หนังสือเอ็นไซโคลปีเดียบริคแดนนีก้า ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑ เล่ม ๒๗ หน้า ๑๐ กล่าวว่า “การพูดที่ผิดปกติโดยที่ไม่รู้ตัวนั้นปรากฏในการฟื้นฟูใจของคริสเตียนในทุกสมัย”

ท่านผู้รู้คนหนึ่ง ค.ร. มิดเดิลตัน ได้ปฏิเสธข้อความนี้เมื่อปี ๑๗๔๕ เขากล่าวว่า “หลังจากสมัยอัครสาวก ไม่มีสักครั้งเดียวในประวัติศาสตร์ ที่กล่าวถึงผู้หนึ่งผู้ใดที่ได้รับของประทานในการพูดภาษาต่างๆ หรือแกล้งทำว่ามีของประทานนั้นจริงๆ ไม่ว่าใน

บ้านเมืองใดหรือยุคใดทั้งสิ้น” แต่ *ของเวสลีย์* ได้คัดค้านข้อความนี้ ท่านเขียนถึง ดร. มิดเดิลตันว่า “ท่านรับความจำของท่านไม่ค่อยจะดีเสียแล้ว เราได้ยื่นได้ฟังเรื่องนี้หลายครั้ง ซึ่งไม่ใกล้กว่าที่ราบคอฟแคนนีนี่เอง “ ในสมุดบันทึกของ โทมัสวอลล์ (นักเทศน์ที่เด่นที่สุดคนหนึ่งของเวสลีย์) เขาบันทึกไว้ เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๑๗๕๐ ว่า ...เมื่อเช้านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงประทานภาษาที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ทรงยกจิตใจข้าพเจ้าขึ้นไปยังพระองค์อย่างอัศจรรย์ยิ่ง”

ในปี ๑๘๗๑ นักเทศน์ที่มีชื่อเสียง คือ ดีแอลมูดี และไอราแซงก็ ได้ไปยังประเทศอังกฤษ ครั้งแรก ก็ไม่มีใครมีผู้ต้อนรับ แต่ วาย.เอ็ม. ซี. เอ ได้ต้อนรับเอาไว้ นาย บอยด์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขา *“มูดีและแซงก็ในอังกฤษ”* (๑๘๗๕) ว่า “เมื่อข้าพเจ้าเขาไปในที่ประชุม ก็รู้สึกว่ที่ประชมนั้น มีความร้อนรนอย่างยิ่ง บรรดาชายหนุ่มพากันพูดภาษาต่างๆ และทำนายน” เขาเขียนต่อไปว่า “หลายคนไม่เอาใจใส่ต่อ วาย.เอ็ม.ซี.เอ. แต่ต่อมา เมื่อพระคุณของพระเจ้าทวีมากยิ่งขึ้น ทั้งเมือง ชันเดอร์แลนด์ ก็พากันตื่นตัวต้อนรับ” เรื่องเช่นเดียวกันนั้นกล่าวไว้ในหนังสือ *“มูดีและกิจการของท่าน”* ของดับเบิลยูเช แคนเนลล์ด้วย

พยานหลักฐานนั้นมีเป็นอันมาก รวมทั้งที่บันทึกไว้ด้วยอย่างไรก็ดีบันทึกเหล่านี้ ซึ่งเราได้กล่าวแล้วนั้น เหมือนกันอยู่ข้อหนึ่ง จนกระทั่งต้นศตวรรษที่ ๒๐ (ปี ๑๙๐๐) ไม่มีผู้ใดสามารถอธิบาย ถึงเรื่องการพูดภาษาต่างๆ ได้ รู้กันเพียงแต่ว่าทำให้จิตใจของผู้เชื่อร้อนรนที่จะรับใช้ พระเจ้าเช่นเดียวกับชาวนา ไม่สามารถอธิบายได้ว่าฝนคืออะไร แต่รู้ว่ทำให้พืชผลเติบโตขึ้น เหตุการณ์เมื่อครั้งวันเพนเทคอสต์นั้น ก็ปรากฏซ้ำขึ้นอีก กิจการ ๒:๑-๔ ว่า “เมื่อวันเทศกาลเพนเทคอสต์มาถึงแล้ว จำพวกศิษย์ทั้งหลาย จึงรวมกันอยู่แห่งเดียว ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุก้าวสั่นก้องทั่วตึกที่เขานั่งกันอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา แล้วกระจายออกไปอยู่บนเขาสิ้นทุกคนเขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งค้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณได้ทรงโปรดให้พูด แต่บางคนเยาะเย้ยว่า คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่ ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวด้วยเสียงอันดังแก่คนทั้งปวงว่า “ก่อนท่านชวยตาย และบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นแต่สามโมงเช้า แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (โยเอล ๒:๒๘-๓๒ และเยซาเย ๒๘:๙-๑๒) เยซาเยกล่าวว่ “พระยะโฮวาจะตรัสแก่ประชาชนนี้ โดยคนพูดต่างภาษา และโดยภาษาต่างชาติ ตามซึ่งพระองค์ได้เคยตรัสแก่ประชาชนนี้ ถึงความสงบอันแท้ คือความสงบสำหรับผู้ที่อดโรย ที่ทำให้ชุ่มชื้น แต่เขาไม่ยอมฟัง”

อย่างไรก็ดี การเข้าใจนี้ไม่มีอีกต่อไป ในระหว่างยี่สิบเอ็ดวัน สุดท้ายในศตวรรษที่ ๑๙ มีนักเทศน์ และผู้ประกาศคณะหนึ่ง ที่มีใจร้อนรนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมเบิร์ชฮิลล์ เมืองโทเปก้า รัฐแคนซัส สหรัฐ ได้เปิดการประชุมอธิษฐาน และถือศีลอดอาหารด้วยความจริงใจ เพื่อจะได้รับการพราน พระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับในหนังสือกิจการ เขาทั้งประหลาดใจและดีใจ เมื่อได้รับฤทธิ์ตอรุ่งเช้าในวันที่ ๑ มกราคม ๑๙๐๐ เขาพากันพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด เช่นเดียวกับในวันเพนเทคอสต์การฟื้นใจใหญ่ก็เกิดขึ้นทันที เช่นเดียวกับในสมัยโน้น (การฟื้นใจนี้ ก็ถึงรัฐเท็กซัส และไปถึงลอสแอนเจลิส ซึ่งในปี ๑๙๐๕ มีศูนย์กลางอยู่ที่ดิงเกาหลังหนึ่ง ที่ถนนอาซูซาดันนากเทศน์ และผู้ประกาศพากันไปประชุมที่ ลอสแอนเจลิส จากทั่วทุกแห่งในอเมริกา และแคนาดา รวมทั้งผู้ที่กลับจากประกาศในต่างประเทศ ก็มาศึกษาประสบการณ์ใหม่นี้หลายคนที่มาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในไม่ช้า จากที่นี้ก็แผ่ไปทั่วโลกทุกทวีป เช่นในอเมริกาใต้ ในจำพวกโปรเตสแตนต์แล้วก็มีพวกเพนเทคอสต์ถึงสี่ในห้า (พวกเพนเทคอสต์คือผู้ที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดภาษาต่างๆ)

เมื่อทราบว่ “การพูดภาษาต่างๆ “ นี้หมายความว่าอย่างไรแล้ว ก็ทำให้พวกโปรเตสแตนต์แตกแยกกันอีก ส่วนใหญ่หันเข้าหาระเบียบพิธี และลัทธิสมัยใหม่ ต่อมาคริสตจักรเหล่านี้ ก็เผชิญกับทฤษฎี “วิวัฒนาการ” (วิวัฒนาการเกี่ยวกับมนุษย์ ซึ่งไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า แต่ว่เกิดจากเซลล์โพโตซัวค่อยๆ โตขึ้น และในสุดท้ายก็เปลี่ยนรูปเป็นปลาพ้นจากที่เดิมคือน้ำมาสู่พื้นดิน และในสุดท้ายก็เปลี่ยนรูปต่อไปเป็นลิง แล้วเขยิบขึ้นเป็นมนุษย์จนถึงทุกวันนี้) นี่เป็นการล่อลวงอันบัดชบของพญามาร แทบจะทุกนิกาย ก็มีคำสอนผิดนี้แทรกแซงอยู่ผลก็คือขาดความเชื่อ ใน “พระคำของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ เขาพากันเกลียดชังพวกที่รับ

พระวิญญาณบริสุทธิ์และพุดกายาต่างๆ เพราะความเกลียดชังนี้เอง คณะเพนเตคอสต์จึงแยกตัวออก ดังนั้นจึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างทั้งสองฝ่ายเป็นอันมาก

ทั้งๆ ที่ถูกเข้าใจผิดและเกลียดชัง เขาก็เสาะแสวงหาพระเจ้าต่อไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ พระคัมภีร์มีความหมายยิ่งขึ้นต่อเขา ความจริงที่ซ่อนไว้อยู่ยาวนาน ก็เปิดเผยออกและเข้าใจชัดเจน เมื่อปี ๑๘๑๔ ก็ได้รับการทรงสำแดงถึงพระนามของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้าในพิธีบัพติศมาคือ ทรงสำแดงว่า *พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ ทรงกระทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์* (๒ โครินโท ๕:๑๘) คนนับพันๆ พากันรับบัพติศมา และรับซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ในพระนามของ *พระเยซูคริสต์เจ้า*

รู้สึกว่าคุณที่ขัดสนนั้นต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เมื่อตอนต้นศตวรรษที่ ๒๐ (ปี ๑๘๐๐) เพราะความยากจนบังคับจึงต้องใช้ห้องแถวเล็กๆ และอื่นๆ เพื่อนมัสการ เขาได้ชื่อว่า "พวกที่อยู่ข้ามทางรถไฟ" หมายความว่ายากจนมาก อย่างไรก็ตามเขาก็เจริญเติบโตขึ้น และเอาตัวรอดได้โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ต่อมาก็มีช่องทาง ที่เขาจะอบรมบรรดาลูกหลานให้รับใช้พระเจ้าโดยไม่ต้องอับอายผู้ใด (๒ ทิโมธี ๒:๑๕) พอถึงปี ๑๘๕๐ คณะนี้ก็มีเพิ่มขึ้นหลายพันคน แต่โลกก็ยังไม่รับรอง แล้วเหตุการณ์ประหลาดก็เกิดขึ้นตั้งแต่ปี ๑๘๕๐ ถึง ๑๘๖๐ คริสตจักรโรมันคาทอลิกเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นที่ ๒ ภายใน ๑๐ ปีเขาเพิ่มขึ้น ๑๐๐% ไครใต้ที่หนึ่ง ไซ้แล้วคริสตจักร สหพันธกิจ เพิ่มขึ้น ๒๐๐% หรือ ไม่ใช่เพิ่มขึ้น ๑๐๐๐% ที่เดียว แล้วผลเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์แคร์ล สเตทท์ จูเนียร์ แห่งเมืองแอตแลนต้า รัฐจอร์เจีย สหรัฐ ผู้ที่เขียนหนังสือเล่มเล็กๆ เรื่อง *"คณะพุดกายาต่างๆ และรักษาโรคในปัจจุบัน"* ได้เขียนให้เข้าใจง่าย เขาเริ่มต้นว่า คณะเล็กๆ คณะหนึ่งที่เจริญเร็วที่สุดในอเมริกาปัจจุบันนี้ คือคณะ หรือกลุ่มที่ย้ายอย่างเข้มแข็งถึงกิจกรรมที่เขาเรียกว่า *ของประทานของพระวิญญาณ* โดยเฉพาะคือการพุดกายาต่างๆ และการรักษาโรค เป็นการสำคัญที่คริสตจักรอื่นจะรู้ และเข้าใจคณะนี้เอาไว้ เพราะมีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในอเมริกา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสนใจ ในคลื่นวิทยุ ก็มีเสียงของนักเทศน์ คณะนี้มากมาย และในหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีคำโฆษณาของเขา และในคริสตจักรของเราก็มีสมาชิกหลายคน ที่วุ่นวายใจตัดสินใจไม่ถูกว่า จะเชื่อข้ออ้างของเขาดีหรือไม่ การที่จะเยาะเย้ยเขาว่าเป็นพวกนอนอณึ่งผู้บริสุทธิ์ หรือพวกคลั่งศาสนานั้นไม่เป็นการเพียงพอ **"จบข้ออ้าง"**

ข้อสังเกตอันนี้ ถูกต้องตรงตามความจริงทีเดียว แต่น่าเสียดายที่เขาไม่มีความคิดเห็นผิดไปมากคือ เขาจับใจซึ่งนำไปสู่ความพินาสนในที่สุด (๒ เปโตร ๓:๑๖) บัดนี้ขอล้อคำของผู้ประกาศศกิตติคุณอีกคนหนึ่ง คำพยานของเขานั้นนับว่าเป็นอย่างธรรมดากว่าเพื่อน ในระยะหลังนี้ ในจำพวกโปรเตสแตนต์ ทุกคณะนั้น ต่างก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเปลี่ยนแปลงชีวิตของทั้งสมาชิกและนักเทศน์ *คือทุกคนที่เชื่อ*

อาจารย์ วอลเลน อี. โอลิฟ (แบปทิสต์) เขียนใน*"หนังสือพระกิตติคุณสมบูรณ์"* เดือน กรกฎาคม สิงหาคม ๑๘๖๓ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจต่อพวกเพนเตคอสต์ ข้าพเจ้าพอใจต่อประสบการณ์แห่งความรอด คริสตจักรสมาชิกและคณะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยโบรอันและวิทยาลัยพระคริสตธรรม นอร์ทเทินแบปทิสต์ และหลังจากเทศนาและประกาศศกิตติคุณ และตั้งคริสตจักรมา ๑๘ ปีแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้เป็นศิษยาภิบาลของสมาชิก ๖๐๐ คน และอยู่ในเมืองหลวง"

เขาเขียนต่อไปว่า "แต่ที่นี้เอง พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต และความคิดของข้าพเจ้า"

"หลังจากเป็นศิษยาภิบาลมา ๑๘ ปี ข้าพเจ้าก็แสนจะเบื่อต่อคริสตศาสนาแบบธรรมดา เรามีคนมีอาคารตัวตึก มีเงินและอุปกรณ์ แต่ก็ยังไม่ค่อยจะไหว ไม่ทางเงินช่วยเรามากกว่านี้แน่ แต่เคล็ดอยู่ที่ไหน ขณะที่อธิษฐานเพื่อสมาชิกก็ได้ความคิดว่าศิษยาภิบาลเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจึงต้องค้นเสาะแสวงหา *จิตวิญญาณของตน*"

"คณะนักรูทิจ พระกิตติคุณสมบูรณ์ ได้ประชุมกันในกรุงวอชิงตัน ดังนั้นเจ็คแซฟฟอร์ด จึงเชิญให้ข้าพเจ้าเป็นแขกในการกินเลี้ยง"

....เมื่อข้าพเจ้าขับรถกลับบ้าน เวลาหนึ่งครั้ง ก็ได้ทำสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน คือขับรถกลาง และร้องเพลงดังๆ ไปด้วย

....เช้าวันหนึ่ง ขณะที่อธิษฐานอยู่ ก็นึกถึงชื่อของนักเทศน์ แบปทิสต์คนหนึ่ง ที่เขาเล่าให้ฟัง เมื่อกินเลี้ยงกันราวกับว่ามีคนเรียกชื่อนั้นอยู่นอกบ้าน ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นไปโทรศัพท์.... สักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง อาจารย์ โคลิ่ง ทักทายข้าพเจ้าอย่างดีใจ ข้าพเจ้าขออนุญาตฟังคำพยานของเขา เขาจึงเชิญข้าพเจ้าไป บัลติมอร์ เช้าวัน

“เมื่อไปถึงบ้านเขา ข้าพเจ้าก็แปลกใจที่พบอีกคนหนึ่งยิ้มแย้มแจ่มใส มีบุคลิกเข้มแข็งและถ้อยคำของเขามีอำนาจ...เมื่อข้าพเจ้าฟังเขา ก็ยิ่งหิวกระหายมากขึ้น อยากจะได้สิ่งที่เขาถืออยู่ด้วย ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่ไปจนกว่าจะเสาะหาองค์ พระผู้เป็นเจ้าของเขา เมื่ออาจารย์ คาวนนิง และภรรยาของท่านอธิษฐานกับข้าพเจ้า ก็รู้สึกว้าวุ่นสับสน สับสนว่ามิใครมาเปิดไฟอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีใครมาอยู่ด้วยและท่านผู้นั้นมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้ายอมจำนนทั้งสิ้น และเปิดจิตใจออกมารับของประทานนี้ ของพระเจ้า คือพระวิญญาณบริสุทธิ์... ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็บังคับสิ้นไว้ไม่ได้...แล้วตั้งแต่ศีรษะถึงเท้า ก็รู้สึกว้าวุ่นซึ้ง และอบอุ่นไปทั่วตัวข้าพเจ้า ลงจากเก้าอี้ไปยังพื้น และรู้ว่า **เพื่อนเศอสนั้นไม่ใช่เป็นคณะองค์การ แต่เป็นประสบการณ์ อันเข้มแข็งสำหรับผู้เชื่อ** ข้าพเจ้าได้รับพระวิญญาณ ในบ้านของนักเทศน์ เซาท์เทิร์นแบปติสต์ โดยมีศิษยาภิบาลเซาท์เทิร์นแบปติสต์และภรรยาของเขา อธิษฐานให้ข้าพเจ้า เป็นภาษาต่างๆ ไม่น่าเชื่อแต่เป็นจริง...”(จบข้ออ้าง)

คำพยานแบบนี้มีมากมาย เมื่อค้นดูในประวัติศาสตร์จากตำราหลายๆ เล่มเพื่อจะได้เขียนเรื่องนี้โดยย่อ ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าขณะนี้เองกำลังอยู่ในยุค แห่งการฟื้นฟูใจอันยิ่งใหญ่ที่สุดก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงเสด็จมา การฟื้นฟูใจนี้ได้มาถึงประเทศไทยแล้ว นักเทศน์ทั้งที่สถาปนาแล้ว และยังไม่ได้สถาปนาหลายคนก็ได้รับประสบการณ์นี้ ข้าพเจ้ารู้ว่าการฟื้นฟูใจได้ตั้งต้นขึ้นแล้ว

ทั้งหมดนี้หมายถึงอะไรกัน พระเจ้าได้ทรงทำตามคำสัญญาของพระองค์ว่า **“พระองค์จะไม่ทรงประทาน เฉพาะฝนต้นฤดูเท่านั้น แต่ฝนปลายฤดูด้วย”** เป็นวันแห่งการฟื้นฟูใจใหญ่ เปโตรได้กล่าวว่า **“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำ ซึ่งโยเอล ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”** (กิจการ ๒:๒๘-๓๒) โยเอลไม่เพียงแต่กล่าวตามซึ่งเปโตรได้ยกมาอ้างอิงไว้เท่านั้นแต่เมื่อดูโยเอล ๒:๒๓ จะพบว่าท่านเป็นคนแรกที่ทำนายว่าพระเจ้า จะทรงเทพระวิญญาณของพระองค์มาสองครั้ง ท่านกล่าวว่า **“โอชาวซีโอน ฉะนั้นจงชื่นชมยินดีในพระยะโฮวาพระเจ้าของเจ้า เพราะว่า พระองค์ได้ประทานฝนต้นฤดูอย่างเต็มขนาด พระองค์ทรงบันดาลให้ฝนตกลงมาสำหรับเจ้า คือฝนต้นฤดูและปลายฤดู ฤดูกาลก่อน “** แต่เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวตามธรรมชาติไม่เป็นเช่นนั้น ฝนต้นฤดูนั้น สำหรับหว่านพืชและฝนปลายฤดูสำหรับข้าวที่โตแล้ว อีกหน้อยก็จะออกรวงเก็บเกี่ยวได้ พระเจ้าทรงสนพระทัยต่อการเก็บเกี่ยว และมีการเก็บเกี่ยวอย่างเดียวเท่านั้น คือ คริสตจักรของพระองค์ ไม่ใช่มีการเก็บเกี่ยวสองครั้ง แต่ฝนตกสองครั้ง (คือ พระวิญญาณเสด็จมา) ฝนจะตกจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา มากบ้างน้อยบ้างเหมือนฤดูต่างๆ แต่การเก็บเกี่ยว (พระองค์เสด็จมา) นั้นจะเกิดขึ้นแน่ๆ

ตอนจบ ของยุคแห่งคริสตจักรที่ ๖ ของประวัติศาสตร์พระเจ้า ได้กระทำให้ยุคนี้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ โดยสำแดงว่าพระเจ้ากับพระเยซูคริสต์เป็นองค์หนึ่งองค์เดียวกัน และให้เรา รู้จักพระนามของพระองค์แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น เหมือนกับคริสตจักร ในสมัยเดิม ประชาชนชายหญิงได้รับบัพติสมาในพระนามพระเยซูคริสต์ คนจำนวนตั้งพันๆ คนที่รับบัพติสมา ซึ่งได้ปฏิบัติตาม ประเพณีของคณะโรมันคาทอลิก ได้เคยอ้างตำแหน่งของพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ซ้ำๆ กัน ได้เข้ามารับบัพติสมาในนามพระเยซูคริสต์อีกครั้งหนึ่ง

ที่กล่าวนี้ เหมาะสมกับแบบที่เราได้กล่าวแล้ว โดยเปรียบเทียบข้อความถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในมณฑลเอเชีย กับประวัติศาสตร์ ของคริสตจักรหรือไม่ ท่านจะแปลกใจ เราลองเปรียบเทียบกันดู (วิวรณ์ ๓:๘-๑๑)

ข้อ ๘. **เรารู้จักกิจการของเจ้า นี้แน่เราได้ว่ามีประตูเปิดอยู่ตรงหน้าพวกเจ้า** สมัยนี้ผู้ที่แยกตัวออกมาด้วยความเชื่อเขาเชื่อพระเจ้าและวางใจในพระคำ ได้กลายเป็นคาราควตเด่นในประวัติศาสตร์ เช่น เวสลีย์ วิตฟิลด์ ฟินนี่ มูดี ท่านเคยได้ยินชื่อเหล่านี้มาก่อนหรือไม่ รวมทั้งคนเหล่านั้น ที่กำลังได้รับความสำเร็จอยู่ทุกวันนี้

“และไม่มีใครปิดได้” ในเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วเต็มไปด้วยความเกลียดชัง ต่อผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า แต่ทุกวันนี้สภาพดีกว่าในสมัยก่อน

“ว่าเจ้ามีความสามารถอยู่เล็กน้อย” เป็นฝูงแกะเล็กๆ ที่ยากจนฝ่ายโลก และมนุษย์ถือว่าเป็นผู้เล็กน้อย

“และได้ประพฤติตามคำของเรา” ไม่เพียงแต่ทำเป็นบางส่วนตรงนั้นตรงนี้บ้าง แต่ทำให้ละขึ้น โดยหันกลับมาหาความจริงทั้งสิ้นแห่งพระคัมภีร์ใหม่

“และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา” คนเหล่านี้เอง ที่พระเจ้าทรงสำแดงว่า องค์พระเยซูเจ้า คือผู้ใด และเป็นคริสตจักรแท้ที่ ให้รับ บัพติสมา ในพระนามพระเยซูคริสต์

ข้อ ๕. “จงดูเถิด พวกสภาของชาตาน ที่ประกาศว่าเขาเป็นพวกยูดาแต่ไม่ได้เป็น” พวกผู้ที่เกลียดชังเขานั้นมีเป็นอันมาก และเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนมากเขาประชุมกันที่โบสถ์ทุกวันอาทิตย์

“ดูเถิดเราจะบันดาลให้เขามากราบ ลงแทบเท้าของเจ้าและให้เขารู้ว่าเราได้รักพวกเขา” ผู้คนเป็นร้อยๆ ในนิกายทุกคณะมีความชื่นชมยินดี ต่อการตื่นตัวครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์นี้ คณะองค์การทั้งปวง ซึ่งเคยต่อสู้เรามาแล้วได้มารับบัพติศมา ในนามพระเยซูคริสต์ และประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ ๑๐. “เพราะเหตุ เจ้าได้ประพฤติตามคำของเราอันจะสำเร็จได้ ด้วยความเพียร” หลังจากที่พระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณครั้งยิ่งใหญ่ในปี ๑๘๐๐ นั้น คริสตจักรก็ยังมีจำนวนน้อยอยู่จนถึง ๕๐ ปี ไม่มีใครรู้จัก ถูกดูหมิ่น และแตกแยก แต่ก็ยังยืนหยัดอยู่ได้

“เราจะรักษาเจ้าในเวลาทดลองใจนั้น ซึ่งจะบังเกิดมีขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะทดลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก” มีคำเตือนไว้แล้ว และหลายคนกำลังมุ่งหวัง ไปยังโรมอีกหลายคนจะตกลงไปในหลุมที่ดักไว้ คือไปรวมกับคริสตจักรโรมันอีก แต่ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่หลงไปกับผู้ที่รับศีลในพระนามพระเยซูคริสต์

ในระยะเวลาสิ้นสุดของการปิดคริสตจักร ยุคที่ ๖ พระเจ้าทรงสำแดง ให้เราทราบถึงการรับบัพติศมา ในพระนามพระเยซูคริสต์ โดยการรับบัพติศมาในนามของพระเยซูนี้ เป็นเหตุให้คณะอื่นๆ ที่ดีตัวออกจากพวกเรา และก็เนื่องจากการแยกตัวออกนี้ ได้รักษาเขา ในเวลาทดลองใจ ได้ (ในยุคของประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๗ ของคริสตจักร) คือ คนเหล่านั้นที่ได้รับบัพติศมา ในพระนามพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พยายามดำเนินตามพระคำของพระเจ้า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความบริสุทธิ์ และความประพฤติตั้งแต่ศตวรรษนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๑๑. “เราจะมาโดยเร็ว” ในประวัติศาสตร์คริสตจักรตอนนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าจวนจะเสด็จมาแล้ว

“สิ่งซึ่งเจ้ามีอยู่นั้น จงถือไว้ให้มั่น” คือพระวิญญาณของพระเจ้า

“เพื่อไม่ให้ผู้ใด ชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้” เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงรับรองแก่เราว่า จะทรงรับเราไปแน่ เมื่อพระองค์เสด็จมารับคริสตจักร คือ เจ้าสาวของพระคริสต์และจะได้มงกุฎ (โรม ๘:๑๑)

ข้อ ๑๒. “ถ้าผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหาร แห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น กับชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่ลอยลงมาจากสวรรค์ จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย ใครมีหูฟังได้ก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด “

ระยะที่เจ็ด คริสตจักรที่คอยทำการเสด็จกลับ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (๑๙๑๔- ?)

คริสตจักรในประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๗ นี้ เป็นยุคสุดท้ายประกอบด้วย เหตุการณ์หลายประการ ประวัติศาสตร์ ของ คริสตจักรในยุคที่ ๖ นั้น เปรียบเหมือนกับแก้วมณี อันมีค่าที่มีสีประกายออกทุกเหลี่ยม ในยุคนี้หลายๆ ประเทศอยู่ร่วมกันด้วยสันติ และก็มีความสัมพันธ์กันดีทางการทูต เค. เอ็ม. แพนนิกเกอร์ ได้รับเกียรติจากหนังสือพิมพ์ “The Times of India” ว่า “เป็น นักการทูต ที่เชี่ยวชาญผู้หนึ่งของอินเดีย” ได้แต่งหนังสือเรื่องหนึ่ง ชื่อว่า **กฎและการปฏิบัติ ของนักการทูต** ท่านกล่าวว่า ถ้าจะ พุดไปตามความจริงกันแล้ว ในสมัยที่อยู่ร่วมกันอย่างสันติ ซึ่งชาวยุโรปได้รับอยู่ในศตวรรษที่ ๑๙ นั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง ชาติ ก็เข้าอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้กฎหมายระหว่างประเทศรวมกันได้ดี ฉะนั้น ทางการทูตระหว่างหลายๆ ประเทศ จึงอยู่ร่วมกันเป็นอย่างดี ก็เป็นที่เข้าใจกันดีแล้วว่า ในระยะเช่นนี้ ทางการทูตได้ระงับข้อขัดแย้งโดยวิธีสงบและสันติ แม้ว่าจะเกิดมีสงครามขึ้นบ้างก็ตาม ท่านแพนนิกเกอร์ พุดต่อไปว่า “แต่ส่วนที่สำคัญแห่งการสงครามนั้นก็ได้รับนโยบายของการทูต ให้ได้มาของความสันติ โดยมีลัทธิ ก่อให้เกิดสงคราม อย่างกว้างขวางขึ้นได้” (จบข้ออ้าง)

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้นำผลประโยชน์คิดตามมาด้วย เช่น มีสิทธิในการศาสนา การเลือกหาความรู้ และสิทธิ ของบุคคลระหว่างชาติของเขาเอง การเผยแพร่ศาสนาไปทุกมุมเมือง มิใช่แต่จะทำให้รู้ถึงพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังเผยแพร่ วัฒนธรรมฝ่ายตะวันตก ไปสู่ประเทศที่ด้อยต่อความเจริญและก้าวหน้า เป็นการแน่นอนที่จะให้รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย ชาติ เป็นผลที่ได้รับอย่างกว้างขวางด้วย

เป็นโอกาสที่จะได้สำแดงถึงกิจกรรม เพื่อจะได้เป็นเครื่องใช้ต่างๆ ให้อยู่ดีกินดีโดยทั่วถึงกัน ทางฝ่ายคริสตจักรก็ได้รับความ เจริญ และเข้มแข็ง ทั้งในถิ่นเดิม และนอกประเทศด้วย

ในเมื่อเผชิญกับยุคของคริสตจักรครั้งที่ ๗ ของประวัติศาสตร์ ทุกๆ แห่งและเหลี่ยมของมณีนวนี้ จะต้องเปลี่ยนไปตาม สภาพ ในทางการทูต สังคม และเศรษฐกิจของโลก จะมีการเปลี่ยนตามธรรมชาติด้วย เมื่อรวมด้วยเหตุการณ์ต่างๆ ไปแล้ว ทาง ศาสนาแห่งโลก ก็จะต้องเปลี่ยนไปด้วย จะมีการตื่นตัวทางฝ่ายที่ต่อสู้ศาสนา ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ซึ่งมีอิทธิพลเหนือการปกครอง ของรัฐบาล และจะได้ร่วมดำเนินการกับฝ่ายคริสตจักรของโรมันคาทอลิก อย่างไรก็ตามผู้ที่บังเกิดใหม่ จะไม่เกี่ยวกับสองฝ่ายนี้ คือผู้ไม่เชื่อพระเจ้า และพวกศาสนาโรมัน เราจะมาร่วมด้วย

ชาติอิสราเอลจะเป็นประเทศ และก็จะมียุทธศาสตร์สำคัญในการทูต (การเมือง) ในระยะนี้ด้วย ในตอนสุดท้ายของระยะนี้ **องค์พระเยซูจะได้เสด็จมารับคริสตจักร ของพระองค์เป็นแน่แท้**

ข้าพเจ้าจะได้รับข้อท้วงว่า ผู้แต่งคงกลับใน จนไม่รู้ที่ชาติอิสราเอลได้เป็นประเทศขึ้นแล้ว และส่วนที่ทำนายกล่าวขวัญ ถึงอยู่นั้น กำลังจะคล้อยตามอยู่แล้ว “ถูกต้องทีเดียว ในสิ่งเหล่านี้ที่ได้ทำนายถึง นั่นซึ่งเป็นการอัศจรรย์ยิ่ง” ผู้แต่งไม่อ้างว่า เป็นผู้ เริ่มคิดถึงข้อทำนายเหล่านี้มาก่อนผู้อื่นเลย แต่ท่านได้ยื่นคำเทศนาจากบิดา และผู้ที่เทศนา ในระยะเดียวกันเทศน์จึงได้เล่าต่อ ไป การทำนายนี้ได้กล่าวกันมานานนักหนาในเมื่อบิดา และเพื่อนเมื่อเป็นเด็กๆ ก็เขย่งฟังคำสอนของนักเทศน์ เทศน์คำทำนายเหล่านี้ มาก่อนแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าพุดได้ว่าเป็นผู้เริ่มได้ก็คือ จัดเป็นบทเรียนและวิธีการให้ถูกตามบทที่นำขึ้นมาในที่นั่น เนื้อเรื่องนี้ มีอายุ นานกว่า ๖๐ ปีเศษแล้ว นี่แหละเป็นการอัศจรรย์ยิ่ง

ผู้แต่งจำได้ ถึงเรื่องถกเถียงกันตั้งแต่อยู่ ร.ร เมื่ออายุของท่านเพียง ๑๑ ปี และท่านอยู่ชั้น ๘ เท่านั้น เป็นเวลาที่เรียนถึงการ สังคมในชั้นนั้น ข้อที่ถกเถียงกันนั้น กำลังจะได้กล่าวกัน โดยผู้นำของชั้นเป็นผู้เสนอญัตติขึ้น (ตามภาษาเด็กๆ พุดกัน) ใน วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นำเอาพระคัมภีร์เพื่ออ้างถึงหลักฐาน สำหรับชี้แจงแก่เพื่อนๆ กับครูที่ยังไม่ลงความเห็นด้วยกับข้าพเจ้า สิ่ง ที่ข้าพเจ้าอยากจะทำเมื่อโตขึ้น คือ อยากจะแลกเปลี่ยนเรื่องนี้กับครูคนนั้นในโอกาสหน้า

ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาหลายร้อยชั่วโมง เพื่อจะเสาะหาข้อความตามเรื่องคำทำนายนี้ เท่าที่ได้ยินและได้ค้นคว้า ด้วยตัวเอง รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นในการเทศนา และสั่งสอนของท่านอย่างสุดซึ้ง ข้อความเหล่านี้ได้มาบรรจบเข้าที่ละตอนจนจะเข้ารูปกันดี ตามกาลเวลาของมัน

เป็นการยากที่จะกะเวลาที่จบตอนยุคที่ ๖ และจะเริ่มยุคที่ ๗ โดยกะเวลาเช่นเดียวกันนั้นทำได้ยากจริง เราอยู่ในกลางยุค
ใกล้จนบอกให้แน่นอนถึงเวลายากเต็มที อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นที่มันเหมาะว่า

ให้เรามาสังเกตดูถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ แล้ว ก็มาลองทายดูตามกาลเวลา ที่ผ่านมา และก็ใช้พระคำของพระเจ้าเป็น
มาตรฐาน วัดดูตามกาลเวลาเหล่านี้ เพื่อเป็นบทเรียนของเราต่อไป พระเยซูทรงวางแบบฉบับไว้เพื่อให้เราปฏิบัติตาม เพื่อจะได้รู้
ถึงข้อทำนายเหล่านี้ ได้ตามพระคำของพระองค์ ถ้าทำตามวิธีนี้ได้ เหตุการณ์ในอดีตก็จะไม่ขัดแย้งกันและจะเข้าใจ ในปัจจุบันได้
เป็นอย่างดี และส่วนอนาคตก็แจ่มใสอย่างมหัศจรรย์ ปัญหาที่จะรู้ถึงอนาคตได้ดี คือ ที่จะเข้าใจต่อพระคำของพระเจ้าเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงในทางทูต (การเมือง)

พระเยซูทรงตรัสไว้ในระยะสุดท้าย ของประวัติศาสตร์ของคริสตจักร “ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงคราม และข่าวเล่า ลือถึงการสงครามนั้น อย่าวิตกเลย บรรดาสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง จะเกิดการโกลาหลในระหว่าง ประเทศต่อประเทศ อาณาจักรต่ออาณาจักรเหตุการณ์เหล่านี้เป็น ชั้นแรก แห่งความทุกข์ (มัทธิว ๒๔:๖, ๗, ๘) นี่ถือเป็นคำตอบที่ แจ่มแจ้ง ถึงการทำนายว่าในระยะนี้จะเริ่มขึ้นด้วยสงคราม

ในเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๑ แล้ว (๑๙๑๔) สมัยใหม่ก็บังเกิดขึ้น สงครามนี้ได้บังเกิดขึ้น ในพื้นตะวันตกทั้งสิ้นตั้งแต่นั้น วันที่เกิดสงครามขึ้นจนถึงบัดนี้ ก็มีศึกสงครามบังเกิดขึ้นเรื่อย ๆ มาทั่วโลก พระเยซูทรงตรัสว่า “ด้วยสมัยของโนฮาได้เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็เป็นอย่างนั้น เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังเลี้ยงลูกินคิม ทำการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนฮาเข้าไปในนาวา และน้ำท่วมมากกวาดเอาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็เป็น ฉะนั้น (หรือในระยะ ของคริสตจักร เมื่อถึงวันเสด็จมาของพระองค์นั้น) (มัทธิว ๒๔:๓๗-๔๐) “เมื่อเขาทั้งหลายพากันว่า สงบสุข และพินัยอยู่แล้ว เมื่อนั้นแหละ ความพิณาศก็จะมาถึงเขาทันทีเหมือนความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ และเขาจะหนีให้ หนีไม่ได้” (เรขะโลนิเก ๕:๓)

ทุกๆ สมัยของการสงครามตั้งแต่ร้อยปีให้หลัง เรามักจะรู้สึกว่ามีกรรล่อมให้แน่ใจในความหวังและในสันติ (เช่น ตัวอย่างมีการปรองดองระหว่างอเมริกากับคิวบา แล้วก็ไม่นานก็เกือบจะเกิดสงครามนิวเคลียร์ขึ้น) และในทันใด ทั่วทั้งโลกก็จะ ลุกขึ้นท่ามกลางความโกลาหล

เราทั้งหลายรู้สึกแปลกใจมาก ถึงขนาดและเดชอำนาจของ “แอตอม” และปรมาณู (บอมบ์) ใดๆก็ตาม หลายพันปี มาแล้ว ผู้ทำนายของพระเจ้า ได้ทำนายถึงเหตุการณ์ และที่กำเนิดของปรมาณูบนแผ่นดินโลก

โยบเขียนว่า “เจ้าได้เข้าไปใน (คลังซึ่งที่มีอยู่ใน) หิมะแล้วหรือ? เจ้าได้เห็นคลังของลูกเห็บแล้วหรือ? ซึ่งเราได้สะสมไว้ในเวลาฉุกเฉิน เช่นในเวลาบศึกและสงคราม”

หิมะและลูกเห็บก็จะละลายในน้ำได้ น้ำคือส่วนหนึ่งของออกซิเจน อีกสองส่วนเป็นไฮโดรเจน สองสิ่งนี้คือ เป็นพลังแห่ง ความดับที่มนุษย์ค้นคิดขึ้นได้ ดังนั้น พระเจ้าจึงใช้ให้โยบพูดถึงเรื่องนี้หลายร้อยปีมาแล้ว ตรัสให้เราเห็นว่า พระองค์จะทรงซ่อนพลัง แรง ซึ่งเกิดจากน้ำเป็นความลับ จนกว่าจะถึงเวลาฉุกเฉินในยามสงครามขึ้นมา

นักวิทยาศาสตร์ แจ้งให้เราเห็นว่า พลังแรงของปรมาณูในน้ำหนึ่งถ้วย อาจจะทำให้เรือเดินข้ามมหาสมุทรได้ การค้นพบ ครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อใด ก็ในศตวรรษนี้เอง ในยุคสุดท้ายของประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เป็นเวลาที่ใกล้กับการเสด็จกลับขององค์ พระเยซูคริสต์

นายพอลมัน เอนเฮลได้เขียนหนังสือ “ในการล่อลวงใหญ่” ว่านานๆ ประเทศมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน จนทำให้สงคราม เกิดได้ยาก หนังสือเล่มนี้ขายดี และกล่อมจิตใจทางการทูต และยังคงได้ให้ชาวยุโรปตระหนักรู้ ให้มุ่งหน้าในอนาคตอันแจ่มใส โดยไม่ต้องพะวงถึงสงคราม แต่ว่า เอ็ดวาร์ดเคิน เขียนไว้ในหนังสือชื่อ “ปีสุดท้ายแห่งความสวยงาม” ว่าในปี ๑๙๑๓ (เพียง ๑ ปี ให้หลัง) ประเทศยุโรปได้อยู่อย่างสงบสุขเป็นเวลานาน จนดูเหมือนจะลี้มถึงมหากษัย แห่งสงครามเสียแล้ว แต่อย่างไรก็ตามในปี ๑๙๑๓ นั้นเอง ความรู้สึกแปลกจากความคิดธรรมดา ได้สืบคลานมาสู่สมัยนี้เข้าอีกวาระหนึ่ง ความเคลื่อนไหวที่ออกจะรุนแรง กำลังจะแทรกซึมสู่ได้ดินบ้างแล้ว ซึ่งก็หมายถึงจะปั่นอนาคตขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย เหตุวิบัติในปี ๑๙๑๔ ได้เปลี่ยนสภาพเดิมๆ มาสู่ ความเป็นอยู่ และแนวใหม่ได้เข้ามาแทนที่และโลกแห่งยุคปัจจุบันก็เกิดขึ้น พอล เอ็ม เอนเฮล ได้เขียนหนังสือในปี ๑๙๑๓ มีชื่อว่า “ทางแยก” และนักเทศน์ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้วิจารณ์ว่า เป็นกาลสมัยที่เข้าหัวเลี้ยวหัวต่อของยุคในศตวรรษนี้โดย ให้ชื่อว่า ยุคสุดท้ายของคริสตจักรแห่งประวัติศาสตร์ จนกว่าพระเยซูจะเสด็จมา และข้าพเจ้าก็เชื่อเช่นกัน

ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา รู้สึกเป็นเหมือนกับธรรมดา เมื่อจะมีการเปลี่ยนแปลงประเทศใหม่ๆ ขึ้น หรือจะมีการปักเขตแดนกันขึ้นใหม่ ในเมื่อไม่มีการแบ่งสันปันส่วนกัน เป็นเวลานานมาแล้ว จึงถือว่า ไม่เป็นการแปลก ธรรมดาเกิดขึ้น

ในพระคัมภีร์เล่มสุดท้าย มีคำทำนายว่า ในเวลาที่พระองค์ทรงเสด็จมานั้น (เป็นเวลาตอนสิ้นสุดของคริสตจักร) จะมีผู้เพด็จการแห่งโลกปรากฏ และจะเป็นผู้ที่ครอบครองแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เว้นแต่มีบางส่วน ในภาคตะวันออกกลางเขาผู้นี้จะเป็นผู้ที่มีสติปัญญาขี้เกียจ ในระยะศตวรรษนี้มีเหตุการณ์หลายประการได้บังเกิดขึ้น เป็นการเตรียมเพื่อต้อนรับการปกครองเช่นนี้อยู่แล้ว

หลายๆ ครั้งได้มีการพยายาม ให้มีองค์การสากล ในระยะนี้ขึ้น ภายหลังสงครามครั้งที่ ๑ เดือน ม.ค. ๑๙๒๐ สันนิบาตประชาชาติได้ตั้งขึ้น แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ในการที่จะระงับ ไม่ให้เกิดสงครามขึ้นได้ในครั้งที่ ๒ ในปี ๑๙๔๕ เดือน ต.ค สหประชาชาติได้บังเกิดขึ้น ภายหลังสงครามครั้งที่ ๒ ในระยะนี้ชาวโลกก็รู้สึกได้ว่า ผู้ที่จะระงับความสันติจะต้องมาจากองค์การสหประชาชาตินี้ และเราก็เห็นชัดว่าอาณาเขตที่ติดต่อกับประเทศ คอมมิวนิสต์ กำลังจะกลืนและบั่นทอนสิทธิและเสรีของกลุ่มประเทศใกล้เคียง เข้าไว้ในครอบครองยิ่งขึ้น ผู้ที่เป็นผู้นำของโลก ก็ยังเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เข้าทุกทีเหตุยุ่งยากที่หาทางออกได้ยากนี้ ก็จะเป็นหนทางหนึ่ง เปิดให้ผู้ยิ่งใหญ่ เข้ามาบงการจัดให้ทุเลลงได้ ในระยะเวลาอันสั้นต่อไป (๑ เรขะโลนิเก ๒:๓-๔) ในการที่จะเข้าใจข้อความนี้ให้กระจ่างยิ่งขึ้นจากการตีความผิดพลาดจากบางคน ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า สหประชาชาติเป็นรัฐปลอมที่จะบังเกิดขึ้น ตามที่พระคัมภีร์อ้างไว้ และเลขานุการเป็นพระคริสต์ปลอม ข้าพเจ้าก็เพียงแต่จะให้เห็นเป็นต่างๆ พอที่จะสังเกตได้ตามวิถีทางของพระเจ้าว่า ผู้ที่ได้ทำนายถึงนี้ จะต้องสวมรอยตามนี้ ถ้าจะอ่านให้ละเอียด ก็ให้ดูในหนังสือ จากผู้เขียนคนเดียวกันชื่อ "อนาคตมีความหมายอย่างไรเพื่อท่าน"

การเปลี่ยนแปลงแห่งโลกสังคม

เป็นเวลาเกือบ ๖๐๐๐ ปีมาแล้ว ตั้งแต่มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในทางกมนาคม การรับรองแยกการแต่งกาย หลัก ปรัชญา และแบบก่อสร้างบ้านเรือน แต่ปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่าเปลี่ยนแปลงไปหมด เท่าที่จะสังเกตได้ก็จะต้องรับรองได้ว่าในศตวรรษนี้ได้เปลี่ยนไป

เราได้ใช้เรือบินในศตวรรษที่ ๒๐ นี้เป็นต้นมา เราเคยคิดว่า ไปเที่ยวทั่วโลกภายใน ๘๑ นาที เรามีวิทยุ โทรเลข โทรศัพท์ รถยนต์ รถไฟใช้แรงไฟฟ้า โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เครื่องอัดเสียง และเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ ที่จะคิดขึ้นมาใช้ได้ในอนาคตอีกด้วย

ผู้อำนวยการสำคัญคือ ดานีเอล ได้กล่าวไว้ว่า หลายๆ คนจะวิ่งไปมา (การท่องเที่ยว) และความรู้จะทวียิ่งขึ้น (ดานีเอล ๑๒:๓-๔) ดูเถิด "ข้าได้พบข้อความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าได้สร้างมนุษย์ให้เป็น คนสัตย์ซื่อแต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้าประดิษฐ์ขึ้นหลายๆ อย่าง (ท่านผู้ประกาศ ๗:๒๕)

ท่านจงรู้ข้อความนี้ คือว่าในคราวที่สุดนั้น (ยุคสุดท้ายของคริสตจักรแห่งประวัติศาสตร์) จะบังเกิดกลียุค เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนหลู่เกียรติยศของพระเจ้า เป็นคนไม่เชื่อฟังคำของบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนพาล เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ยอมเป็นไมตรีกับใคร เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติจริงใจ เป็นคนคूर้าย เป็นคนซังกนดี เป็นคนทรยศ เป็นคนหัวค้อ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักการสนุกสนานมากกว่ารักพระเจ้า เขามีสภาพธรรมภายนอก แต่ฤทธิ์ของธรรมนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้เข้าไปตามบ้านเรือนซึ่งเขาดวงใจผู้หญิงที่เขาปัญญาและหนาแน่นไปด้วยคัมภีร์ต่างๆ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจรู้ถึงความจริงได้เลย" (๒ ทิโมธี ๓:๑-๗) แม้ว่าที่ก็จะมอบน้อง พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย " (มาระโก ๑๓:๑๒) คำทำนายเหล่านี้ ต้องการขยายความอีกบ้างไหม? มิได้เลยมั่นแถมกระจ่างซัดแฉ่งและเหมาะสมกับสมัยของเราเสียจริงๆ

การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดก็คือ พลเมืองทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ตามสังคมอย่างกว้างขวาง ผู้เชี่ยวชาญได้อธิบายความว่า พบเมืองทะเลลึกเหมือนลูกระเบิด ผู้อื่นก็ลงความเป็นไปอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งจะขึ้นขึ้นวิกฤติการของโลก ในปัจจุบันนี้ตั้งแต่ศตวรรษนี้จนถึงปี ๑๙๖๐ มีจำนวนมนุษย์อาศัยอยู่บนโลกนี้ มากกว่ามนุษย์ทั้งหมดที่ถูกสร้างมาตั้งแต่สมัยที่พระเจ้าสร้างโลกจนถึงปี ๑๙๐๐ เสียอีก

การเปลี่ยนแปลงในด้านเศรษฐกิจแห่งโลก

“นี่แน่ะ ท่านผู้มั่งมี จงโอคครวญเพราะวิบัติ ซึ่งจะมีความแก่ท่านทั้งหลาย เสื่อมเสียไปแล้ว และเสื้อผ้าของท่านมอดก็กินเสียแล้ว ทองและเงินของท่าน ก็เกิดสนิมเสียแล้วและสนิมที่เกิดแก่ของนั้น จะเป็นพยานปรักปรำท่านทั้งหลายและจะกินเนื้อท่านคุดไฟ ท่านทั้งหลาย ได้ทรัพย์สมบัติไว้สำหรับวันที่สุดแล้ว นี่แน่ะ ค่าจ้างของคนที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ลือไว้ นั่นก็ฟ่องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ทราบถึงพระกรรมของพระเจ้าแห่งพลโยธาแล้ว ท่านทั้งหลายได้เลี้ยงตัวด้วยอาหารอย่างฟุ่มเฟือย และได้ประพฤติดตามความสนุกสนานแห่งโลก ท่านได้เลี้ยงใจไว้รอวันประหาร ท่านทั้งหลายได้ปรับโทษ และได้ฆ่าผู้ชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน” (ยาโคโบ ๕:๑-๖) นี่คือการทำนายอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับปัญหา ระหว่างนายทุนกับลูกจ้างในยุคก่อนการเสด็จกลับของพระคริสต์ เราได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในระหว่าง ๖๐ ปี ถึงเรื่องกรรมกรกับนายทุนบ้างไหม? เมื่อ ๒๐ ปีภายหลังปี ๑๙๑๐ สมาชิกของสหภาพกรรมกรเพิ่มขึ้นตั้ง ๓๐๐% เป็นการประท้วงสิทธิ์เรื่องค่าแรงงาน ซึ่งผู้เป็นนายทุนได้กีดกันไว้ต่อกรรมกร

ในปัจจุบันนี้ กรรมกรมีโอกาสที่จะเลือกฐานะในการอยู่ดีกินดีของคนได้ดีกว่าสมัยก่อนๆ อย่างไรก็ตาม การก้าวหน้าเช่นนี้ก็ยังไม่ใช่ความเหลื่อมล้ำนี้ลงได้ ใดๆ ที่เราจะเห็นผลของคนมั่งมี ก็ยังมีขึ้น และคนจนก็จนลง

การเปลี่ยนแปลงในผืนแผ่นดินโลก

พระเยซูทรงตรัสว่า “จะเกิดกันดารอาหาร โรคห่าและแผ่นดินไหวหลายแห่ง” (มัทธิว ๒๔:๗) สหประชาชาติได้เกริ่นข่าวกันดารอาหาร เป็นการใหญ่ของยุค คนตายแต่ละวันเป็นหมื่นๆ นับตั้งแต่ตะวันตกดินเงินตั้งล้านๆ ดอลลาร์จะต้องใช้เพื่อบำบัดกับโรคต่างๆ ทุกๆ ปี ในระยะศตวรรษนี้ ข่าวตามหนังสือพิมพ์ ก็ได้ลงข่าวถึงแผ่นดินไหวกันแทบจะทุกๆ วัน จนคล้ายๆ กับเป็นของธรรมดาไปแล้ว

การเปลี่ยนแปลงแห่งคริสตจักรสากล

เมื่อนาฬิกาของพระเจ้าเริ่มขึ้นในปี ๑๙๐๐ จะสังเกตถึงการฟื้นฟูอย่างเต็มเหวี่ยง ได้ดำเนินขึ้นแล้วมีการไหวต่อไปทั่วโลก เนื่องจากการฟื้นฟูนี้ (ขอได้อ่านข้อขยายความตอนประวัติศาสตร์แห่งยุคที่ ๖ ของคริสตจักร) ผู้ประกาศและนักเทศน์กับคนธรรมดาที่มีใจร้อนรนที่จะร่วมงานการของพระเจ้าอย่างจริงจัง การร้อนรนเช่นนี้จะมีเวลาที่อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ไหม? จะเป็นไปได้หรือที่พระองค์จะยอมให้คริสตจักรต้องถูกล้างให้หลงผิดไป คริสตจักรที่ได้ตีตัวออกจากโซ่ตรวนแห่งคำสอนของคริสตจักรโรมันคาทอลิก ยังจะยอมร่วมแอกกับสิ่งที่มีหมองต้อไปอีกหรือ? คณะวาติกัน (สำนักงานของคณะคาทอลิก) ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อประเทศใหม่ (อิสราเอล) กับพวกคอมมิวนิสต์ยังจะพยายามคืนดีเป็นมิตรภาพกันอีกต่อไปหรือ?

คำตอบก็คือ แน่แน่นอน ไม่มีปัญหาที่จะขัดแย้งกันต่อไปแล้วให้เราตอบปัญหาเหล่านี้เป็นข้อๆ ไป

ความร้อนรนจะมีเวลาเย็นลงได้ไหม? พระเจ้าจะทรงยอมให้คนส่วนใหญ่ในคริสตจักรถูกล้างให้หลงผิดไปได้หรือ? พระเยซูทรงตรัสว่า “เพราะความชั่ว (บาป) ทวีขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด” (มัทธิว ๒๔:๑๒-๑๓) “ท่านจงรู้ข้อความนี้ คือว่าในคราวที่สุดนั้น จะบังเกิดกิลียคนมีสภาพธรรมภายนอก แต่ฤทธิ์ของธรรมนั้นเขาปฏิเสธเสียคนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย” (๒ ทิโมธี ๓:๑, ๕)

ขณะเมื่อคริสตจักร ยังเป็นที่นับถือของชาวโลกมากขึ้นนักวิทยาศาสตร์ ก็กำลังจะสนับสนุนในแนวความคิดที่ค้าน (ความคิดที่คนเกิดจากกลิ้ง และไม่มีพระเจ้า) ตามวิธีสองประการคือ วิวัฒนาการกับการค้านในเรื่องของพระเจ้าซึ่งเป็นหัวใจของคริสตจักร คล้ายกับหมีเมื่อถูกยิงที่หน้าอก มันพยายามต่อสู้เพื่อประทังชีวิตไว้ เช่นเดียวกับคริสตจักร แม้จะล้มก็ยังพยายาม ที่จะรักษาฝ่ายวิญญาณของคริสตศาสนิกชนให้เข้มแข็งต่อไป แม้ว่าคริสตจักรจะล้มและพยายามที่จะทรงตัวขึ้นก็ตาม แทนที่คริสตจักรจะเป็นที่บำรุงเลี้ยงทางวิญญาณจิตก็จะมาถึงปัญหาว่า พี่น้องเอ๋ยเราจะทำประการใดดี และหนที่จะตอบเหมือนเปโตรถึงเหตุการณ์ในวันฟื้นเศกอสเตว่า “จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูสิ้นทุกคน และท่านจะได้รับพระราชทาน พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ “ (กิจการ ๒ :๓๘) แต่กลับได้รับคำตอบ “ให้มาที่คริสตจักรเพื่อมาร่วมสนุกทางสังคม” ก็ยังคงดำเนินกันอยู่อย่างนี้ ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมๆ มา ความร้อนรนจิตใจที่ตื่นเต้น นักเทศนาที่มีใจร้อนรนมากกลายเป็นนักจิตวิทยาที่หัวเข่าอ่อน แม้ว่าเรื่องพระเจ้า ก็ไม่สามารถจะกล่าวได้เต็มปาก คริสตจักรไม่สามารถที่จะดึงชาวโลกได้แต่ชาวโลกต่างหากเป็นผู้ที่ดึงคริสตจักรเสียแล้ว

เท่าที่เป็นอยู่เพราะอะไร? ก็เพราะสมาชิกไม่เชื่อในคำสอนของพระเจ้าเขาไม่เชื่อว่าคำสอนนั้นศักดิ์สิทธิ์ แต่คิดว่าเป็นคำพูดของมนุษย์ การสอนซึ่งค้านกับความเป็นอยู่ของพระเจ้าไม่มีนั้นได้แพร่หลายไปตามวิทยาลัยของโลก เหตุนี้กระทำให้อาจารย์ที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามีความปีติยินดีมาก เพราะเป็นการสนับสนุนต่อศาสนาของเขาอยู่แล้ว ความจริงที่เคยปฏิบัติมาก็ค่อยๆ หายไปจากเทศนาเหล่านี้จนแทบไม่เหลือ สวรรค์นั้นเป็นความฝันของผู้ที่โง่เขลาตื่นตัว และนรกเป็นแต่เสียงร้องของคนที่ย้ำคั่งไป นี้แหละเป็นความคิดเห็นของคนส่วนรวมที่ไม่ปรารถนาจะเชื่อถือในพระเจ้าต่อไป การนมัสการของพวกนี้ก็เพียงแต่พิธีในโบสถ์ที่สวยงาม แต่ปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ และสิ่งที่มีคุณธรรมก็ได้ล้มเสียสิ้น

ท่านอัครสาวกเปโตรพูดว่า “แต่เราได้มีผู้พยากรณ์ที่บังเกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไพร่นั้น เช่นกันจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านทั้งหลาย ที่จะแอบอ้างมีฉายาที่อื่นจะให้ถึงความพิลาสเข้ามาเสียมสอน และจะปล้นนำความพิลาสมาถึงตนเอง และจะมีหลายคนประพฤติตามความชั่วช้าลามกของเขา จงรู้ข้อนี้ก่อนคือว่า ในวันสุดท้าย (ยุคแห่งประวัติสุดท้ายของคริสตจักร) คนประเภทหมิ่นจะบังเกิดขึ้น และประพฤติตามใจปรารถนาของตน และจะถามว่า คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้น อยู่ที่ไหน? คิวว่าตั้งแต่บรรพบุรุษลบล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้มีอยู่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก” (๒ เปโตร ๒:๑-๒, ๓:๓-๔)

คริสตจักรที่ได้หักโง่ทรวน แห่งคำสอนเท็จ ของคริสตจักรโรมันคาทอลิก จะยอมให้โง่ทรวนนี้กลับมามีชีวิตอีก โดยปฏิบัติตามข้อสอนเท็จอีกหรือ?

คริสตจักรของโรมัน จะผูกมิตรกับพวกคอมมิวนิสต์ ตามคำทำนายในวิวรณ์บท ๑๗ และ ๑๘ อีกหรือไม่?

จะหาวิธีที่จะอธิบายวิวรณ์บทที่ ๑๓, ๑๗, ๑๘, ๑๙, นอกเหนือจากเท่าที่ปรากฏให้หมายเป็นอย่างอื่นนั้น เป็นไปไม่ได้ ตามข้อเหล่านี้มีคำว่า คริสตจักรสากลที่ยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้น (ขบออกให้รู้ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นคำสอนใหม่ๆ แต่ได้สอนกันมากกว่า ๖๐ ปีแล้ว) คริสตจักรที่ยิ่งใหญ่นี้พระเจ้าไม่ยกย่อง แต่ทรงเรียกว่า คำลึกลับ คือว่า เมืองบาบิโลนใหญ่ นั้น เป็นแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และเป็นแม่ของสิ่งทั้งปวงที่นำออกจาก แผ่นดินโลก (วิวรณ์ ๑๗:๕)

ลัทธินี้มีตัวตนอยู่ทุกวันนี้หรือ? คำ “เอ็กคูมินิกัล” นี้ยังใช้กันอย่างแพร่หลาย ตามหนังสือทางศาสนา และข่าวสารตามหนังสือพิมพ์ต่างๆ โดยมาก ลัทธิตามแบบเอ็กคูมินิกัลทุกคณะนี้ได้จัดตั้งขึ้น เพื่อหวังจะรวบรวมคริสตศาสนิกชนจากหลายๆ นิกายให้รวมกันอยู่เป็น คริสตจักรอันยิ่งใหญ่

ไปป์ยอนที่ ๑๓ ผู้ล่วงลับไปเป็นผู้สนับสนุนองค์การนี้โดยได้เปิดสถานที่ เป็นที่รวมของศาสนิกชนขึ้น มีการคิดต่ออย่างใกล้ชิดกับคณะ ดับบลิว.ซี.ซี. (ซึ่งเป็นคณะของโปรเตสแตนต์ มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน) และอีกแขนงหนึ่งขององค์การนี้ ก็จะได้ร่วมสันติกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ด้วย สิ่งสำคัญคือ ต้องมีการติดต่อ ระหว่างทั้งสองค่ายนี้ เพื่อให้เกิดความสันติร่วมกันก่อน ทั้งนี้เรื่องข้อเชื่อจะต้องขัดแย้งกัน ระหว่างกลุ่มคอมมิวนิสต์และ (เอ็กคูมินิกัล เคาซิลของคณะคาทอลิก) ข้าพเจ้าอาจท้วงท้วงหน้าว่า ผลที่จะได้รับนั้นเร็วเกินความคาดหมายเสียอีก ทั้งนี้จะมีคณะอื่นที่ไม่เชื่อใน พระเยซูจนเข้าร่วมกลุ่มด้วยรวมทั้งคริสตจักร คริสเตียน, และคอมมิวนิสต์ด้วย ภายหลังการตายของไปป์ยอนที่ ๑๓ มีหลายๆ คนได้ให้ความเห็นอย่างออกนอกหน้าออกตาว่า ชะรอยไปป์ปอลที่ ๖ จะเดินตามนโยบายของคณะใหม่นี้ หลังจากได้รับตำแหน่งใหม่ไม่นานนัก ก็เห็นชัดว่านโยบายของท่าน ก็ยิ่งเดินตามรอยของไปป์ยอนที่ ๑๓ อย่างรวดเร็ว ตามประเพณีที่มีการขัดแย้งกันระหว่างไปป์ยอนนี้ ก็จะต้องดูท่าทีของแต่ละฝ่ายในการที่ตัดขาดจากประเพณีเดิมๆ ก็เพื่อจะยึดเอาฝ่ายที่ก้าวหน้าไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่จะส่งเสริมความมั่นคงในอนาคต ข้าพเจ้าได้พบกับน้องชายของไปป์ปอล ในวันเสาร์ตอนเย็น ของวันที่ ๑๘ ม.ค. ๑๙๖๔ คือนายลูคควิสมอนทีนี เมื่อข้าพเจ้า พบเขารู้ว่า เขาเป็นน้องชายของไปป์ปอล เพราะมีรูปร่างคล้ายกัน

เราไม่เข้าใจว่าคนแบบบางเช่นนี้จะอยู่ในบทบาท ที่จะดำเนินตามรูปการ ของพระเจ้าได้อย่างไร วิธีเผยแพร่ทุกวันนี่ไม่จำเป็นต้องใช้คาบ แต่อาศัยคำพูดที่เจลิยวลาค

ปัญหาที่จะต้องเข้าใจให้ผลกับผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ในสมัยนี้ก็คือ ที่จะให้คริสตจักร อันใหญ่ยี่นี้ได้ก้าวหน้าไปไกลที่อยู่ในจำกัดคำของ “ทอเลอร์เรนส์” สำหรับผู้ตั้งใจจะก้าวหน้าเพื่อคริสตจักรอันใหญ่ยี่นี้ความหมายสำหรับคำๆ นี้ก็คือ “ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีความแน่นอนในความเชื่อในตนเอง” นี้ไม่ใช่ความหมายแท้ของคำ Tolerance เลย การลังเลใจจะเหมาะสมกว่าคำทอเลอร์เรนส์นี้ ควรจะมีความหมายทั้งในอดีตและอนาคตว่า ผู้ใดก็ตามที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกเดียวกันก็มีความคิดแน่วแน่ต่างกัน อยู่ด้วยกันด้วยความสันติ

การยอมทนเอาโดยมีความคิดเห็นแตกต่างกัน เช่น ผู้ที่เป็นคาโรลิก กับผู้ที่เป็น โปรเตสแตนต์จะยืนสนทนากันที่ริ้วบ้านอย่างเพื่อนบ้านที่แท้ ก็จัดได้ว่าเป็นสุข อีกแบบหนึ่งที่จะใช้คำว่า ทอเลอร์เรนส์ไม่ได้ก็คือ ที่จะพูดออกมาว่า “เราจะเชื่อถือต่างกัน แคลไหนไม่สำคัญ” ที่ถูกควรเป็นความอ่อนแอและไม่สนใจมากกว่า ในตัวอย่างประโยคหลังนี้

อย่างไรก็ตามที่จะชัดเจนต่อคณะนี้ ก็ไม่สามารถจะกระทำได้ เพราะกำลังจะแพร่หลายอยู่ทั่วๆ ไปแล้ว พระเจ้าได้ตรัสว่าเป็นไปได้ และก็จะต้องเป็นไป แล้วผู้ที่พยายามจะขัดขวางข้าพเจ้าจะชมเชย แต่ขึ้นทำไปก็ไร้ผล สิ่งสำคัญที่เราจะกระทำก็คือ เตรียมพร้อมคอยทำการเสด็จกับของพระคริสต์ เทศนาอย่างกล้าหาญประนามความผิดบาป ปราศจากความกลัว ขกระดับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้สูงไว้ และประกาศถึงความเชื่อในพระคำของพระเจ้าเสมอ ผู้คนก็กระหายถึงทางรอดในพระเจ้าทั้งในคริสตจักร และนอกๆ ออกไป โดยการประกาศเผยแพร่ ก็จะสามารถช่วยให้คริสตจักรแท้มาถึงความรอดได้ ถ้าผู้ที่สมัครจะแสวงหาพระเจ้าโดยจริงใจและประกอบด้วยเหตุที่ของพระวิญญาณ เหมือนกับในสมัยเดิมที่คริสตจักรแรก ได้ออกไปประกาศเป็นพยาน ให้เขาฟังโดยไม่เลือกหน้าแล้ว ผลก็คือความรอดจะมาถึงผู้ที่ยังคริสตจักรที่แท้ได้อย่างแน่นอน เวลาเรายังเหลือน้อยนักผลของความขมขื่นที่จะได้รับจากคริสตจักรอันใหญ่ยี่นี้ก็คือ การขัดขวางต่อการประกาศ และเผยแพร่ทั่วๆ ไป

อุปสรรคเหล่านี้ ยังจะนำผลอันดีก็คือ นักเทศน์และผู้สมัครในราชกิจของพระเจ้าได้รับการอบรมเป็นอย่างดี จากมารดาและผ่านการศึกษาใน ร.ร. พระคริสตธรรมมาแล้วเมื่อเห็นเหตุการณ์ขัดแย้งบังเกิดขึ้น ก็เกิดมีมานะอันแรงกล้าที่จะต่อต้านอย่างเต็มกำลัง ผลที่ได้รับคืออะไร? เขาเหล่านี้จะไม่รู้สึกอายเมื่อน้ำตาไหลขณะอธิษฐานต่อพระเจ้าอีกต่อไป หลายๆ คนจะได้พบกันประสบการณ์ในสมัย เฟินเตคอสเต (กิจการ ๒ :๑-๔) พยานของเขาทำให้จิตใจในการฟื้นฟู สำหรับผู้ที่ได้อธิษฐาน เพื่อมีความหมายเขากล้าที่จะออกไปเป็นพยานอย่างกล้าหาญยิ่งขึ้น

มีอะไรจะบังเกิดขึ้น ในระหว่างการเสด็จกลับของพระเยซู เนื่องจากการเปลี่ยนแปลง ในคริสตจักรในขณะนี้บ้างไหม?

ทางฝ่ายคณะโรมันก็จะได้รับผลมากทางฝ่ายเขา แล้วก็จะกลายเป็นคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ คริสตจักรคาโรลิก ก็จะกลายเป็นคริสตจักรใหญ่ยี่ และมีอิทธิพลมากมาย ตามขนาดอำนาจในโลก และอีกประการหนึ่งผู้ที่เชื่อแท้ จะได้เข้าสนิทกันมากขึ้น เพราะเชื่อในพระคำของพระเจ้า อย่างเดียวกันแม้จะไม่รวมเป็นคณะเดียวกันก็ตาม แต่ทางฝ่ายจิตวิญญาณแล้วก็จะอาจนับว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้แน่นอน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเห็นได้ว่า การรวมกันระหว่างกลุ่มเล็กๆ ให้เป็นกลุ่มใหญ่ ที่มีการฟื้นฟูอย่างเห็นได้ชัดนี้ จะได้ปรากฏเป็นประวัติการณ์อันยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยปรากฏเลย ข้าพเจ้าอยากจะพูดต่อไปอีกว่า การฟื้นฟูเช่นนี้ได้เริ่มบังเกิดขึ้นแล้ว ฤทธิ์อำนาจซึ่งได้ปรากฏในสมัยเดิมของคริสตจักรก็จะปรากฏขึ้นในสมัยนี้เช่นกันแต่ถ้าจะพูดถึงกลุ่มใหญ่ๆ คริสตจักรแท้จะสลายตัว และเข้ากับคริสตจักรปลอมที่ใหญ่ยี่

เครื่องหมาย เล็งถึงเวลา (นาฬิกา) ของพระเจ้าคือ ชาติยิสราเอล

พระคัมภีร์ได้พยากรณ์ ถึงการกวาดล้าง ชาติยิสราเอลให้ตกไปเป็นเชลยแก่กองทัพต่างชาติ ภายหลัง เมื่อพระเยซูทรงจบกิจการประกาศ ของพระองค์หรือเปล่า? มีคำทำนายว่า ชาตินี้จะถูกทำลายไปทุกมุมเมืองหรือ? ว่าชาตินี้จะทนทุกข์ทรมานไหม? ว่าชาตินี้จะจับกลุ่มรวมเข้าเป็นประเทศอีกหรือ? ว่าจะมีมั่งคั่งและทวีขึ้นเป็นกลุ่มใหญ่หรือ? ว่าที่แล้วกันดารในป่าจะกลายเป็นผืนแผ่นดิน ที่สมบูรณ์แก่ประเทศนี้หรือไม่? ว่าเขาจะใช้ท่อน้ำในทะเลทรายให้กลายเป็นดินที่ใช้ประโยชน์ได้หรือ? ว่าเขาจะพบบ่อน้ำมันที่บังเกิดขึ้น ในทิศตะวันออกกลางหรือ? ว่าชาติอิเฟรียมจะแยกออกจากอิสราเอลไปเข้ากับเพื่อนบ้านทางทิศตะวันออก คือชาวอาหรับหรือ? ว่าชาติอิเฟรียม จะทำสัญญากับชาว อะซีเรียน (Arag อารัก) ว่าประเทศอาซซูปโดจะลำเลียงน้ำมันเข้าไปประเทศของตนหรือ? ว่าจะมีสักวันหนึ่งที่ชาติยิสราเอล จะยึดครองเมืองหลวงเดิมคือ กรุงเยรูซาเล็มไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของตนต่อไปหรือ? ว่ารัฐของอิสราเอล จะทำไมตรีกับ รับของคอมมิวนิสต์ และคณะวาติกัน (สำนักงานคณะโรมัน) คำตอบของปัญหาที่ได้อธิบายขึ้นนี้คือ แน่นอนที่สุด

พระคัมภีร์ ได้พยากรณ์ถึงการกวาดล้าง ชาติยิสราเอลให้ตกไปเป็นเชลยแก่กองทัพต่างชาติ ภายหลังเมื่อพระเยซูทรงจบกิจการประกาศของพระองค์หรือเปล่า? มีคำทำนายว่า ชาตินี้จะถูกระงับกระจาย ไปทั่วทุกมุมเมืองหรือ?

ให้เราฟังคำตอบ จากพระคำของพระเจ้าในพระคัมภีร์ “ฝ่ายพระเยซูเสด็จออกจากโบสถ์ (ในกรุงเยรูซาเล็ม) แล้วเสด็จไปตาม มรรคาของพระองค์ พวกสาวกมาซึ่งติดตามและโบสถ์ ให้พระองค์ดู “พระองค์ จึงตรัสแก่เขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ? เราบอกแก่ท่านว่าศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้”

ครั้นพระองค์ประทับอยู่บนภูเขาเมกกะเทศ พวกสาวกมาเฝ้าส่วนตัวกราบทูลว่า ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบว่าจะเหตุการณ์เหล่านี้ จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร? จะมีอะไรเป็นหมายสำคัญในการที่พระองค์จะเสด็จมา และเวลาที่จะสิ้นโลกนี้? และพระเยซูบอกแก่เขาตามจริงว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะบังเกิดขึ้น ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย” (มัทธิว ๒๔:๑-๓, ๓๔) จึงสังเกตดูว่ามีข้ออ้าง ในพระคัมภีร์ตอบปัญหาเหล่านี้ได้โดยหลายข้อ แต่จะใช้ข้อตอบเพียง ๑ ข้อ สำหรับปัญหาแต่ละข้อภายหลัง ๔๐ ปี เมื่อพระเยซูทรงทำนายไว้ใจตอนนี้ (๗๐) ปัญหาสำหรับทหารโรมันทำลายโบสถ์ของชาติยิสราเอล และขับไล่ให้ชาตินี้กระจัดกระจายไปทั่วโลก

ยังมีคำพยากรณ์ ถึงความทุกข์ยากลำบากต่างๆ และในที่สุด ชาตินี้จะได้รวบรวมเข้าเป็นกลุ่มเป็นก้อนอีกครั้งหนึ่งใหม่? องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสว่า “เราจะชุมนุมพวกฝูงของเราที่ยังเหลืออยู่นั้นให้ออกมา แต่ประเทศทั้งปวงที่เราได้ไล่เขาไปนั้น และจะพาเขาทั้งปวง มาถึงที่คอกของเขาคือ” (ยิเรมเยชา ๒:๓) พระเยซูทรงตรัสอีกว่า “เวลานี้ให้ผู้ที่อยู่ในแขวงยูดาเย หนีไปยังภูเข ในเวลานั้นจะมีความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง ซึ่งไม่เคยมีตั้งแต่เดิมสร้างโลกมาจนบัดนี้” (มัทธิว ๒๔:๑๕-๒๖)

มีคำทำนาย กล่าวถึงความสมบูรณ์มั่งคั่งแก่ชาตินี้ด้วยหรือ? และยังคงกล่าวถึงที่กันดารเหล่านี้จะเกิดผลมากมาย แล้วจะมีน้ำมาหล่อเลี้ยงทะเลทรายด้วยหรือ? “และเขาจะเกิดผลทวีมากขึ้น” (ยิเรมเยชา ๒๓:๓) ป่ารกและที่แห้งแล้งจะยินดี และป่าทรายจะชื่นชมจะมีดอกเหมือนดอกบัว (ยะชายา ๓๕:๑) เพราะเราให้มิน้ำไว้ในป่าเปลี่ยวแลแม่น้ำไว้ในป่าทราย เพื่อให้พลเมืองของอรา และพลเล็อกสรรของเราได้ดื่ม (ยะชายา ๔๓:๒๐)

มีคำทำนายกล่าวถึงบ่อน้ำมันจะเกิดขึ้นในภาคตะวันออกกลางหรือ? “และพระองค์ทรงโปรดให้เขา ดูดน้ำผึ้งออกจากศิลา และน้ำมันออกจากหินอันแข็ง” (พระบัญญัติ ๓๒:๑๓)

มีคำทำนายว่า ตระกูลเอ็ฟราอิม จะแยกออกจากชาติยิสราเอลและไปเข้ากับกลุ่มที่ใกล้เคียงทางตะวันออกซึ่งเป็นชาวอาหรับหรือ? เอ็ฟราอิม เลี้ยงชีพด้วยลม และตามหาลมตะวันออก (โฮเซอา ๑๒:๑) ข้อสังเกตถ้าประเทศอิสราเอล จะยึดเอาสายนี้

จอร์แดนเป็นเส้นทางแล้ว ซาดีเอเฟราอิม ก็จะนับเป็นส่วนหนึ่งของซาดีอิสรเอล แต่ก็แปลกจริงที่เอเฟราอิมได้ติดตามชาวบ้านที่ใกล้เคียงทางทิศตะวันออกเลยนับเข้าไปอยู่ในจอร์แดนไปแล้ว

มีคำทำนายกล่าวถึง ทรูกูลเอเฟราอิม ทำสัญญาไมตรีกับซาดีอาซีเรีย (อิหร่าน) หรือ? เอเฟราอิม เขาทำการมูสาและการเล็กร้างให้มากขึ้น เขาทำมิตรกับอาซูเรีย” (โฮเซอา ๑๒:๑) ข้อสังเกต เหตุการณ์ทั้งนี้ก็ได้กระทำไปแล้ว ไม่เคยเป็นพฤติกรรมเช่นนี้ในประวัติศาสตร์ของเขาเลย จนถึงเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซาดีนี่ไม่เคยเป็นมิตรต่อกันมา สิ่งที่ตั้งใจให้ซาดีอาหรับเข้ากันกับเอเฟราอิมนั้น ก็เพราะร่วมความจงเกลียดจงชังต่อซาดีอิสรเอล

มีการทำนายกล่าวว่า ประเทศอายญูบโต จะเป็นแหล่งที่ถล่มเลี่ยนนำมันมาสู่ประเทศของตนเอง แม้ว่าจะมีบ่อน้ำมันมาเกิดขึ้นใกล้ๆ ประเทศที่ใกล้เคียงจริงไหม? “และส่งน้ำมันไปยังอายญูบโต” (โฮเซอา ๑๒:๑) เป็นการอัศจรรย์ยิ่ง ที่ประเทศอาหรับกลายเป็นแหล่งน้ำมันของโลกขึ้นมา แต่บ่อน้ำมันไม่มีเลยในประเทศอายญูบโต แต่จะต้องซื้อจากประเทศอาหรับอื่นๆ เท่านั้น

มีคำทำนายกล่าวว่า ในวันหนึ่งข้างหน้า ซาดีอิสรเอลจะยึดครองเมืองหลวงในสมัยโบราณ คือเมืองเยรูซาเล็ม มาเป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองอีกไหม? “อิสรเอลจะถูกประหารด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วประเทศ และคนต่างประเทศ (คนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ซาดีอิสรเอล) จะเหยียบย่างกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่ากำหนด ของคนต่างประเทศจะครบถ้วน” (ลูกา ๒๑:๒๔)

มีคำทำนายกล่าวว่า ซาดีนี่จะเป็นมิตรกับพวกที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าแห่งสากลโลกหรือ? มาซีสา (พระเยซูคริสต์) จะถูกประหาร (ถูกตรึง) และพวกพลไพร่ของเจ้าชาย (ผู้ที่ปลอมตัวว่า เขาเกิดขึ้นเป็นพระคริสต์) ที่จะเสด็จมาและจะมาสัญญากับคนส่วนใหญ่ (ซาดีอิสรเอล) ราวหนึ่งสัปดาห์ (๗ ปี) และขณะนี้เอง (๗ ปี) เขาจะให้หยุดการถวายเครื่องบูชาเสีย (พิธีถวายเครื่องบูชาของซาดีอิสรเอล) ดาเนียล ๘:๒๗-๒๙ ข้อสังเกต ในปัจจุบันนี้ ความสัมพันธ์ระหว่าง ซาดีอิสรเอลกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ ยังไม่ดีพอ แต่การติดต่อกำลังจะคืบหน้าต่อไป

มีคำทำนายกล่าวว่า ซาดีอิสรเอล จะกระทำเป็นมิตรกับคริสตจักรปลอม (โรมันคาโธลิก) หรือ? ในหนังสือวิวรณ์ บทที่ ๑๗ และ ๑๘ ได้กล่าวเป็นนัยๆ “และข้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้าย สีแดงเข้มตัวหนึ่ง และสัตว์ร้ายตัวนั้นมีหลายชื่อ เป็นคำหมิ่นประมาทเต็มทั้งตัว มีเศียรเจ็ดเศียรและมีเขาสิบเขา” (วิวรณ์ ๑๗:๓) ผู้ที่ศึกษาหนังสือวิวรณ์นี้ จะเข้าใจถึงเศียรทั้งเจ็ดนี้เพียงเครื่องหมายถึงรัฐที่ปลอมแห่งสากล ที่จะบังเกิดขึ้นในระยะความทุกข์เข็ญ อันยิ่งใหญ่ นักศึกษาจะเข้าใจว่า ผู้หญิงนั้นเป็นตัวแทนของคริสตจักรปลอมแห่งสากล (คือคริสตจักรโรมันที่ถูกเปลี่ยนแปลงเราจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ดี ถ้าจะศึกษาในบทที่ ๑๓, ๑๗ และ ๑๘) โดยที่ผู้หญิงนี้ได้นั่งอยู่บนสัตว์ร้ายนั้นมีความหมายว่า คริสตจักรปลอมแห่งสากล จะเป็นฝ่ายที่รับการสนับสนุนจากรัฐที่ปลอมแห่งสากลไว้ ดังนั้น เราจึงลงความเห็นได้ว่าซาดีอิสรเอลจำเป็นต้องแสวงหาสันติกับคริสตจักรโรมันคาโธลิกด้วย (คริสตจักรสากลที่ยิ่งใหญ่) ขณะที่เชื่อมความสัมพันธ์ได้เริ่มขึ้นบ้างแล้วเป็นครั้งแรกดังจะปรากฏไว้ในประวัติศาสตร์ขณะที่กำลังเรียบเรียงเรื่องนี้อยู่แล้ว

ให้เราฟังคำพยากรณ์ของซาดีอิสรเอลผู้หนึ่ง เราก็จะรู้ว่า คำพยากรณ์แทบทั้งหมด ได้สำเร็จไปโดยครบถ้วน ยังเหลือแต่อีก ๓ ประการเท่านั้น

เมื่อวันวานนี้ในเดือน กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๖๔ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสัมภาษณ์ครูของซาดีอิสรเอล ประมาณสองชั่วโมงครึ่ง เขาเป็นผู้ที่จัดสินค้าออกเป็นทางการ เขาชื่อ นายริเว็น ซิลเบอร์ อยู่บ้านซึ่งใกล้กับ ร.ร. ที่สอน ถ้าจะขับรถก็เพียง ๓๐ นาที จากเมืองนาซาเรธซึ่งเป็นที่ๆ พระเยซูทรงบังเกิด (ข้อสังเกต ซาดีอิสรเอลได้ตั้งขึ้นเป็นประเทศ ในปี ๑๘๔๘ ทั้งนี้ระหว่างที่ถูกเนรเทศจากที่เดิมมาเกือบ ๑๕๐๐ ปีเศษ) นายซิลเบอร์ พูดขึ้นว่า ประเทศอิสรเอล เป็นเมืองเล็กตั้งอยู่ในศูนย์กลางของโลกสมัยโบราณ ซึ่งมีการเชื่อมโยงกันระหว่างเอเชีย แอฟริกา และยุโรป ในเมืองนี้ซาดีอิสรเอลได้อาศัยอยู่ตั้งหลายศตวรรษมาแล้ว ในเมืองนี้กษัตริย์ในสมัยโบราณได้ปกครองมา และนักรบที่มีชื่อเสียงก็ได้ทำการรบพุ่งมาแล้วในเมืองนี้ผู้ทำนายก็ได้ประกาศเรื่องราวของพระเจ้าในเมืองนี้ได้เป็นแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมแห่งชาติได้ขยายไปทั่วโลกผลิตหนังสือพระคัมภีร์ ให้ไว้แก่ชาวโลก เหนือหนังสืออื่นใด ท่านเล่าต่อไปว่า “ในขณะที่ซาดีอิสรเอลได้เจริญขึ้นจนเป็นประเทศขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เราก็แสวงหาที่จะอยู่ร่วมกันเหมือนกับจะอยู่แต่ลำพังแต่ชาติเดียว คือร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแม้ว่าจะได้กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกก็ตาม เรายังมีที่ดินอยู่ในที่สี่แห่ง

เดียวกัน ทั้งๆ ที่เราได้กลับมาจากสี่มุมโลกมารวมกันอย่างสันติ และอีกครั้งหนึ่งเราได้ใช้ภาษาเดิมของเราคือภาษา เอีบรราย” (ในขณะที่สนทนากันอยู่ก็มีเพื่อนมาที่เลขพูดเป็นภาษาเอีบรรายเสียเลย) แล้วท่านก็ได้หันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าต่อไปว่า และอีกครั้งหนึ่ง ที่เราได้ปลูกและเก็บเกี่ยวผลด้วยกัน เราได้ก่อสร้างเมืองใหม่ฯ ขึ้น ได้สำรวจดูทรัพยากรตามผืนที่คืนด้วย ได้สร้างอุตสาหกรรมต่างๆ ขึ้นด้วยกัน และก็อีกครั้งหนึ่งที่ธงชาติของเรา ได้ปักไปสู่ทะเลอันไกล และก็ยังสะบัดไปในที่ต่างๆ ทำให้ฟ้าเราสนับสนุนศิลปะการช่างสมัยโบราณและก็ได้ประดิษฐ์แบบใหม่ๆ ทันสมัยขึ้น เราพยายามปกครอง ภายในระบบของอาณานิคมมาเป็นเวลานาน แต่เมื่อเราได้รับอิสรภาพ เราก็ได้ใช้การปกครองแบบใหม่นี้ อย่างสมบูรณ์ต่างๆ ที่เรายังอยู่ในขั้นริเริ่มเท่านั้น ท่านได้เขียนตัวมาข้างหน้าและดูเหมือนมีท่าทางยินดีและพูดต่อไปว่า “ที่ลุ่มบึงบางเหล่านี้ ตำบลลูลาได้กลับกลายเป็นผืนแผ่นดินขึ้นมาทำประโยชน์ให้แก่เขาเป็นอย่างดี ซึ่งเมื่อ ๒๐๐๐ ปีก่อนโน้น ก็เป็นแต่ที่ดินว่างเปล่า มีแต่ป่าช้ามาเรียเป็นสิ่งที่บั่นทอนชีวิตตลอดมา แต่ปัจจุบันนี้ จะเห็นหมู่บ้านอยู่เต็มไปหมด ผู้บุกเบิกเริ่มพลิกผืนที่คืนนี้ ได้ทำผลประโยชน์มาสู่พวกเรา และยังเป็นสินค้าต่อผู้อื่นอีกด้วย ท่านเล่าต่อไปว่า ในขณะที่เราใช้ท่อต่อน้ำไปสู่ที่แห้งแล้ง และบ่อแร่ตั้งแต่สมัย กษัตริย์ชะโลโม ได้อำนวยผลแร่ทองแดงและทรัพยากร “ในทะเลตาย” ก็ยังให้ผลประโยชน์แก่เราเป็นอันมาก” ท่านกล่าวต่อไปว่า “สวนส้มก็นับว่าเป็นเยี่ยมที่สุดในโลก” ขณะที่กำลังรินน้ำส้ม ผสมกับน้ำส้มโอแช่เย็นให้ ท่านได้พูดอย่างภูมิใจว่า เวลานี้เราสร้างเครื่องบินเอาไว้ใช้เอง และให้แก่นาประเทศด้วย พลังงานของอะตอมมิกและโซล่าเอ็นเนอร์ยีนั้น ได้สร้างไว้เพื่อสันติ วิธีในโรงงานที่อยู่ในทะเลทรายของอิสราเอล ในตอนนี้ มีสหราชอาณาจักรหนึ่งมาเยี่ยมแล้วเขาทั้งหลายได้ยกมือขึ้นและพูดขึ้นว่า “ชโลม” ซึ่งแปลว่าสันติในภาษาเอีบรราย

ข้าพเจ้าได้พูดกับเขาว่า นาย ซิลเบอร์ ชาวอิสราเอลมีความตั้งใจที่จะคอยต้อนรับพระมาซีฮาของเขาบ้างไหม? ก็ได้รับตอบว่า “ไม่เลย” พวกนี้ยังจะปฏิบัติตามลัทธิศาสนาของพวกเขาบ้างไหม? ท่านตอบว่า “ทุกคนก็ทำตามใจชอบของตัวเองในเรื่องนี้ เขาไม่มีใครจะสนใจในประเพณีโบราณนี้เท่าใดนัก จะอย่างไรก็ตามทุกๆ คนรู้เรื่องราวในพระคัมภีร์เดิมแทบจะขึ้นใจได้อยู่เทียว” ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า “จะเป็นประโยชน์อันใด ในเมื่อรู้แต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม ในพระคัมภีร์เล่า? “ ท่านตอบว่า “เพราะในพระคัมภีร์นั้นมีประวัติศาสตร์ของประเทศชาติ และใช้ภาษาเอีบรราย ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ทั่วไปเสียด้วย” ข้าพเจ้าถามต่อไปว่า “มีจำนวนคนที่คอยต้อนรับพระมาซีฮาสักกี่เปอร์เซ็นต์?” ตอบว่า “มีอยู่ส่วนน้อยเท่านั้น” ข้าพเจ้าถามต่อไปอีกว่า “เมื่อประเทศของท่านได้รับความอิสรภาพในสงครามนั้น มีสัดส่วนอะไรของพลเมืองที่ร่วมอยู่ในสงครามนั้น” “ประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คน” และพูดต่อไปว่า “มีชาวอาหรับได้รับกับเราประมาณ ๔๐ ล้านคน” ข้าพเจ้าถามว่า “คุณ ซิลเบอร์ การสัมพันธ์ระหว่างชาตินี้กับคณะชาติกัน (พวกคาโรลิก) ในอนาคตนั้นมีประการใด? ท่านตอบว่า ในเวลานี้ท่านคงทราบ ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเราทั้งสองยังไม่รับเป็นทางการ เพราะทางชาติกันยังไม่รับรองอิสราเอลเป็นประเทศที่สมบูรณ์ อยากรู้ดี เราได้พยายามติดต่อ โดยการไปเยี่ยมโป๊ป ปอลที่ ๖ พอมีหวังเพื่อประเทศของเราอยู่แล้ว นี่เป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรคณะ โรมัน ได้มีการติดต่อระหว่างสองประเทศเช่นนี้

ข้าพเจ้าพูดต่อไปว่า “ท่านพอจะหวังได้ไหมว่า การสัมพันธ์ครั้งนี้จะดีขึ้นในอนาคต?” “แน่นอน” เป็นคำตอบและข้าพเจ้าก็ได้พูดถึงความสัมพันธ์ระหว่าง อิสราเอลกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ต่อไป ท่านตอบว่า “ในปัจจุบันนี้ยังไม่ดีพอแต่มีหวังว่าจะแจ่มใสยิ่งขึ้นในอนาคตด้วย และขณะนี้ประเทศเราได้ส่งผลส้มไปให้รัสเซียบ้างแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าเท่าที่รัสเซียยอมให้เราติดต่อกับโปแลนด์ ก็ประสงค์จะให้มีการติดต่อกันทางการค้า แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ก็กำลังจะดีขึ้น แล้วข้าพเจ้าถามต่อไป เวลาอิสราเอล ยังไม่ได้กรุงเยรูซาเล็มเมืองหลวงเดิมเป็นสิทธิ์ และยังคงการอยู่ต่อไปหรือ? ในทันใดสีหน้าของเขาก็แดงขึ้น และข้าพเจ้ารู้สึก ว่า ข้าพเจ้าได้ชี้เส้นถูกเขาเข้าแล้ว เขาค่อยๆ เอนตัวมาข้างหน้า และกุมมือไว้แน่น เขาแผนที่ ที่ยังมีเส้นทางติดต่อกับเมืองเก่าและใหม่มาให้ดู และก็อยู่ในท่าสงบ ไม่แสดงตัวว่าเป็นศัตรูต่อชาติอาหรับ แล้วก็พูดขึ้นทันทีว่า เยรูซาเล็ม เป็นเมืองที่บริสุทธิ์สำหรับสามศาสนา พวกเราเข้าไปใกล้กำแพงเมืองเพื่ออธิษฐานไม่ได้ เป็นแต่ยืนอยู่ห่างๆ จากภูเขาดูแต่ไกลๆ เท่านั้น เขาทำท่าที่ว่าจะอยากจะทำอะไรสักสิ่งหนึ่ง แต่ไม่สามารถจะถูกต้องได้ แล้วก็พูดต่อไปว่า “เราอยากให้มีเส้นทางผ่าตรงติดต่อกับเขตแดนเท่านั้นเป็นพอ” แล้วก็ได้ขีดเส้นลงที่แผนที่เป็นเส้นดินสอด่ ซึ่งมีกรุงเยรูซาเล็มเก่า อยู่ในประเทศอิสราเอลด้วย

ในปี ๑๕๖๗ ครอบครัวของผู้เขียน ได้มีโอกาสไปเที่ยวเมืองเก่าแก่ที่ได้อ้างถึงพระคัมภีร์ รวมทั้งเมือง ยิสรเอลด้วย ข้อความต่างๆ ที่ ม. ซิลเบอร์ ได้เล่าให้ฟังเป็นความจริงทั้งสิ้นการเดินทางครั้งนี้ ได้เพิ่มความเชื่อในพระคำของพระเจ้ามากกว่าสิ่งใดๆ ที่ข้าพเจ้าได้ผ่านมา คำทำนายตามพระคัมภีร์กล่าวถึงชาติยิสรเอล และกลุ่มอาหรับ เป็นการสำเร็จอย่างแปลก และอัศจรรย์ยิ่งนัก แม้ว่าเวลาที่ทำนายนั้นจะเป็นเวลานานตั้งหนึ่งพันปีมาแล้วก็ตาม ยังสำเร็จทุกประการได้เป็นอย่างดี

คือ เป็นองค์พระคริสต์เองที่ทรงตรัสในคำทำนายว่า ชาวต่างประเทศ มีโอกาสที่จะรอดได้จนกว่าเมืองเก่า คือกรุงเยรูซาเล็มนี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชาติ ยิสรเอลอีกครั้ง พระเยซูทรงตรัสว่า *เขา* (ชาติยิสรเอล) จะถูกสังหารด้วยคมดาบ (๗๐) และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประเทศ และคนต่างประเทศจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มลง (อยู่ใต้อำนาจของ) *ชาวต่างประเทศ* (คือ ไม่ใช่ชาติยูดา) จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างประเทศนั้นจะครบถ้วน (หมดอายุ) (ลูกา ๒๑:๒๔) เวลากำหนดของคนต่างประเทศนี้ หมายความว่าอะไร? ก็หมายถึงตั้งแต่พระเยซูถูกตรึงที่ไม้กางเขนจนถึงเวลาที่พระเยซูจะทรงเสด็จมาด้วยกัน กับคริสตจักรที่ทรงรับไว้แล้วออกจากทุกตระกูลทุกภาษา *ทุกชาติและทุกประเทศ* (วิวรณ์ ๕:๙-๑๐, ๑๕)

ในทันใดที่ติดตามการเสด็จมา ของพระองค์เยซูคริสต์เพื่อจะรับคริสตจักร (วิวรณ์ ๕:๙-๑๐) พระคริสต์ปลอมจะปรากฏขึ้น และจะยึดเอากรุงเยรูซาเล็มเป็นพระที่นั่งของมัน (ดูวิวรณ์ ๖:๒, ๑ เศษเยเรมีย์ ๒:๔) และทำสัญญากับประเทศยิสรเอลเจ็ดปี (ดาเนียล ๙:๒๗) แต่ในระยะ ๓ ปีครึ่งที่จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว นั้น พระคริสต์ปลอมจะฉีกข้อสัญญานี้เสีย (ดาเนียล ๙:๒๗ วิวรณ์ ๑๒) และต่อไปอีก ๓ ปีครึ่งนั้น ประเทศยิสรเอล จะถูกข่มเหงอย่างทารุณที่สุด

ในเมื่อพระองค์เจ้า จะเสด็จมายังแผ่นดินโลก พร้อมด้วย คริสตจักร ของนานาชาติโดยสง่าราศีแล้ว เมื่อนั้นชาวยิสรเอลจะลุกขึ้นว่า *รอยแผลที่พระหัตถ์ของพระองค์นั้นเนื่องมาจากเหตุอันใด* แล้วพระเยซูทรงตรัสว่า *“ข้าได้แผลรอยนี้ในเรือนของเพื่อนรัก”* (วิวรณ์ ๑๕ และเศษเยเรมีย์ ๑๓:๖) เหตุการณ์เหล่านี้เป็นสมัยกำหนดเวลาของคนต่างประเทศจะสำเร็จ พระเยซูทรงเสด็จมา รับคริสตจักรเจ็ดปีกว่าเวลานี้ เหตุฉะนั้นกรุงเยรูซาเล็มจะอยู่ในมือของชาติอาหรับจนกว่าพระองค์ จะเสด็จมาพร้อมกับคริสตจักร ชาติยิสรเอลปรารถนาจะได้กรุงเยรูซาเล็มอยู่แล้ว ทั้งนี้เป็นความกระจำงแจ้งถึงการเสด็จกลับมา ของพระเยซู เพื่อจะรับคริสตจักรของพระองค์โดยบริบูรณ์ (ข้ออธิบายถึงการเสด็จมาของพระเยซู เพื่อรับ คริสตจักร และการเสด็จมา **พร้อมด้วยกัน** กับคริสตจักรนั้น โปรดดูหนังสือเรื่อง *“อนาคตมีความหมายประการใดเพื่อท่าน”* ต่อไป

จงเรียนคำเปรียบจากต้นมะเดื่อเทศ เมื่อกิ่งอ่อนของมันผลิใบออก ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นนั้นแหละเมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาสิ่งเหล่านั้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมา ใกล้จะถึงประตูแล้ว (ในเศษเยเรมีย์ ๑๕:๑๗ ต้นมะเดื่อเทศผลิใบอ่อนตีความหมาย ถึงการกระทำของรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งได้ออกกฤษฎีกา แห่งคำสัญญาของเบลโฟร์) แสดงถึงความเห็นในของชาว ยูดา ซิโอนได้สัญญาที่จะให้ความช่วยเหลือ เพื่อแต่งตั้งบ้านเมืองของชาติยูดาในประเทศปาเลสไตน์ขึ้น *“เราบอกท่านทั้งหลายตามความจริงว่าคนชั่วอายุนี้”* (ถ้าจะขยายความให้กว้างขวางออกไปเกี่ยวกับกาลเวลาในระยะ “อายุ” นี้แล้ว ผู้ที่เกิดเมื่อต้นมะเดื่อ (ยิสรเอล) ตายไปแล้วผลิใบอ่อนใหม่ขึ้น) จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะบังเกิดขึ้น ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปก็หาไม่ได้” (มัทธิว ๒๔:๓๒-๓๕) พระเยซูจะเสด็จมาก่อนผู้ที่เกิดในปี ๑๕๑๗ จะตายไป)

ให้เราเปรียบข้อความเหล่านี้ กับเรื่องของคริสตจักรที่เมืองละโอติโกอะ (วิวรณ์ ๓:๑๔-๑๕)

ข้อ ๑๕ *เรารู้จักกิจการของพวกเจ้าดี เจ้าไม่เย็นหรือไม่ร้อน ข้าใครจะให้เจ้าเย็นหรือร้อน* ข้อความทั้งหมดนี้ ดูเหมือนรวบรวมถึงเหตุการณ์ ซึ่งเกี่ยวกับ การเมืองและสิ้นแผ่นดินโลกรวมทั้ง ประเทศยิสรเอลด้วย อย่างไรก็ตามมันก็ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องของสังคม เศรษฐศาสตร์ และคริสตจักรฝ่ายโลกด้วย ในการที่ไม่เย็นหรือร้อนก็เท่ากับเป็นการลังเล ไม่เอาใจใส่เสียเลย คนส่วนมากของคริสตจักรโดยมากก็ไม่ใครจะสนใจ และมักจะพูดว่าเรามี *ความอดทน* เพื่อจะปลอบความรู้สึก ในการลงโทษตัวเอง (เห็นแก่ตัว) ดูหน้า ๑๐๓

ข้อ ๑๖ *เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา* บุคคลซึ่งเป็นแต่อย่างๆ ก็มักจะไม่มีความรู้สึก ผู้ที่รู้สึกตัวว่าหนาวมักจะตื่นตัว แต่พวกที่รู้สึกอุ่นๆ นั้นก็มักจะง่วงเหงาหาวนอน ในตอนนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ใช้อุปมาถึงการดื่ม ในการเลี้ยงของชาวตะวันออก การดื่มของเย็นหรือร้อนเป็นสิ่งธรรมดา แต่ที่จะให้ดื่มของอุ่นๆ นั้นไม่เคยปรากฏ การดื่มน้ำอุ่นๆ นั้นเป็นภัยแก่กระเพาะอาหาร

นายแพทย์เคยใช้น้ำอุ่นเพื่อกระตุ้นการอาเจียน ดังนั้นพระคริสต์ ก็ไล่คริสตศาสนิกชน ที่ไม่สนใจให้พ้นจากพระโอษฐ์ ขอพระองค์เสียดานส่วนใหญ่ของการเปลี่ยนแปลงในยุคที่ ๕ จะสิ้นสุดไปในระหว่างยุคที่ ๗ เพราะว่าจำพวกเหล่านี้ ผู้ซึ่งไม่มีความสนใจถึงความศักดิ์สิทธิ์ แห่งพระธรรม ของพระเจ้าเพื่อจรรโลงคริสตจักรต่อไป

ข้อ ๑๗ เพราะเจ้าพูดว่า "เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติ ทวีมากขึ้น และไม่ต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย" ในประวัติศาสตร์แห่งคริสตจักร ไม่เคยปรากฏว่ามีความร่ำรวยเช่นนี้ หรือไม่ปรากฏว่ามีคนส่วนมากที่รู้สึกว่าเขาอึดใจ หรือพอใจในพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่กำลังร่วมงานกับคณะโรมันคาทอลิก

"และเจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนเร็นแค้นเจ็ญใจ เป็นคนขัดสนเป็นคนตาบอด และเป็นคนเปลือยกายอยู่ ที่พวกเหล่านี้เข้าใจว่าเขาฉลาดนั้น คือความโง่เขลาบัดชบนั่นเอง

ข้อ ๑๘ "เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำจากเราที่หลอมไว้บริสุทธิ์แล้ว เพื่อเจ้าจักได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ เพื่อกำจัดความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และจงเอาน้ำมันทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจักแลเห็นได้ " ในสมัยนี้เมื่อแนวความคิดได้มุ่งลงสู่ฝ่ายโลกและหันหลังให้กับพระเจ้า ฉะนั้นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าย่อมจะต้องเป็นผู้แสวงหาด้วยตัวของตัวเองเท่านั้น ยังไม่เคยปรากฏว่า มีใครที่ได้แสวงหาพระเจ้าด้วยความร้อนรนจนได้พบพระองค์ ตั้งแต่อัครสาวกได้ตายไปเช่นปัจจุบันนี้

ข้อ ๑๙ "เรารักผู้ใด เราก็มักกล่าวและเขียนสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีใจกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่"

ตอนจบ คริสตจักรที่พระเยซูได้ทรงตั้งขึ้นในปี ๒๗ A.D. มีความเข้มแข็งคล้ายๆ กับศึกข้าวโพดที่แก่จัด และก็สวยงามมีเมล็ดสีเหลืองอยู่เต็มฝักในปี ๖๗ A.D. ได้เกิดพายุมีดฟ้าผ่าฝนเริ่มขึ้น บรรดาอัครสาวกและผู้เลื่อมใส ก็ล่องหนหายไปทีละคนสองคนด้วยคมดาบ ต้นข้าวโพดที่มีฝักแน่นว่าแข็งแรงและถูกพายุพัดไปพัดมา แต่ในที่สุดก็ได้ล้มลงบนแผ่นดินในปี ๓๑๓ A.D. มาบรรจบเข้าแล้ว ลมพายุยิ่งโหมหนักจนมีเสียงฟ้าร้องและฟ้าผ่า ลงบนต้นข้าวโพดต้นนี้ ก็ทำให้เมล็ดกระจัดกระจายลงบนแผ่นดิน ฝักข้าวโพดนั้นก็ถูกทำลายเสียไม่มีขึ้นดี ในปี ๔๓๖ A.D. และเมล็ดที่ยังซ่อนอยู่กับฝักทำลายเสีย เมล็ดเหล่านี้ก็ได้กระจัดกระจายไปทั่วในดินซึ่งไม่มีใครสนใจและล้มเสีย อย่างไรก็ตามในเวลากำหนดของพระเจ้าพระองค์ก็สามารถที่จะให้เมล็ดข้าวโพด ที่ตกลงยังพื้นดินมีรากเกิดต้นขึ้นมาอีก

ในการที่จะให้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้นั้นจำเป็นที่เมล็ดจะต้องเปื้อนเน่า และส่วนที่แข็งแรงรอบเมล็ด จักต้องสลายตัวไปในผืนแผ่นดิน ในปี ๑๕๑๗ ก็งอกขึ้นมาอีกและเจริญอย่างรวดเร็วจนเห็นความสมบูรณ์อย่างเต็มที่ ในปี ๑๗๓๘ A.D. ก็เกิดฝักใหม่ที่งามมีสีเหลืองขึ้นอีก พายุใหญ่ก็เริ่มพ่นอีกครั้งในปี ๑๘๑๔ นี้คือหมายสำคัญว่า การเสด็จกลับของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว

ฝนได้เริ่มตกหลายครั้งตั้งแต่ปี ๑๘๐๐ จนถึงปี ๑๘๐๖ A.D. ซึ่งจะเป็นเหตุทำให้ต้นข้าวโพดนี้สุก ฝนเหล่านี้ได้ตกลงมาหลายครั้งหลายคราว และกำลังจะแผ่ไปรอบโลก โลกก็ใหญ่และก็จะต้องเสียเวลานาน กว่าจะให้ฝนตกรอบได้ เรารู้แน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นผู้เกี่ยวจะไม่รวบรวมเมล็ดข้าวโพดอันประเสริฐหนที่ ๒ และจะละฝักและต้นข้าวโพดที่พินาศในดิน จะไม่ทรงอนุญาตให้เมล็ดที่ฝังมตกที่ดินต่อไปเหมือนยุคที่ ๓

ถ้าท่านปรารถนาที่จะเรียนหนังสือวิวรณ์ต่อไป ข้าพเจ้าขอเชิญชวนท่านให้เรียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งมีชื่อว่า “อนาคตมีความหมายประการใดบ้างสำหรับตัวท่าน” อีกเล่มหนึ่งชื่อ “คริสตจักรบนแผ่นดินโลก” ที่เขียนจบลงแล้ว ได้ใช้หนังสือวิวรณ์สามบท แต่หนังสือเล่มต่อไปจะได้บรรยายหนังสือวิวรณ์จนจบ